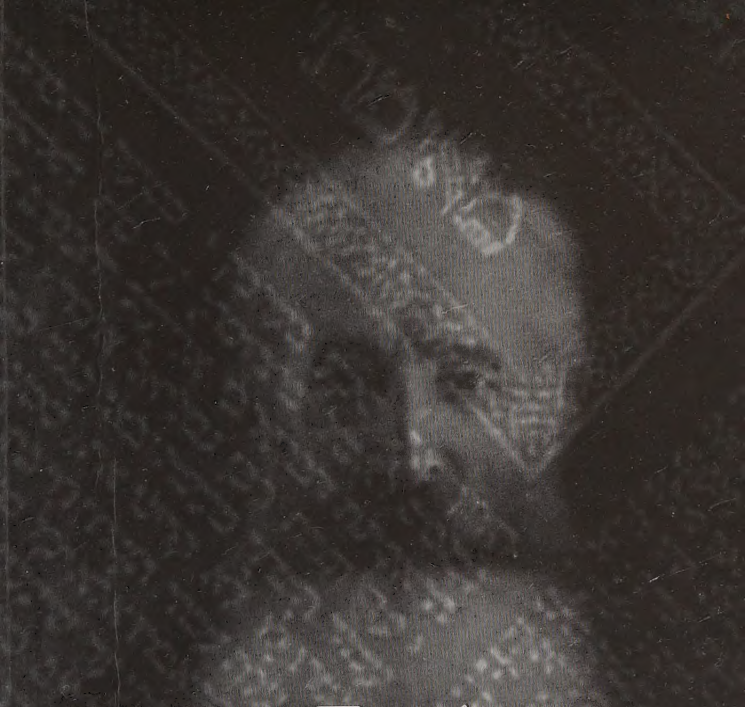

TALMUDUL

ca profesiune de credință a poporului israelit

EDITURA VICOVIA

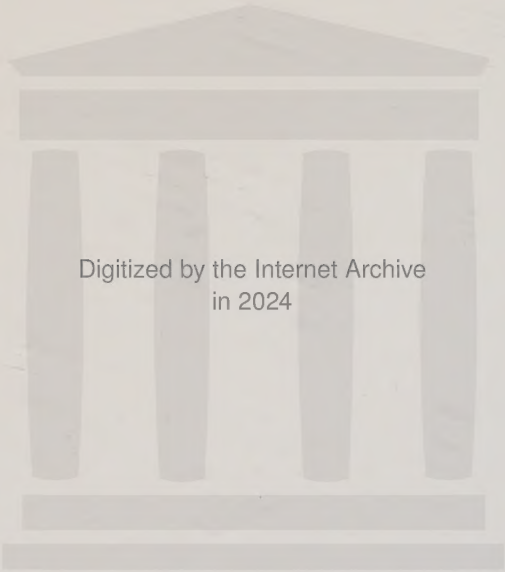
Digitized by the Internet Archive
in 2024

https://archive.org/details/talmudulcaprofes0000rohl

B. P. Hașdeu

Talmudul, ca profesiune de credinţă a poporului israelit

August Rohling

Evreul după Talmud

B. P. Hașdeu

TALMUDUL

CA PROFESIUNE DE CREDINȚĂ A POPORULUI ISRAELIT

August Rohling

EVREUL DUPĂ TALMUD

Traducere de Dorin Manea

August 3rd 2013

EDITURA VICOVIA
2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAŞDEU, BOGDAN PETRICEICU

Talmudul ca profesiune de credinţă a poporului israelit / B. P. Haşdeu. **Evreul după Talmud** / August Rohling ; trad. de Dorin Manea. - Bacău : Vicovia, 2013

ISBN 978-606-8541-02-0

296.8

STUDIE ASSUPRA JUDAISMULUI.

TALMUDUL,

CA PROFESSIUNEA DE CREDINȚĂ A POPORULUĬ ISRAELITŬ.

DE

B. PETRICEĬCU-HĂJDEŬ,

Directorulŭ „Archivei istorice a Românieĭ,“ Președintele secțiuniĭ Științelorŭ morale și politice în Atheneulŭ Românŭ.

Beni hizzaher bedibhre sopherim ioser middibhre thorah.

(*Fiiule! bagă în sémă mái multŭ vorbele rabbiniloru, decâtŭ Scriptura*)

Ediția Particulariă.

BUCUREȘCĬ.

Tipografia Theodor Vaidescu, casa Bossel Nr. 34.

1866.

Argument

Voiam să vă vorbesc despre una dintre cele mai frumoase religii ale lumii, al cărei fondator nu fusese o ficțiune, un soldat, un preot, nu un Dumnezeu, ci un filosof practic, mai antic și mai profund decât Socrate al grecilor.

Voiam să desfășor înainte-vă o teologie, născută în îndepărtata și barbara Asie, în întunericul vremurilor celor mai barbare; dar care, în mare parte, merita să se nască în patria lui Franklin și a lui Washington.

Voiam să reproduc aici sublimele principii dintr-o carte sacră, care singură și ce dintâi cuteza a zice: „ceea ce vede și aude Cerul, nu este decât ceea ce vede și aude

poporul; ceea ce poporul răsplătește sau pedepsește, este ceea ce Cerul voiește a pedepsi și răsplăti: câștigați iubirea poporului și veți câștiga puterea, pierdeți iubirea poporului și veți pierde puterea!"[1]

În fine, voiam să studiez religia chineză; dar când comunicai această intenție câtorva amici, așteptându-mă a surprinde în ei curiozitatea noutății, văzui figurile lor impasibile, și auzii numai o rece exclamație: așadar, ne vei vorbi despre Confucius!"

Confucius!, acest nume este cunoscut tuturor: frumosul zid de piatră al Chinei nu fu în stare să ascundă de noi pe colosalul reformator, din gura căruia ieșiră aceste cuvinte: „virtutea și capacitatea unui principe le asemăn cu steaua polară, care rămâne imobilă în locul său, pe când toate celelalte stele, rotindu-se în jurui, o iau drept călăuză."[2]

[1] *Kao-yao-mo;* §. 7. – *Ta hio,* cap X, §. 5. – Vezi ***Paulhier;*** *Les livres sacres de l'Orient* (Paris,1851, în 8); introd., p. X-XI.

[2] Ibid. p. XII, din *Lun-yu,* cap. II. §. 1.

Dar d-voastră care știți atât de bine, dacă nu opera, cel puțin numele lui Confucius; pentru care este o nimica toată distanța de la București până la Peking; care ascultați cu un aer de cunoscători vorbindu-se de religia chineză; d-voastră n-ați putea răspunde la întrebarea: cine au fost Hillel, Schemmai, Kimchi, Bechai, Ionachan, Saccai...?, deși aceștia sunt pentru evrei ceea ce este Confucius pentru chinezi; deși evreii locuiesc nu peste nouă mări și nouă țări, precum Chinezii, ci chiar în mijlocul nostru; deși China poate fi suferindă sau fericită, fără ca suferințele sau fericirile sale să înrâurească câtuși de puțin asupra suferințelor sau fericirilor noastre, pe când evreii sunt un vierme intestinal, ce ne roade pe noi drept la inimă!

Așadar, lăsăm la o parte pe Confucius, și vom aborda Talmudul...

„Beni hizzaher bedibhre sopherim ioser middibhre thorah"

(Fiule! Bagă de seamă mai mult vorbele rabinilor, decât scriptura)

Talmudul, ca profesiune de credinţă a poporului israelit

I.

Istoria evreilor se împarte în două epoci: dintâi evreii având o ţara proprie a lor, şi apoi evreii crescând din sudoare străină, precum creşte muşchiul pe alte plante mai nobile.

II.

În primii secoli ai creştinătăţii, îi vedem alungaţi din Palestina de armele Romei, şi de atunci încoace, dintr–un popor tare, compact, liber, degenerând tot mai mult şi mai mult – în vagabonzi slabi, împrăştiaţi, trântori.

III.

Vechile instituţii biblice, făcute în alte timpuri şi pentru alte fiinţe, nu se mai potriveau cu trebuinţele și dorinţele nouă ale evreului.

Moise fusese legislatorul unui Stat.

Pentru grupe de rătăciţi drumeți se cerea acum alt legislator, şi nu unul, ci atâţia legislatori, cât de multe erau acele grupe. Schimbarea religiei o fatală necesitate a iudaismului.

IV.

Însă o credinţă antică nu se uită deodată şi nu deodată se înrădăcinează o reformă. Seculara lege a lui Moise devenise pentru evrei o deprimare, iar deprimarea era singura certitudine a gloatelor. Pentru a surpa mozaismul, trebuie nişte oameni care să vorbească dintru început numai şi numai în numele lui Moise.

V.

Fiecare comunitate evreiască avea unul sau mai mulţi rabini adică dascăli, însărcinaţi cu explicarea legilor divine şi umane, cuprinse în Biblie.

Precum Moise fusese odată mijlocitorul între Dumnezu şi poporul lui Israel, de asemenea rabinii ajunseră acum a fi mijlocitori între Moise şi evreii cei desţăraţi.

Precum Moise avusese odată privilegiul de a atribui lui Dumnezeu propriile sale gânduri şi pasiuni, de asemenea rabinii căpătară acum prerogative de a atribui lui Moise tot ce le venea lor la socoteală.

Precum evreii cei antici nu puteau cunoaşte pe Dumnezeu decât numai prin Moise, de asemenea evreii posteriori nu mai puteau cunoaşte pe Moise decât numai prin rabini. În fine, rabinii fură instrumentul care opera pe nesimţite trecerea iudaismului de la religiunea primitivă biblică, la o altă religie, mai

corespunzătoare cu noua poziţie naţională şi socială a evreilor.

VI.

Precum Biblia fu legea lui Moise, tot aşa legea rabinilor este o voluminoasă colecţie numită Talmud.

Moise comentă voinţele lui Dumnezeu.

Rabinii comentară voinţele lui Moise. Iată un exemplu:

Moise zise în Biblie: „Dumnezeu vă porunceşte să vă veseliţi în sărbătorile voastre."

Talmudul explică această prescripţie în următoarele moduri:

„Rabinul Jehuda zice: nu e mai mare veselie ca vinul şi, prin urmare, Moise vă porunceşte să beţi."

„Rabinul Seira zice: carnea e cea mai mare veselie şi prin urmare, Moise vă porunceşte să mâncaţi."

„Rabinul Asse zice: nu e mai mare veselie ca amorul şi prin urmare, Moise vă porunceşte să vă îndrăgostiţi."[1]

Jehuda cerând vin, Seira cerând mâncare, Asse cerând amor, Talmudul, expresia tuturor gusturilor rabinice, recomandă evreilor câteștrelele petrecerile în numele stereotip al lui Moise.

VII.

În acest mod, Talmudul se distinge cu desăvârşire de toate cărţile sacre de pe faţa pământului.

În Evanghelie vorbeşte numai Christ.

În Al–Coran vorbeşte numai Mohamed.

În cartea cea sacră a iudaismului modern vorbesc toţi rabinii, fără a fi datori, cât de puţin, de a se uni în opinii unul cu altul, căci fiecare cuvânt a lui Moise, zice Talmudul,

[1] Ap. *Înfruntarea Jidovilor*, Iaşi, în – 4, p. 27, 28, 29.

poate fi comentat în şaptezeci de moduri.[1]

Să nu uitaţi, că numărul *şaptezeci* e în limba ebraică în sens de maximum nedefinit.

Aşadar, asupra textului lui Moise, despre veselia cea de sărbători, pe lângă cei trei rabini de diferite culori, care vor zice, unul după altul:

1. Cea mai mare veselie este de a dansa şi prin urmare, Moise vă porunceşte.

2. Cea mai mare veselie este de cânta şi prin urmare Moise vă porunceşte.

3. Cea mai mare veselie este de a dormi şi prin urmare Moise vă porunceşte.

4. Cea mai mare veselie este de a căsca gura şi prin urmare... şi aşa mai departe.

Toţi rabinii vor avea dreptate şi vor avea dreptate şi un evreu devotat se va sili a răspunde la toate poruncile, oricât de multiple!

---

[1] BUXTROF, *Tiberias sive comment, masorethicus triplex*, basilieae, în – 4, p. 40.

VIII.

Dar caracterul cel excepţional al rabinismului mai trage după sine o altă consecinţă, nu mai puţin comică.

Christ şi Mohamed au dat legi şi apoi au murit.

Rabinii au dat legi, dar le–au dat nu ca persoană muritoare – cutare sau cutare – ci ca o clasă ce nu moare, care se reînnoieşte şi se va reînnoi necontenit.

Citarăm mai sus pe rabinul Jehuda, pe rabinul Seira, pe rabinul Asse. Am mai putea cita şi alţi două mii sau zece mii. Însă niciunul dintre ei, după doctrina fundamentală a rabinismului nu întrece în autoritate pe domnul rabin din Bucureşti sau pe colegul său din Iaşi.

Toţi rabinii sunt legislatori egali în putere. Precum creştinismul ascultă de Christ şi mahomedanul pe Mahomed, tot aşa evreul e dator de a asculta pe fiecare rabin,

Rabinismul exprimă această obligaţie prin formula cea mai limpede: „Dacă rabinul îţi va spune că dreapta e stânga sau că stânga e dreapta, nu mai căuta la natură cum este, ci crede întocmai cum te învaţă rabinul."[1]

Astfel, cuvântul Talmud nu are numai înţelesul restrâns pe care i–l dăm noi.

El nu înseamnă numai cartea numită Mishna sau cartea numită Ghenuara, cartea numită Talmudul cel mic sau cartea numită Talmudul cel mare. Nu.

Ele nu înseamnă numai scrierile rabinului spaniol Maimonid sau ale rabinului francez Jarchi. El nu înseamnă numai ceea ce au aplicat diferiţi rabini în diferite timpuri şi în diferite locuri, pentru povăţuirea israeliţilor. Nu.

Talmudul e totalitatea comentariilor rabinice asupra Bibliei, atât scrise, precum

---

[1] RABI SHELEMO, *Comment. ad Deuter,* XVII, ap. BUXTROF, *Synagoga Judaica* (Basileae, 1772, în – 8) p. 73

şi verbale, atât trecute, precum şi prezente sau viitoare...

Mai pe scurt, Talmudul se poate numi tot ce au lucrat până acum rabinii în decurs de 18 secole şi tot ce vor lucra de acum înainte în secolii cei nesfârşiţi.

IX.

Enorma diferenţă dintre Talmud şi celelalte religii umane fu un efect necesar al enormei diferenţe între condiţiile în care se aflau puşi evreii, după emigraţiunea lor din Palestina, în alăturarea cu condiţiile existenţei celorlalte popoare, creştine sau mahomedane.

Destinul îi spulberă pe evrei în toate părţile. Îi întâlneai în Lusitania, în Britania, în Egipt, în Persia, în Arabia, până şi în China.

Evreii de pe malul Tagului nu visau despre coreligionarii lor de pe ţărmul Amurului; evreii ce se scăldau în Tamisa nu se gândeau

dacă alţi fraţi ai lor s–or fi scăldând tot atunci în Nil sau în undele Gangelui...

Templul lui Solomon nu mai era; lipsea un singur centru din care să plece razele spre toate punctele unei singure circumferinţe. În această stare de lucruri, cum oare se va fi putut menţine legământul ideii Judaice?

— Oriunde erau câţiva evrei era neapărat şi un rabin. Deci fu admis drept dogmă, că oricare rabin, din oricare loc, să fie o sacră autoritate pentru judaismul întreg.

Rabinul cutare locuieşte în Botoşani sau Bârlad. Ei bine, învăţăturile sale, oricare să fie acele învăţături, nu sunt o opinie personală sau, cel mult să fie obligatorii numai pentru evreii din Botoşani sau Bârlad! Nu, ele leagă pe toţi evreii din toate părţile pământului.

Acel rabin este pentru religia sa de o greutate mai mare decât, bunăoară, Sf. Crisestem sau Sf. Augustin pentru religia

creştină. Talmudul zice lămurit: „Orişicare rabin se consultă prin suflet de-a dreptul cu însuşi Dumnezeu."[1]

Cuvintele orişicărui rabin sunt chiar cuvintele divinităţii.

Orişicare rabin nu este decât o trâmbiţă prin care suflă Creatorul Universului, pentru ca evreii să–l audă.

În lipsa unui singur centru şi a unei singure circumferinţe, evreii au creat o religie atât de ingenioasă încât toate punctele sunt centruri şi circumferinţe, fiecare punct primind raze de la toate celelalte puncte şi trimiţând raze tuturor celorlalte puncte.

Nici o altă naţiune de pe faţa pământului nu fu pusă în poziţia evreilor; nici o altă naţiune nu putu concepe ideea unui rabinism; nici o altă naţiune nu poate avea un Talmud.

---

[1] *Shemonta Rabba Parashah*, 28, ap. ***Mac-Caul;*** *Les sentiers d'Israel*, (Metz. 1844, in – 4), p. 171.

X.

E greu, ca scrierile unui singur autor să fie toate deopotrivă bune; dar apoi greutatea devine imposibilitate, când e vorba de o miriadă de autori lucrând toţi la o singură scriere! Astfel Talmudul este un haos monstruos, care de cele mai multe ori ne scârbeşte, adesea ne irită, dar câte o dată are însuşirea de a ne face să pufnim în râs, văzând la ce grad de absurditate se coboară o minte necultă sau o inimă rătăcită.

Vom da aici două–trei dintr–un milion de exemple.

Noi, Românii ne mândrim că străbuna Românie numără printre fiii săi pe un Marc Aureliu Antoniu, împărat–filosof, modelul unui mare suveran de război şi în pace. Ei bine... Talmudul ne încredinţează cum că acest ilustru principe fu evreu!

Ştiinţa crede că geniul omenesc cel mai sublim nu e încă în stare de a imita pe

Dumnezeu creând ființe din nimic. Ei bine... Talmudul ne asigură că un rabin poate să creeze din nimic un viţel şi chiar un om; cu acea mărginire numai, că acest om de fabrică nouă va fi lipsit de organul vorbirii şi că o asemenea creaţie, pentru a reuşi, trebuie executată într–o zi de sâmbătă!

Nu ştiu, dacă dumneavoastră aţi putut observa, că hainele rabinilor sunt mai totdeauna pătate; dar ştiu că au observat înşişi evreii. Veţi crede, desigur, cum că această necurăţire este rezultatul neglijenţei personale. Ei bine... Talmudul vă lămureşte că hainele rabinilor sunt pătate pentru că le pătează Diavolul, din ură către religia Judaică!

Vă scutim de mai multe!

XI.

Aşadar, Talmudul se pare a fi ţesut din contradicţii amestecate cu galimaţie;[1] însă

[1] *Galimaţie – galimatias* = vorbire sau scriere încurcată, confuzie

acele contradicţii şi acele galimaţii sunt contradicţii şi galimaţii numai pentru noi. Evreul crede tuturor rabinilor; deci, pentru el, Talmudul nu se contrazice niciodată.

Pentru evreu, Talmudul este armonie şi adevăr, întocmai ca Al–Coran pentru mahomedani sau Evanghelia pentru creştini. Religiile se bazează pe credinţă: astfel, religia cea mai rea este pentru ai săi tot atât de certă, precum poate fi certă pentru alţii religia cea mai bună.

Credinţa nu distinge. Raţionamentul cel mai bun, cel mai luminos este pentru ea ca și curcubeul pentru un orb din naştere.

Dugala Steward, unul din cei mai profunzi cunoscători ai legilor umane, citează, întrucât îmi aduc aminte, expresia unui copil lipsit de vedere, care susţine că roşul trebuie să aibă asemănare cu sunetul unei trompete.

Acel nenorocit vedea sunetele prin urechi!

XII.

Filantropii se încearcă necontenit în a deschide ochii evreilor asupra deșănțării Talmudului. Muncă pierdută, vorbă și cerneală cheltuită în modul cel mai neproductiv.

Celebrul Mendelssohn, Platonul judaic al Germaniei, scria, în secolul trecut către celebrul Lavatier, inima cea mai pură, cea mai nobilă, cea mai morală: „Am citit sute de cărți contra iudaismului; și cu toate acestea protest împotriva lui Dumnezeu că voi rămâne în credința mea pentru ca să o pot schimba trebuie mai întâi să–mi schimb însăși natura mea."[1]

Cine nu poate convinge pe un Mendelssohn, putea–va oare convinge pe un Shylock.

---

[1] *Phédon ou entretiens sur l'immortalité de l'âme*, trad. par ***Junker***, (Paris 1733, în – 8) avertisment, p. VI–VIII).

XIII.

Pentru a fi şiret, nu se cere multă inteligenţă.

Copii cei mici mai întotdeauna înşeală pe părinţii lor, astfel încât un Metternich poate fi prins în cursa unui ştrengar de 10 ani. Femeile cele mai ordinare înşeală bărbaţii cei mai fini. Sclavii – în comediile lui Plaut şi ale lui Terenţiu, – înşelau stăpânii, iar cei din Australia şi din America înşelau mai întotdeauna pe un Pizzaro sau pe un Cook...

Tot aşa rabinismul, deşi cea mai brută şi nesistematică dintre religii, totuşi posedă o armă teribilă, ce–l apără contra loviturilor cele mai crâncene.

XIV.

Iudaismul se împarte în rabini şi nerabini.

Unii legiuiesc, alţii ascultă.

Unii şi alţii, trăind în cursul secolelor, tot în mijlocul său, mai bine, pe spatele popoarelor străine, creştine şi mahomedane, rămân împietriţi în credinţele cele îmbrăţişate în urma căderii Ierusalimului.

Rabinii nu caută a face secte, precum făcuse popa Luther şi atâţia în creştinism, sau precum făcuse califul Ali şi atâţia alţii în mahomedanism.

Ne–rabinii păstrează instituţia rabinilor astfel încât, astăzi în Constantinopol, sub ochii majestăţii sale Sultanul, mai mulţi osmanlâi devin creştini decât evrei să se facă mahomedani.

De unde oare această miraculoasă tărie de granit a Talmudului?

XV.

Christ şi Mahomed recomandau ucenicilor de a se amesteca cu toate neamurile, răspândind în jur, unii prin predică, alţii prin sa-

bie, unii prin înduplecare, alţii prin fanatism, propriile lor credinţe, adevăruri şi erori.

Voieşti a te face mahomedan? Al–Coran se grăbeşte să–ţi deschidă larg porţile voluptosului paradis oriental.

Voieşti a te face creştin? Singura voinţă îţi ajunge pentru a fi mântuit.

Poţi fi tătar, lapon, groenlandez, hotentot, Christ şi Mahomed sunt deopotrivă pentru toţi!

Rabinii adoptară o cale diametral opusă. Ei nu doresc a face prozeliţi.

Ei nu tind de loc a lăţi doctrinele lor în afara naţiunii iudaice.

Un ne–evreu nu poate deveni israelit decât cu cea mai mare dificultate şi în urma unor formalităţi francmasonice[1] şi apoi chiar reuşind, el tot nu încetează a fi suspect celorlalţi evrei şi se va bucura după moarte numai

[1] ***Sleden;*** *De jure naturali et gentium juxta disciplinam Ebraeorum,* (Witenbergae, 1712, în – 4), p. 148

de o mică parte din fericirea pregătită unui adevărat evreu.

Principiul cel caracteristic al rabinismului este: nu te amesteca cu celelalte neamuri!

XVI.

Acest principiu se poate observa, şi fu deja observat, în legea cea antică a evreilor. Însă e prea mare diferenţa între exclusivismul biblic şi cel rabinic.

Dumnezeul lui Moise este un Dumnezeu gelos, totdeauna gelos. care din excesul gelozie se teme de rivalitatea divinităţilor păgâne, de Baal şi Moloch!

Depărtând pe evrei de celelalte neamuri, acel Dumnezeu luase o măsură preventivă contra contagiunii politeismului. El e singur şi voieşte a rămâne singur.

Astfel în Biblie perceptul „nu te amesteca cu celelalte neamuri" este subordonat dogmei

„nu crede în alt Dumnezeu." De câte ori unitatea lui Dumnezeu nu este amenințată, Moise se arată bucuros de a fi sociabil.

Sunt pasaje în care el admite fraternitatea tuturor oamenilor; sunt pasaje în care el insuflă evreilor sentimente de ospitalitate în privința străinilor; sunt pasaje, în fine, în care Biblia se pare a ghici pe Christ.

Acele pasaje sunt puține și obscure, dar ele sunt.

În rabinism, din contră, în zadar ați căuta un fir de fraternitate, o umbră de ospitabilitate, o scânteie de liberalism.

Evreul modern, se închină unui singur Dumnezeu, dar se închină numai întrucât acel Dumnezeu este un Dumnezeu curat evreiesc, iubind numai pe israeliți, nepăsător și fără de milă pentru rămășița neamului omenesc.

Astfel, în rugăciunile sale matinale – iar ziua se cunoaște de dimineață – evreul strigă:

„O, Doamne! Dezrădăcinează, surpă, dărâmă şi nimiceşte pe toţi ne–evreii!"

Dezrădăcinează, surpă, dărâmă, nimiceşte!

Patru vorbe imperative înfricoşate, grămădite la un loc, pentru ca acel Dumnezeu de creaţiune rabinică să audă măcar unul dintre ele, de nu le va auzi pe câteşipatru!

Tot aşa, în a doua zi a Paştilor, nu este o sinagogă în care să nu răsune următoarea invocaţie: „Fă, Doamne, şi astă dată, precum făcuşi în acea noapte, în care cutreierând Egiptul ai păstrat pe evrei şi ai secerat pe ne–evrei."

Mai pe scurt, deosebirea dintre exclusivismul biblic şi cel talmudic este o deosebire totală, atât în scopuri, cât şi în mijloace.

Scopul lui Moise este: „Fă toate pentru a nu crede într–un alt Dumnezeu!"

Scopul rabinilor este: „Fă toate pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri!"

Mijlocul lui Moise este: „Pentru a nu crede într–un alt Dumnezeu, e bine să nu te amesteci cu celelalte neamuri."

Mijlocul rabinilor este: „Pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri, e bine să nu te încrezi în alt Dumnezeu."

XVII.

Creştinii şi mahomedanii, ca elevi ai Bibliei, cred şi ei, odată cu Talmudul, într–un singur Dumnezeu.

Primitivă şi nenaturală diferenţa între monoteismul creştin, monoteismul mahomedan şi monoteismul rabinic constă într–un fenomen analog cu aspectul unuia şi aceluiaşi lucru, văzut prin trei feluri de ochelari bunăoară ochelarii albi, ochelarii negri şi ochelarii verzi.

Creştinii privesc pe Dumnezeu prin retina lui Christ, mahomedanii prin retina lui

Mahomed, evreii prin retina rabinilor. Unul şi acelaşi Dumnezeu zâmbea lui Christ prin albeaţa luminii pure, râdea lui Mahomed în verdeaţa de lux şi hohotea rabinilor în negreaţa unui nor.

Dar Talmudul nu se mulţumi cu această simplă deosebire de puncte de vedere: el se teme ca timpul să nu se înverzească sau să nu albească, să nu mohamedanizeze ori să creştinizeze concepţia lui Dumnezeu cel negru.

Divinitatea creştinilor are momente de justă mânie, divinitatea mahomedanilor are momente de spiritualism; astfel, pentru creştini şi pentru mahomedani, divinitatea posedă o voinţă ce se manifestă prin posibila varietate de dispoziţii...

Talmudul inventă un lanţ prin care să lege pentru totdeauna pe însuşi Dumnezeu de stâlpul separatismului naţional.

Acel lanţ este Messiah, un ambasador deplin împuternicit al Cerului, prin care di-

vinitatea e forţată fatalmente a–l trimite, mai curând sau mai târziu, nu cu o altă misiune, decât numai şi numai pentru a stinge de pe faţa pământului orice suflare ne–evreiască.

XVIII.

Ca şi ideea unui singur Dumnezeu, tot astfel ideea unui singur Messiah e luată din Biblie; însă ambele deopotrivă pierdură cu desăvârşire anticul lor caracter, deîndată ce trecură prin mintea şi inima rabinilor.

Orice instituţie umană ajunge la un moment dat la bătrâneţe; aşa fusese şi cu legea lui Moise.

Când Biblia, după secole de existenţă, începu a nu mai găsi vechiu–i răsunet, atunci se simţi din toate părţile o vagă dorinţă de reformă, care să întinerească un corp căzut în neputinţă.

Poeţii, care la evrei, mai mult decât la romani, exercitau profesiunea de prooroci, se

grăbiră a împlini sarcina unor poeţi, exprimând spiritul epocii.

Ei dăduseră o poetică speranţă de venire a unui personaj misterios care va completa neajunsul şi va şterge prisosul unei legislaţii devenită anacronism.

Mai pe scurt, Messiah, cel făgăduit în biblie, totdeauna sigiliul unui regenerator, menit a desfiinţa abuzurile trecutului.

Contrariul se întâmplă în Talmud.

Rabinismul se crede a fi perfect, prin urmare el nu are nevoie de îmbunătăţiri. Aici Massiah apare dezbrăcat de toate atribuţiile sale de reformator; sarcina va fi nu de a controla, ci numai de a confirma Talmudul!

XIX.

Făcându-l pe Dumnezeu evreu, rabinismul nu poate să admită o egalitate de natură între israeliţi şi celelalte neamuri. Trebuie imaginată, cu orice preţ, o nouă zoologie, în

care evreul să stea în culmea creaţiei, privind universul la picioarele sale şi nerecunoscând divinităţii decât o mică superioritate de prim cetăţean în imperiul iudaic.

Aşadar, Talmudul declară că numai evreul e om[1], aplicând apoi această definiţie tuturor cazurilor speciale.

Asupra perceptului biblic de a nu jura strâmb aproapelui său, rabinismul lămureşte că, sub cuvântul *aproapele*, se înţelege un evreu:

„Nu jura strâmb unui israelit!"

Asupra recomandării lui Moise de a înapoia păgubaşului lucrul ce pierduse, rabinismul adaugă că „nu se înapoiază lucrul pierdut de un ne–evreu."

Pe toate paginile Talmudului ne surprinde această curioasă *declaraţie a drepturilor omului!*

---

[1] *Rabbi Moses Maimonides; Porta Mosis sive disertationes aliquod*, (Oxonii, 1665, in-4) p. 291.

XX.

Faimosul Spinoza, care preferă mai bine a deveni ateu, decât să rămână evreu, zice că evreii fac rău „îngânfându–se de superioritatea lor asupra celorlalţi oameni."[1]

Precum vedeţi, chiar făcându–se mare filosof, chiar lepădându–se de Talmud, chiar punându–se în luptă cu iudaismul, un israelit tot nu poate renunţa la ideea, cum că neamul evreiesc stă, într–adevăr, mai sus de toate neamurile lumii.

Aşa crede Spinoza. Apoi cum să nu creadă evreii cei mititei, cum că ei şi noi suntem ca cerul și pământul.

XXI.

Veţi întreba: o religie, e plină de contradicţii şi galimaţie, cum oare poate fi atât de informă şi consecventă?

---

[1] ***Oeuvres***, trad. par Saisset (paris, 1842, in-8); t. I., p. 100. – Cf. t. I., p. 182.

Egoismul este de partea cea mai animală a spiritului uman.

Un lup, o hienă, un tigru, sunt egoişti în toate şi întotdeauna.

Însă nimeni nu admiră uniformitatea şi consecvenţa lor.

XXII.

Deşi numai evreii sunt oameni, iar celelalte popoare închipuiesc o clasă inferioară, totuşi Talmudul nu e deopotrivă de aspru pentru toţi ne–israleliţii.

Pe unii el îi suferă.

Pe alţii îi urăşte.

Unii sunt dobitoace domestice, pentru care evreul poate să aibă milă.

Alţii sunt fiare sălbatice, ursite unei eterne persecuţii iudaice.

XXIII.

Aproape toate ţările unde sunt evrei se reduc la două rubrici religioase.

În Asia, în Africa şi oriunde în Europa, ei trăiesc în mijlocul mahomedanilor. În restul continentului nostru şi în America, ei sunt furişaţi printre creştini.

Acum, n–ar fi oare drept ca evreii, în bine sau în rău să fie egali pentru toţi ne–evreii, pentru fiii lui Christ şi pentru discipolii lui Mahomed?

XXIV.

Când se năştea rabinismul, mahomedanismul nu fiinţa încă. Iar când el începuse a fiinţa, rabinismul era deja de tot înaintat.

Mahomedanismul, de la prima–i apariţie pe scena istoriei, combătu pe creştini.

Rabinismul îi tot combătuse şi–i combătea cu mult înainte.

În lupta ce ardea între Talmud şi Evanghelie, Al–Coran veni la timp în ajutorul Talmudului. Ei bine, evreii puteau ei oare să–i urască pe mahomedani? De la această logică a faptelor să trecem la istoria pozitivă.

În Bagdad, în Egipt, în Spania, în Turcia evreii fuseseră întotdeauna braţul drept al lui Mahomed împotriva „abominabililor mâncători de carne de porc."

M–am servit de propria expresie a unui rabin care, într–o pompoasă odă, cânta efectele alianţei evreilor cu mahomedanii împotriva creştinismului.[1]

„Mâncători de carne de porc!"

Aceasta ne aminteşte că evreii şi mahomedanii sunt uniţi şi prin comuna lor aversiune pentru râmători. Identitatea gusturilor e

[1] ***Luzzato;*** *Notice sur Abou–Jousouf Hasdaï ibn Schaprout*, (Paris, 1852, in-8), p. 31. – Despre simpatia evreilor chiar pentru Teologia mahomedană, v. ***Abu Jaafar ibn Tophail,*** *Philosophus autodidactus sive Epistola*, ed. Pocock, (Oxonii, 1700, in-4); praefatio.

unul din motivele de amiciţie între indivizi; de ce nu şi între popoare?

În fine, argumentul cel mai preţios însuşi Talmudul îl declară lămurit: „Mahomedanii nu sunt păgâni, dar creştinii sunt."[1]

Deci toate blestemele rabinismului contra celora ce îi specifică sub numele de „goim" sau „ievunim", adică *idolatri*, nu privesc deloc către mahomedani, ci toate cad asupra creştinilor.

XXV.

După ce evreul e om, iar noi ăştia, turma lui Christos, nu suntem decât nişte simple dobitoace, şi încă mult mai inferioare vitelor din turma lui Mahomed, apoi ni se pare foarte curios de a auzi răsunând, din toate părţile, strigătele evreilor de a fi primiţi ca cetăţeni în sânul Statelor creştine!

[1] *Hilchoth Machaloth Asuroth;* c. XI, 7. – Cf. ***Mac-Caut;*** pag. 384

Cum așa? Dumneavoastră să vă coborâți până la noi? Dumneavoastră să vă dezbrăcați de splendoarea originii iudaice pentru a vă înfrăți cu brute şi cu păgânii? Dumneavoastră să îmbrățişați pe cei pe care mâine sau poimâine îi va zdruncina sabia lui Messiah, pentru ca să vă facă vouă un loc mai larg la lumina soarelui? Dumneavoastră, în fine, să vă supuneți, unor instituții în fruntea cărora nu figurează nici măcar un singur rabin?

XXVI.

Ascultați Talmudul:

„Când întâlnești în cale–ți un creștin, salută–l dar aceasta să o faci numai până vei reuşi a te emancipa; deîndată însă, ce va sosi ora ca evreii să fie ei mai tari, atunci să nu mai suferi pe creştini între voi, nici ca locuitori nici ca neguțători, nici ca drumeți..."[1] Un alt pasaj, tot din Talmud, exprimă aceste

[1] *Hilcolh Akkum*, cap. 10, 5, etc; apud ***Mac-Caut***, p. 33.

învățături sub o formă atât de elegantă, încât însăși perfidia devine poetică:

„Sileşte–te a fi pragul uşii, pe care toată lumea îl calcă sub picioare, dar care rămâne la locul său, chiar după căderea întregului edificiu..."[1]

Aşadar Talmudul prevede pentru evrei două căi de purtare în privinţa noastră.

Dacă suntem mai puternici decât creştinii, exterminaţi–i!

Daca suntem mai slabi decât creştinii, linguşiţi–i!

Însă, un om mai slab decât mine, pentru ca să poată ajunge odată cu mine mai tare decât mine, trebuie mai întâi să treacă prin o treaptă de mijloc, în care să fie egal cu mine.

Acum înţelegeţi oare ce vrea să zică a acorda evreilor drepturile așa numite politice?

---

[1] *S. Levy; La source de la vie ou choix d'idées contenues dans le Talmud,* (Mulhausen, 1845, in-8), p. 88.

XXVII.

Voi încheia printr–o ultimă citaţie.

Talmudul zice, că creştinul ce–l studiază merită pedeapsa cu moartea.

Precum vedeţi, în cazul de faţă, această teribilă legiuire mă priveşte pe mine în speţă.

Dacă am fericirea de a mai fi viu încă, după ce avui eroismul de a citi legislaţia iudaică, apoi aceasta o datoresc numai lipsei celei mai provizorii Curte Criminală Evreiască, care m–ar trimite direct la spânzurătoare, pe temeiul capitolului X, art. 9, din legea *Hilchoth Melachim!*

Apendice

Cu ocazia scrierii noastre intitulată „Trei Ovrei" ziarul *Trompeta Carpaților* face următoarea observație:

„Regretăm că D. Hajdeu n-a crezut de trebuință să expună prin talentul său și scena aceea teribilă, în care evreul venețian cere *tăierea cărnii* datornicului său. Această scenă – răutatea înnăscută a evreului și obligată prin Talmud contra creștinilor, – ar fi arătat și mai bine denunțarea ce face geniul shakespearian veninului evreiesc spre a feri lume de dânsul."

Mă grăbesc a răspunde amabilului meu critic: în primul rând, că tocmai scena cea *cu carne* e împrumutată dintr-o nuvelă italiană

din evul mediu, pe când intenția mea era de a analiza numai ceea ce este pur shakespearian în caracterul lui Shylock: și în al doilea rând, că o scena ca aceea *cu carne* nu poate fi decât o excepție în viața evreilor, pe când scopul meu era de a concentra trăsăturile iudaice cele mai universale.

Ziarul *Sentinella* publică, tot cu acea ocazie, o altă critică, subscrisă de stimabilul nostru agronom d. Pană Buescu.

D-lui ne acuză, că nu cunoaștem economia politică, de vreme ce am cutezat a zice, că „banii sunt o marfă diferită de toate celelalte mărfuri..."

Nu ne permitem de a întoarce acuzația de neștiință D-lui Buescu.

Ne vom mărgini a proba numai atâta, că în cazul de față ea nu ne poate privi pe noi.

Așadar, rugăm amical pe d. Buescu de a lua cea mai renumită publicație de economie din Europa, *Journal des Economistes*, chiar din anul 1865, luna februarie, n. 12; și de a citi la pagina 220 următoarele

cuvinte ale celebrului economist francez, președintele Academiei Științelor morale și politice, d. Wolowski:

„Si l'argent est une marchandise, *c'est une marchandise tellement distincte des toutes les autres, une marchandise ayant un caractère tellement particulier,* que je ne serais point tente de me borner a des assertions générales."

Am mai ruga pe d. Buescu, – dacă nu-l îngreunăm prea tare pentru o singură dată, – l-am ruga de a citi asupra caracterului banilor opera d-lui Périn, profesor de drept public și de economie politică la Louvain, în Belgia, publicată acum de curând la Paris, sub titlul: *L'usure et la loi de 1807.*

Nu avem curaj de a cere, ca d. Buescu să mai citească și scrierea d-lui Lelièvre, tipărită tot în anul 1865 și tot la Paris, sub titlul: *Le travail et le prêt è intérêt...*

Precum vedeți, mul respectatul meu adversar, din noi doi aceștia, unul cunoaște destul de bine nu numai economia politică cum

se memorează pe băncile școlii, ci cunoaște însuși progresul științei tocmai până în decembrie 1865.

Din curtoazie, m-aș simți fericit, dacă acel *unu din doi* ar fi d. Buescu, pe care, o mai repet odată, îl stimez prea mult, ca pe una dintre luminile agriculturii române.

August Rohling

EVREUL DUPĂ TALMUD

Traducere de Dorin Manea

Prefață

Dragi confraţi,

Aţi avut o idee excelentă publicând o nouă traducere a cărţii doctorului Rohling: *Evreul după Talmud*.

Nici o îndoială nu poate pluti asupra autenticităţii textelor citate şi chiar evreii au renunțat la aceste critici. Avem în fața ochilor un document de o valoare inestimabilă care ne permite să descifrăm gândirea şi chiar sufletul evreilor, să cunoaştem exact sentimentele sale faţă de noi, să scoatem la lumină concepţia pe care o au din punct de vedere social şi moral.

Pentru orice spirit, această lucrare luminează obscurităţile epocii noastre, explică

ceea ce era nesigur şi confuz şi arată logica secretă a faptelor pe care le înţelegem greu.

„Toate revoluţiile, a spus cu justeţe Proudhon, sunt revoluţii teologice: Criza generală în care se zbate lumea în acest moment se rezumă la o frază: răzbunarea Talmudului asupra Evangheliei. Cuvintele mari despre drepturile omului, despre filosofie şi regenerarea umanităţii, care au servit drept paravan acţiunilor evreieşti, nu mai păcălesc pe nimeni. Un vechi decor care se rupe şi se împrăştie...

Evreul apare ca stăpân. Nici măcar nu mai simte nevoia să-şi ascundă puterea: conduce toate popoarele prin finanţe, modifică după interesele proprii lor sindicate, legislaţia muncii, cumpără oamenii de stat coruptibili şi îi îndepărtează pe ceilalţi. Este omniprezent şi omnipotent, peste tot, e atât de puternic încât nu poate fi nici măcar atacat... Vă amintiţi de emoţia care stăpânea această Cameră servilă atunci când

Laur a avut curajul să demaşte public şeful tâlharilor şi să-i spună numele pe şleau: Rothschild. Toţi aceşti pretinşi oameni liberi care murdăresc orice lucru demn de respect, tot ceea ce înseamnă credinţă, ideal, devotament întru Hristos, pentru Papă, pentru surori de caritate, au tremurat ca nişte valeţi prinşi că fură la ideea că e atacat un bancher de la Frankfurt – fiinţă sacrosanctă pentru ei.

Acum câţiva ani numai cei cu spirit de observaţie realizau această starea lucrurilor. Astăzi a fost convinsă şi majoritatea. Sigur pe complicitatea celor care ne conduc, Israel loveşte în plină zi. Ruinează, secătuieşte o instituţie financiară, a doua ca mărime după Banca Franţei, apoi, un evreu mandatat de Bismarck anunţă că va închide fabrica de la Caîl care are îndrăzneala să producă tunuri, concurându-l pe Krupp. Rolurile sunt bine distribuite: acum, când războiul pare inevitabil sunt atacate băncile, un altul ne atacă uzinele. Primul ne ia banii

pentru a se pregăti de campanie, al doilea ne dezarmează, iar aristocraţia ţipă: „Sunt foarte şarmanţi, dau *garden partys*..."

Când vrei să te debarasezi de un stăpân trebuie în primul rând să-l cunoşti bine, să ştii ce are în cap. Cartea lui Rohling le-a permis nemţilor să afle aceste lucruri, traducerea noastră are acest scop, pentru noi.

Ceea ce-i domină pe evrei este ura şi disprețul faţă de *goimi*, convingerea că totul e legitim contra lor, contra străinului, non-evreul, „sămânţa vitelor"; certitudinea că evreul aparţine unei rase privilegiate, destinată să aducă celelalte popoare în sclavie pentru Israel.

Contra acestui goim, care nici măcar nu e uman, toate metodele sunt permise. Jurământul dat unui goim nu trebuie respectat. Orice evreu va jura strâmb atunci când e vorba să condamne un goim.

Înarmat astfel, învestit cu o misiune, eliberat prin chiar preceptele religiei sale de

orice fel de scrupule, evreul porneşte în cucerirea capitalelor.

El este agentul. de bursă triumfător, jurnalistul influent, el este Eugene Mayer, Arthur Meyer, Jacques Meyer, Allmayer. Este OmniMeyer şi s-a ajuns că nu mai poţi ataca o problemă fără să găseşti un Meyer în spatele afacerii.

– Talmudul? Dar nu ştim nimic despre el. N-am citit nici zece pagini, vă vor răspunde evreii de la bursă, de pe bulevard şi de la curse. A trecut timpul când, în interioare misterioase, anumiţi artişti pictau un evreu patriarhal care discuta cu copiii săi dacă trebuie extrasă filactera din braţ, cum spune R. Yossé bar R. Boun, sau din cap, cum vrea R. Yossé bar Nahorai, înainte de a sacrifica animalul. Este dusă şi epoca în care, cum povesteşte Henri Heine, se adunau după un *Sioum* – un tratat din Talmud citit împreună, pentru a mânca o patiserie ortodoxă.

De ce ar studia evreii de azi Talmudul? El este imprimat în creierele Lor de legea

eredității. El este moștenirea mentală lăsată de nenumărate generații care s-au aplecat asupra preceptelor, care i-au asimilat doctrinele. Evreii sunt saturați de Talmud: îi nu numai această superioritate, care îi face atât de puternici, ci și admirabila lor subtilitate, absența oricărui simț moral, a oricărei noțiuni de Bine sau Rău care te dezarmează, atât este de naturală și de spontană la un evreu.

Sunt talmudiști cei doi bulevardieri ale căror nume au tulburat săptămânile trecute? Cum de acești oameni sunt descendent celor care au meditat timp de secole asupra subtilităților și găselnițelor din Schulchan-Aruch? Cum de știu să folosească pana și hârtia?

Cum au ghicit ca înainte de-a fi livrat, documentul i-a fost propus de zece ori lui Bismark, sultanului, împăratului Marocului și că negocierea i-a îmbogățit pe evreii din toate țările care s-au preocupat de afacere și au pus la bătaie fondurile secrete ale tuturor popoarelor? Era perechea Pentateucului despre care Saphira pretindea că este

contemporan cu stela regelui Mesa şi că datează de 2 000 de ani înaintea erei creştine, pe care British Museum era gata sa plătească un milion dacă nu şi-ar fi dat seama că documentul nu era decât un sul de sinagogă învechit cu ulei de măsline şi ceară.

Se iubesc cei doi Tosaphişti din Tortoni! Sunt uniţi prin rasă şi prin Kahal. Toţi lucrează să-l înfunde pe goim.

Şi priviţi ce uşor ies evreii din încurcături. Un amărât care a furat ceva de pe câmp e judecat şi condamnat cu severitate. Un mizerabil ca Jacques Meyer care a furat pentru a avea o garsonieră de 50 000 de franci şi a întreţine curve, toată lumea îl tratează cu deferenţă, iar el spune linguşitor: „ Aducem omagiu corectitudinii dumneavoastră, domnule judecător."

Aceasta e consecinţa educaţiei talmudice. În Franţa nu au existat asemenea practici până la venirea evreilor.

Tuturor celor care vin şi-mi cer sfatul le spun: „Aveţi independenţa materială ne-

cesară? Sunteţi hotărât să renunţaţi la orice succes imediat? Nu vă lăsați, evreul, cum spune Disraeli, vă va lovi în toate şi de peste tot. Nu vă va asasina decât la sfârşit, dar vă va presăra drumul cu capcane, vă va lega într-o plasă de intrigi. El e stăpânul în presă, în facultăţi, în administraţie, în saloane. Cel care refuza să îngenuncheze în faţa lui Mamona va fi strivit."

Acesta e adevărul. E o iluzie să cauți ajutorul celor care te-ar putea susţine. Francezii adevăraţi au murit în exil pentru că au aparat monarhia şi Biserica. Singurul ziarist în care au încredere şefii conservatorilor este tot evreu.

Evreul nu a fost învins de această carte, dar este descoperit, nu se mai poate ascunde ca până acum. Îl vedem cum lucrează, îl strigăm pe nume, îl întrebăm direct, ştim unde stă şi ar fi interesant să scoatem de la el câteva răspunsuri înainte de a-l muta definitiv.

Acesta e evenimentul capital al secolului: evreul este atotputernic. Dar e destul de bolnav pentru a fi combătut de cei care abia deschid ochii, care au stomacul bun şi nu uita ceea ce a spus Talleyrand despre secolul nostru: „Totul va sosi!"

Faceţi parte dintre aceştia, drag confrate. Cu spiritul și metoda dumneavoastră aţi început ca un înţelept, cu începutul. Ați arătat în aceasta chintesenţă a Talmudului care este baza de acţiune a evreului. Acum trebuie să arătaţi cum pune el în practică preceptele. Acesta e viitorul, un viitor destul de apropiat, cel în care ne veţi explica cum putem termina cu evreul...

Edouard Drumont
Soisy-sous-Etiolles, 2 iulie 1889

Introducere

Evreul după Talmud: războiul contra autorului. – Motivul atacului: evreul nu doreşte ca Talmudul să fie cunoscut – Probe şi exemple – Talmudismul încă mai trăieşte. – Oportunitatea prezentei lucrări.

De zece secole numeroşi savanţi din întreaga Europă se străduiesc să le explice contemporanilor teoriile lor asupra legilor misterioase ale Talmudului, dar nicio carte nu o face atât de bine ca *Evreii după Talmud* a profesorului Rohling de la Universitatea din Praga.

Talentul autorului, cunoaşterea aprofundată a limbii, literaturii şi obiceiurilor

rabinice, îndrăzneala sa şi interesul actual al subiectului au asigurat un mare succes cărții. Dar Israel, alarmat de această rapidă şi vastă răspândire, a socotit ca era momentul să se debaraseze de acest dezagreabil iubitor al adevărului şi nu s-a dat în lături de la nimic pentru a reuşi.

1. În primul rând, Rohling a fost atacat de un roi de scribălăi de care Israel nu a dus niciodată lipsă. Unii încercau să-i demonstreze ignoranţa, iar alţii îl tratau de falsificator, încercând să demonstreze că avem de-a face cu un persecutor al ereticilor, un fanatic animat de uşi ascunse, un nebun tulburat de legendele întunecatului Ev Mediu, un om născut pentru ruşinea secolului XIX şi a umanităţii.

Se povesteşte ca într-o zi, Rabbi Josi, după ce a luat profitul dintr-o operaţie bună, fără îndoială, a fost atacat de o bandă de 400 de tâlhari. Sfântul om ar fi fost pierdut fără ajutorul cerului. Căzu în genunchi şi primi de sus o putere miraculoasă

trăgând o băşină aşa de puturoasă încât cei 400 de răufăcători au căzut seceraţi. Miasma, purtată de vânt, se întinse asupra mării, iar pasagerii de pe toate vasele îşi dădură obştescul sfârşit,

Din acest punct de vedere, evreii nu s-au schimbat, iar Rohling ştie din experienţă că în conflictele cu noi, prima lor arma a rămas şi cea mai bună.

Încercaţi să rectificaţi o minciună istorică, riscaţi, de pildă, reabilitarea părinţilor şi a rasei dumneavoastră, insinuaţi că nu proveniţi nici din idioţi şi nici din ticăloşi sau asasini; va însemna că minţiţi istoria, că fanatismul şi ignoranţa vorbesc prin gura dumneavoastră.

Încercaţi să suspectaţi candoarea rabinilor care inventează Talmudul şi filantropia evreilor care au făcut din el codul lor. Veţi fi numit negru persecutor, duşman al unor victime inocente, apostol al obscurantismului, om al tenebrelor şi sângelui.

Îndrăzniţi să afirmaţi că evreii azi sunt moştenitorii celor de altădată şi că anumite măsuri de protecţie ar fi utile; ei bine, sunteţi devorat de ură şi cupiditate infamă; sunteţi ruşinea epocii, excrementul naturii şi veţi primi în cap un vas cu mizerii pe care orice apărător al Israelului îl are la îndemână.

Cu toate acestea, tot vacarmul îl îngrijora prea puţin pe Rohling, sigur pe dreptul şi pe ştiinţa sa, ţinând piept cu mândrie detractorilor săi. Aceştia au constatat cu amărăciune că era greu să înfrunţi acest adversar, iar cum loviturile sub centură sunt specialitatea lor, le-au folosit încă o dată. S-au plâns guvernului austriac, care, cum nu le poate *refuza* nimic, i-a interzis lui Rohling să le răspundă cum meritau. Astfel, Israel lovea cu laşitate un om dezarmat, fără a înceta să denunţe fanatismul şi persecuţia, jurând că ei erau cei loviţi.

2. Toate acestea au făcut totuşi mare zgomot la Viena şi în Germania. Nu putem trage decât o singură învăţătură din afacere:

iudaismul nu doreşte să fie scoase la lumină fondul credinţei sale, morala sa şi legislaţia sa specială, în timp ce toate popoarele sunt deschise şi aduc Evanghelia tuturor celor care o doresc, evreul se înconjoară de tenebre, numai el caută misterul, făcând din legea sa civilă şi religioasă un secret care nu trebuie să iasă din familia evreiască, făcând o datorie din minciuna faţă de oamenii de alte rase, din alte patrii.

De ce? Pentru că Talmudul este prin excelenţă cartea exclusivismului, a separatismului, a urii universale, nu numai împotriva altor religii, ci chiar împotriva tuturor popoarelor din familia umană, contra lucrurilor şi contra existenţei lor sociale şi naţionale. Afirmăm fără teamă că toţi cei care vor citi această carte vor fi convinşi de adevărul celor arătate mai sus.

Cine este destul de curios pentru a ridica voalul, destul de perspicace pentru a vedea realitatea, destul de indiscret pentru a povesti ceea ce a văzut, devine un om pe-

riculos de care trebuie să se scape cu orice preţ, care trebuie sufocat orice ar fi.

Iată de ce străinii, non-evreii care studiază Talmudul, ca şi evreii care îi învaţă merită moartea, după legea talmudică.

Iată de ce evreul care comunică învăţământul cărţilor sacre celui care nu este evreu, trebuie pedepsit ca denunţător şi condamnat la moarte.

Evreul care este întrebat asupra unui pasaj din cărţile sale sfinte trebuie să mintă, căci este interzis să lărgeşti cunoştinţele unui străin, iar pedeapsa e moartea dacă îi dezvălui secretele legii. De fapt, este adăugat: „ar însemna condamnarea la moarte a tuturor evreilor. Dacă non-evreii ar afla ceea ce se spune despre ei nu ne-ar omori pe toţi?"

Acesta e motivul pentru care rabinii le permit evreilor să jure că în cărţile sacre nu se găseşte nimic contra altor popoare.

3. Nu trebuie să ne mire rezultatele mediocre ale cercetărilor asupra subiectului: întotdeauna forţa şi influenţa iudaică su-

focă vocea autorului, îi suprimă cartea sau chiar pe el însuşi.

Bătrânului Eisenmenger i s-a confiscat mai întâi tirajul, apoi, când s-a demonstrat că n-a făcut decât sa expună adevărul, a fost înconjurat de ofertele evreilor, ajungând până la a-i oferi 10 000 de taleri ca să renunţe la publicare.

Un alt savant, Raabe, care a tradus Mischna a primit de la un evreu 3 000 de taleri şi o casă superbă pe malurile Rhinului ca să renunţe la publicare.

Brafmann, căruia îi datorăm revelaţii interesante asupra rabinismului actual, a fost otrăvit, aşa cum cere Talmudul.

Aceeaşi soartă i-a fost rezervată doctorului Pinner, pe care moartea l-a surprins în timp ce traducea primul capitol din Talmud.

Des Mousseaux a primit într-o dimineaţă avizul condamnării sale la moarte şi a murit la data stabilită, lunea următoare. Cât despre cartea sa, prima ediţie a rămas aproape neatinsă în depozitele editorului.

Nimeni nu poate spune ce s-a petrecut cu cartea lui Achille Laurent asupra *Afacerilor din Siria*, culegere de documente distrugătoare pentru iudaism.

De curând, o societate ştiinţifică făcea, la Bâle, traducerea *integrală* a *Schulchan Aruch;* era o operă strict ştiinţifică, fără urmă de antisemitism, dar toţi marii rabini din Germania şi din alte ţări s-au grăbit să afirme că e un păcat să favorizezi această întreprindere, cumpărând dreptul de a o publica.

Printre toate aceste întâmplări, cazul doctorului Briman şi al evreului Elbogen merită o atenţie specială.

Briman făcuse şi el o traducere integrală a Talmudului; pe de altă parte, reputaţia sa de judecător competent în literatura rabinică îl aduse în atenţia lui Rohling care îi ceru să se exprime, ca specialist, asupra veracităţii scrierilor sale şi să publice un articol despre asta. Exact în această perioadă, Briman era judecat pentru calomnie, exprimându-se nu prea galant faţa de o doamnă.

Atunci a fost contactat de Elbogen, cu care a avut o întâlnire. Ceea ce s-a discutat vă relatăm în continuare:

„Vineri, 9 ianuarie, între orele 5 și 6, m-am dus la cabinetul domnului Fr. Elbogen. Acolo l-am găsit pe doctorul Kopp şi încă două persoane pe care nu le cunoşteam. La sosire, Elbogen îmi spuse:

– Domnule Briman, vă mulţumesc pentru vizită. De mult timp vă urmăresc demersurile, dar abia acum am avut ocazia să vă invit printre noi. Am fost la Innsbruck, unde, împreună cu domnul Kopp, am adunat contra dumneavoastră documentele pe care le vedeți pe masă.

În primul rând, aş dori să ştiţi că sunt însărcinat să conduc urmărirea penală pentru insultele adresate doamnei N. în al doilea rând, aş dori să vă pun o întrebare:

– Sunteţi autorul cărţii *Oglinda evreului sau înţelepciunea talmudică?*

Am răspuns afirmativ.

– Atunci spuneți-mi vă rog, îmi ceru el, cum de ne puteți expune pe toţi unui pericol

de moarte? Eu sunt evreu şi nu cunosc nimic mai rău decât cartea dumneavoastră!

I-am răspuns:

– Dacă lucrarea mea va avea consecinţe neplăcute asupra evreilor, aş regreta, nu doresc acest lucru. Am scris-o pentru a-l informa pe evreul cinstit cât şi pe ne-evreu despre valoarea şi învăţămintele Talmudului. Nimeni nu poate spune că am scris măcar un rând neadevărat.

– Dar spuneți-mi, în fond de ce sunteţi antisemit?

– Nu vă cunosc destul de bine pentru a vă răspunde.

– Bine, voi fi deschis cu dumneavoastră, îl cunoașteți pe Rohling?

– Da

– Dumneavoastră i-ați scris broşurile.

– Niciodată, cred că am fost destul de clar.

– Dar atunci de unde le scoate Rohling, el nu înţelege nimic din toate acestea?

– Îl cunosc pe Rohling şi vă pot spune că înţelege totul perfect, aproape la fel de bine ca savanţii rabini.

– Rohling nu v-a cerut o consultaţie asupra uneia dintre cărţile sale?

– Ba da.

– Sunteţi, fără îndoială, un prieten al lui Rohling şi încercaţi să-l apăraţi.

– Câtuşi de puţin. Ba chiar m-am cam certat cu el.

– Dar, dacă aţi fi citat, v-aţi pronunţa pentru, sau contra lui Rohling?

– M-aş comporta aşa cum cere adevărul şi convingerea mea. Dar nu m-aş îndepărta de linia adevărului nici pentru prieteni şi nici la presiunile duşmanilor.

– Vă voi spune atunci adevărul. Eu şi cu dl. Kopp ne-am dus la Innsbruck pentru a distruge traducerea dumneavoastră a Talmudului. Ieri l-am întâlnit pe editor, care m-a asigurat că lucrarea nu va apărea. Ştiţi că sunt însărcinat să acţionez contra dumneavoastră şi căutăm toate mijloacele posibile pentru a vă distruge moral şi fizic. Această distrugere va avea loc dacă veţi continua să fiţi împotriva noastră aşa cum o faceţi, căci

dumneavoastră doriţi să ne distrugeţi pe noi. Dar dacă acceptaţi să luaţi poziţie contra lui Rohling vă vom îmbunătăţi substanţial existenţa. Cât aţi dori să primiţi pentru a ne ceda Talmudul dumneavoastră?

– Circa 12 000 de guldeni.

– Ei bine, vă vom da 12 000 de guldeni. Este o infamie revoltătoare faptul că guvernul susţine publicarea acestei cărţi. Mai aveţi scrisoarea lui Rohling în care vă cerea sfatul?

– Da.

– Cereţi orice doriţi şi veţi avea atunci când veţi publica această scrisoare.

– Îmi pare rău că mă credeţi în stare de aşa ceva.

– Atunci, să luăm o maşină şi sa mergem la dumneavoastră ca sa văd şi eu această scrisoare. Să fim prieteni, dacă îmi faceţi această plăcere voi muşamaliza procesul, iar dacă doamna vă mai deranjează vă voi lua apărarea.

M-am scuzat, spunând că îmi era imposibil să mă întorc şi că unul dintre stenografii mei mă aştepta afară pentru a mă însoţi înapoi..."

4. Această scenă nu ne oferă numai un exemplu de şiretenie iudaică şi acţiune, ci şi un memorabil exemplu al încăpăţânării cu care evreul striveşte adevărul atunci când acesta îl deranjează. Este, mai presus de toate, dovada că talmudismul, atât de vechi, a rămas atât de modern, viu, cunoscut şi practicat de evreii cei mai luminaţi din timpul nostru.

Când rabinii Talmudului spun că orice străin care studiază legea trebuie omorât, prin ce se deosebesc de acest magistrat care se declară gata să distrugă moral şi fizic străinul?

Când aceiaşi doctori afirmă că un evreu nu trebuie să piardă niciodată un proces, că el trebuie să câştige în virtutea legii evreieşti, în virtutea legii din ţara respectivă sau prin intrigi iscusite dacă altfel nu se poate.

Când Talmudul spune: „dacă loviţi un evreu e ca şi cum l-aţi lovi pe Dumnezeu", atunci ce este ciudat în indignarea cu care Elbogen primeşte opera independentă a unui scriitor conştiincios sau în opinia rabinilor că oricine se uită urât la un evreu este o ruşine a umanităţii?

În fond, evreii îşi bat joc de noi atunci când spun că Talmudul e îngropat de secole.

Nu se poate crede ca au ars cartea adorată, că au abjurat spiritul şi s-au dezvăţat de învăţăturile Talmudului, este imposibil.

Dacă nu ar fi nimic în comun între talmudist şi evreul modern, acesta nu s-ar simţi atât de atacat de fiecare dată când e vorba de dezvăluirea unor mici secrete ale Talmudului.

Evreul reformat ar trebui să spună:

„E adevărat strămoşii noştri, au avut în ceea ce vă priveşte nişte idei deosebite pe care le-au aplicat permanent. Dar ei sunt morţi. Secolele care ne despart au schimbat lumea şi pe noi de asemenea."

„Puteţi spune orice despre ei, nu contează, noi suntem complet diferiţi. Cât despre confraţii noştri care persista în rătăcire, noi nu ne vom compromite în compania lor. Descurcaţi-vă voi cu ei."

Acesta ar fi modul cel mai clar de a arăta ca Talmudul e complet repudiat îngropat de-a binelea. Dar evreii nu ne-au dat o asemenea dovadă.

Niciodată solidaritatea lor nu a fost mai puternică.

Niciodată evreul iluminat, reformat, nu a negat cu sinceritate talmudismul secolelor trecute şi pe cel prezent.

Întotdeauna a făcut corp comun cu fanaticii talmudişti declaraţi.

Niciodată „Alianţa israelită" nu a spus: „Nu avem nevoie de fanatici încăpăţânaţi care ţin vechea lege."

Din contră, ea şi-a deschis porţile pentru proxeneţi, cămătari, sacrificatorilor scelerați din România, Galiţia şi din toate ţările cu tot atâta dragoste ca şi pentru filosofii Institutului.

De fiecare data când fanaticii au trezit mânia şi indignarea popoarelor în tot felul de afaceri murdare, nu împuţiţii din Polonia şi din Orient i-au scăpat ci clanurile Crémieux şi Montefiore, evreii umanişti şi filosofi care au întors lumea pe dos pentru a-i face scăpaţi pe vinovaţi. Ei au afirmat că a condamna un asasin evreu, măcelarii de oameni, sacrificatorii Paştelor, însemna să loveşti în întreg iudaismul modern.

De altfel, Talmudul nu a încetat niciodată să fie tipărit şi citit. De la faimoasa execuţie din 1254, când regele Franţei a ordonat confiscarea cărţii infame, mâna rabinilor nu s-a odihnit niciodată, tot timpul au fost publicate ediţii noi. Îmi imaginez că dacă Biserica catolică ar fi hotărât să renunţe la învăţăturile Evangheliei, ale Epistolelor sfântului Paul, sau chiar la tratatele părintelui Gury, aceasta decizie nu ar fi trecut neobservată. Istoria ar înregistra un edict al papei, o decizie a conciliului, o dată prin care am şti anul şi dispoziţia prin

care a fost eliminată cutare carte din doctrina creştină.

La evrei, nu avem decât un sinod general, în 1806, când a fost discutată problema. S-a decretat că, *pentru ochii creştinilor,* va fi respins *Schulchan Aruuch,* dar că *în practică,* fiecare evreu trebuie să-i urmeze legea în orice ţară şi în orice epocă. Decizia a fost semnată de 94 de rabini, 182 de avocaţi, 45 de medici şi 11 672 de evrei de diverse categorii.[1]

5. Talmudul, deja în plină perioadă de formare la sosirea lui Isus Christos, era scris în întregime încă dinainte de primii ani ai secolului VI. Nu persecuţia medievală a creat spiritul talmudic, căci el exista încă dinaintea Evului Mediu. Franţa a realizat pericolul numai atunci când mii de comentatori ai Talmudului îl răspândeau prin sinagogile deschise în toată ţara. Acolo ei predau lecţii despre natura inferioară, animalică a creştinului şi a francezului,

[1] Apărut la Lemberg, în 187-5.

spuneau că viaţa lor nu face nici cât a unei muşte, că banii şi pământurile lor erau destinate evreilor şi că femeile creştinilor nu sunt decât instrumente ale plăcerii pentru evrei. Dacă francezii şi-au dat seama, bine au făcut. Era de datoria lor să răspundă, iar noi suntem mândri şi recunoscători că am primit de la ei patria pe care o vom păstra, cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru francezii de mâine, demascând talmudismul modern. Îl vom combate până ce fiecare palmă din pământul Franţei va fi eliberată.

Doctorul Rohling, dorind să asigure cărţii o difuzare cât mai largă nu şi-a rezervat drepturile de autor. Ne este deci permis să oferim această lucrare compatrioţilor noştri fără a avea nevoie de o autorizaţie pe care oricum, generosul savant nu ne-ar fi refuzat-o, dar care l-ar fi compromis grav pe lângă diversele Excelenţe din guvernul austriac.

Folosindu-ne de libertatea astfel acordată, am lărgit actuala ediţie cu diferite texte remarcabile din lucrări recente, dintre care citãm:

1. „Polemik und Menschenopfer" de Rohling, Paderborn, 1884, Bonifacius Druckerei;

2. „Prof. Rohling und die Judenfrage" etc, de C. Victor, Leipzig, Th. Fritsch, 1887;

3. „Esther oder die semitische Unmoral", de Radenhausen, Leipzig, Thiele, 1887.

CARTEA ÎNTÂI

Despre Talmud în general

I. Despre talmudism

Ortodocşi şi reformaţi – Două feluri de reformaţi. – Inconstanţa unora şi a celorlalţi. – Ortodocşii. – Principiul şi naşterea talmudismului.

De puţini ani o mare mişcare intelectuală s-a produs printre evreii din Occident în timp ce în Orient, cu excepţia unor disidenţi precum Caraiţii, Iuda jură mai degrabă pe Talmud decât pe Biblie, în Europa, apelul la progres religios se aude din toate părţile cu mai multă sau mai puţină forţă.

Toţi doresc să se numească ortodocşi, dar vechii ortodocşi văd în progresişti nişte reformatori dăunători.

Culoarea acestora din urmă nu este întotdeauna aceeaşi.

Unii „nu se tem să facă responsabil Talmudul pentru toate suferinţele anterioare ale lui Iuda... şi îi aplică cuvintele lui Sieyes: «Ce a fost el? Totul. Ce trebuie să fie? Nimic.»"[1] Ei strigă la cei care ţin vechea credinţă: Observaţiile voastre sunt depăşite, ele împiedică iudaismul să devină acceptabil.[2]

Vechiul sistem, care pretindea că împiedică rătăcirile talmudice şi era un obstacol pentru viitorul iudaismului trebuie îndepărtat."[3]

Ei merg mai departe şi pretind că pentru a fi evreu este de ajuns să accepţi cele trei dogme ale unităţii şi imortalităţii lui Dumnezeu şi a nemuririi sufletului.

Adaugă că fiecare dintre noi este judecător în chestiunile de cunoştinţă şi îi invită pe evrei, pe creştini şi pe musulmani să

[1] „Arhivele israelite", 1867, nr. 12. p. 545.

[2] *Id.*,1867, nr. 10, p. 448.

[3] *Id.*, nr. 1868. nr. 12, p. 533.

renunţe la însemnele credinţei lor pentru a se uni în credinţa în Dumnezeul unic şi fraternitatea universală.

Ceilalţi sunt mai rezervaţi.

Ei nu declară Talmudul divin, ci doar venerabil.

Talmudul nu este pentru ei „cartea legii" lui Iuda, ci „cartea respectabilă" a lui Iuda.

În faţa marelui public, ei se „forţează să îl arate lipsit de orice pată în timp ce în lucrările ştiinţifice susţin că Talmudul conţine „învăţăminte sublime şi josnice, evreieşti şi păgâne juxtapuse, cât şi un număr de afirmaţii şi maxime nemiloase faţă de celelalte popoare şi faţă de adepţii altor religii."[1]

Cele două sisteme sunt foarte defectuoase, dar cel de-al doilea nu e decât o cale de mijloc, un compromis care până la urmă va ajunge la primul prin logica faptelor.

Ambele merg împreună, fac parte din aceeaşi familie, iar către ambele căi strigă „Universul israelit":

[1] Kroner în W. Merkur, 1871, nr. 128 şi 130 cât şi în răspunsul său la *Talmudjude*

„Moise şi Talmudul nu mai sunt pe gustul vostru, iudaismul nu mai e o religie pentru voi, ci o antichitate, un lucru mort. Mergeţi pe pământul păgânismului în loc să vă apropiaţi şi să vegheaţi asupra Ierusalimului."

Iudaismul ortodox recunoaşte că o autoritate divină vie este necesară conştiinţelor, că revelaţia o dată comunicată are nevoie de un timp infailibil pentru a rezista de-a lungul generaţiilor, pentru a transmite şi a interpreta sensul veritabil al cuvântului lui Dumnezeu, pentru a-l aplica diverselor circumstanţe din viaţă, pentru a-l feri de influenţa pasiunilor şi prejudecăţilor care ameninţă în permanenţă judecata umană.

Vechea sinagogă avea ca paznic al credinţei ansamblul sacerdoţiului. Profeţii erau interpreţi extraordinari, iar Marele Preot avea prerogativa divină de a transmite fără greşeală voinţa lui Dumnezeu în cele ce priveau binele general al teocraţiei.

După Isus Christos, sinagoga a păstrat principiul autorităţii vii. Dar a întins acest

principiu asupra tuturor membrilor săi, fără deosebire. A mers până la a le declara discursurile și conversaţiile cele mai banale sau mai contradictorii, cuvintele lui Dumnezeu, adevăruri infailibile.

Un orgoliu nemăsurat era sufletul acestei teorii de neînţeles, iar ceea ce a urmat era lesne de prevăzut: o decadenţă morală de neîntâlnit.

Rabinismul a oferit o morală care nu are egal decât în păgânismul cel mai josnic.

Doctrina e un tot logic unde minciuna şi frauda, violul, crima şi adulterul sunt strâns legate.

Fariseii sunt părinţii acestui monstru îngrozitor. Când Isus îi numeşte cuib de vipere şi copii ai lui Satan, înţelegem aceste teribile blesteme ale lui Isus tot atât de uşor pe cât de greu îi vine unui evreu raţional să se îndoiască de faptul că alungându-l pe Isus a alungat adevărul.

Acestea sunt consecinţe directe, rezultând dintr-o minima consultare a cărţilor evreieşti ce ne sunt deschise.

De aceea nu ne este greu să înţelegem cum un evreu antrenat de mişcarea poporului său nu merge spre Biserica adevărată a Nazarineanului, ci este adus prin logica lucrurilor să nege orice revelaţii în afară de cea a Vechiului Testament şi sfârşeşte prin a cădea în raţionalism.

Această stare a lucrurilor justifică pe deplin proiectul nostru de a face apel la conştiinţa Israelului, punându-i sub ochi o imagine obiectivă a rătăcirilor Rabinismului.

Dacă evreul reformat ne răspunde că Rabinismul nu are nimic sfânt pentru el, noi replicăm:

– Totuşi, vreţi să vă salvaţi sufletul în sinagogă. Pomul se recunoaşte după fructe, trebuie deci să recunoaşteţi că sinagoga poartă și rodeşte fructele Infernului, nefiind capabilă să vă salveze sufletele, aşa cum nu o poate face nici filosofia care începe prin adorarea lui Hercule care, negăsindu-l pe Cel Etern în idolul său, l-a aruncat în flăcări spunând: „Acum, Hercule, îndeplineşte-ţi

cea de-a treisprezecea muncă şi ajută-mă să fierb legumele."

Ambele, filosofia prin idolatria sa şi sinagoga prin doctrina ei păgână s-au dovedit autorităţi supuse greşelii, deci incapabile să ofere o regulă a adevărului aşa cum o cer conştiinţele, o regulă fără pată şi universal aplicabilă.

Continuând să se considere judecătorii supremi ai salvării şi sufletului ei nu fac decât să pună la loc pe piedestal idolul pe care îl aruncaseră în foc şi pe care îl adoră acum sub un nou nume: *Umanitatea*. Sub acest nume se ascunde vechea mizerie a lui *genus humanum* care îşi ajunge sieşi auto-adorându-se, dându-se pe mâna sclaviei şi greşelii.

În al doilea rând, veţi fi de acord că dispreţuindu-l pe Nazarinean, sinagoga a pierdut adevărul începând să producă blasfemia moralei şi doctrinei sale cu care şi-a umplut toate cărţile.

Observaţi, pe de altă parte, că evreul reformat afirmă că Talmudul nu reprezintă

nimic sfânt pentru el, dar că, atunci când se oferă ocazia, nu ezită să jure pe Talmud situându-l deasupra Bibliei.

Să nu pierdem din vedere spiritul în care sunt educaţi rabinii, conducătorii spirituali ai lui Israel.

Talmudul constituie principalul studiu al seminariilor rabinice.

În plus, în oraşele noastre se află multe „Societăţi Talmudice" care, sub conducerea rabinilor, permit comunităţii să citească Talmudul, mergând direct la sursă. De exemplu, Berlinul are de 35 de ani o societate de acest fel care îşi reuneşte în fiecare seară membrii pentru lectura colectivă a cărţilor *sfinte*.

Cu toate că există un mare număr de afacerişti evrei care nu şi-au aruncat niciodată ochii pe Talmud, există şi numeroşi fraţi întru Israel, iniţiaţi, care oricând îi pot educa pe primii.

E firesc să ne punem întrebarea la ce folosesc toate aceste şcoli şi studii dacă nu pentru a fi aplicate în practica de zi cu zi.

Toate aceste fapte sunt în acord cu aserţiunea categorică a evreilor, publicată în „Arhivele israelite": „Cât despre Talmud, spun ei, recunoaştem incontestabila sa superioritate asupra Cărţii legii lui Moise."[1]

În ceea ce-l priveşte, dr. Kroner aderă *de facto* la vechea doctrină care pune Talmudul deasupra Bibliei, căci de nenumărate ori găseşte corect ceea ce Talmudul afirmă în contradicţie cu Biblia.

Dr. Kroner găseşte că dacă evreul fură de la creştin sau îi necinsteşte acestuia femeia, tribunalul evreiesc nu trebuie să-l pedepsească. Talmudul afirmă clar acest lucru şi susţine că Iuda păstrează Biblia prin Talmud!

Într-adevăr, frumoasă păstrare a acestui model de a restrânge o lege care îi priveşte pe toţi oamenii în raporturile lor cu ceilalţi, limitând legile după care lucrează orice tribunal civil la raporturile dintre evrei.

Aceste rătăciri arată în modul cel mai clar cu putinţă că o autoritate prezentă şi divină le este necesară oamenilor pentru a păstra

[1] „Arhivele israelite", 1864.

sensul adevărat al Bibliei, împiedicând orice falsificare a credinţei şi a moralei.

Ar fi fără sens ca o operă umană – Talmudul să fie chemată pentru a proteja o operă divină – Biblia.

II. Cuvântul Talmud

Dezvoltarea Talmudului. – Compunerea sa. – Şireteniile rabinilor pentru a-şi ascunde preceptele de ochii creştinilor. – Diverse ediţii.

Sinagoga de azi este fiica legitimă a şcolii fariseice şi moştenitoarea culturală a ideilor pe care fariseii le răspândeau în evreime pe vremea lui Isus Christos şi în anii care i-au urmat

Cam la 150 de ani după Christos, un rabin pe nume Iuda, pentru ca aceste învăţături să nu se piardă le-a reunit într-o carte numită *Mischna*.

Or *Mischna* înseamnă legea repetată sau a doua lege, căci prima lege sau legea

celor cinci cărţi ale lui Moise este într-un fel reluată. De fapt *Mischna* are ca scop explicarea neclarităţilor din legea lui Moise şi umplerea aşa–ziselor goluri din aceasta.

În secolele următoare *Mischna* a fost îmbogăţită cu diverse comentarii în şcolile evreieşti din Palestina şi Babilon.

Aceste interpretări poartă numele de *Gemara* şi reunite cu *Mischna*, sau adeseori luate separat, s-au numit Talmud, cartea doctrinei şi moralei evreieşti.

Comentariile terminate în Palestina prin anul 230 d.Ch. *formează* un *in–folio* şi constituie *Talmudul de la Ierusalim; Gemara babiloniană*, cu sau fără *Mischna*, constituie *Talmudul babilonian*. Ea a fost terminată prin anul 500 d.Ch. şi are nu mai puţin de cincisprezece *in–folio*.

Evreii se ocupă mai ales de *Talmudul babilonian*, iar prin aceasta se înţelege a fi Talmudul dacă nu se specifică expres că ar fi vorba de *Talmudul de la Ierusalim*.

Când deschizi un exemplar din Talmudul tipărit în ultimii 200 de ani vei găsi cu surprindere o mare cantitate de pagini unde paragrafe întregi sunt lăsate albe sau înlocuite printr-un cerc.

Însă în ediţiile mai vechi, în aceste locuri se află blasfemii şi insulte aduse lui Isus Christos, Fecioarei Maria şi sfinţilor apostoli, cât şi explicaţii din care înţelegem că tot ceea ce povesteşte Talmudul despre goimi, şi despre ne-evrei, îi priveşte în special pe creştini.

Când aceştia din urmă şi-au exprimat public nemulţumirea, sinodul evreu din Polonia (1631) a hotărât ca pe viitor toate insultele aduse creştinilor să fie comunicate numai prin viu grai în şcoli, eliminându-le din ediţiile Talmudului.

Dar avocatul Hartw Rodowsky declară că experienţa ne arată evrei care în viaţa lor nu au deschis Talmudul, cu toate acestea „cei care îl cunosc răspândesc învăţături pernicioase drept prescripţii divine printre

coreligionari care le adoptă şi le pun adesea în practică."[1]

Ar mai fi de menţionat că ediţiile utilizate în analiza noastră sunt: cea de la Veneţia, integrală; cea de la Amsterdam (1644), deja trunchiată masiv; cea de la Sulzbach (1769); de la Varşovia (1863); de la Praga (1893), toate mutilate. Modul de citare este acelaşi pentru toate ediţiile. Când un citat este însoţit de nota *Ven.*, înseamnă că pasajul respectiv lipseşte din toate ediţiile cu excepţia celui de la Veneţia.

III. Talmudul este pentru evrei o carte divină

Superioritatea Talmudului, pus de evrei deasupra Bibliei. – Infailibitatea rabinilor. – Tot ceea ce spun ei este cuvânt divin. – Sufletul rabinilor.

Din toate timpurile, cu excepţia câtorva disidenţi, evreii au privit Talmudul în gene-

[1] *Neuer Judenspiegel*, p. 174. Cannstadt.

ral ca pe o carte la fel de divină ca şi Biblia Vechiului Testament

Dar dacă privim lucrurile mai cu atenţie, ei îl situează chiar deasupra Bibliei.

Isaia (33,6), spune Talmudul, şi-ar fi înscris deja diversele viziuni. Şi acelaşi Talmud spune: „cuvintele tradiţiei orale sunt egale cu cele ale legii."

În altă parte e scris:

„Biblia e precum apa, Mischna precum vinul, Gemara ca vinul aromatic. Lumea nu poate trăi fără apă, fără vin şi fără vin aromatic, iar cel care este bogat nu se va lipsi de niciunul. În consecinţă, nu poate exista fără Biblie, Mischna şi Gemara. Legea este sarea, Mischna piperul, iar Gemara mirodenia: lumea nu poate exista fără sare etc."

Şi mai departe:

„Cei care studiază Biblia fac o acţiune care este sau nu o virtute; cei care studiază Mischna practică o virtute şi vor fi recompensaţi, dar cei care studiază Gemara practică cea mai înaltă dintre virtuţi."

În altă parte este scris:

„Oricine dispreţuieşte cuvintele rabinilor merită moartea."

Şi la fel:

„Dacă omul trece de la Talmud la învăţătura Bibliei, pentru acela nu există fericire."

Pentru că:

„Cuvintele doctorilor Talmudului sunt mai presus decât cele ale legii."

Şi în consecinţă:

„Păcatele contra Talmudului sunt mai grave decât păcatele contra Bibliei."

În rest, mărturia altor rabini sau doctori ai lui Iuda e în acord perfect cu mărturia Talmudului. Bechai[1] declară că:

„Dacă cineva are în mâini Biblia şi Mischna, dar nu Talmudul, nu-ţi este permis să faci comerţ cu el."

Şi celebrul Raschi, în acord cu Talmudul, spune:

„Fiule, respectă cuvintele rabinului mai mult decât pe cele ale legii."

[1] Kadd Hakk, f. 77,3. Bechai, rabin faimos din ultimii ani ai secolului al XIII-lea.

În altă parte găsim un comentariu remarcabil al acestei sentințe, că omul nu trăiește numai cu pâine: pâinea înseamnă Biblia şi „tot ceea ce iese din gura lui Dumnezeu" înseamnă maximele, povestirile şi fabulele Talmudului.

Într-o carte rabinică scrisă în anul 1500 d.Ch., sentința Talmudului este confirmată prin cuvintele: „Cel care citește Biblia fără Mischna şi Gemara este ca şi cum nu ar avea Dumnezeu."

În termeni clari ni se explică:

„Pe Sinai, Domnul a dat legea în ordine: Biblia, Mischna şi Gemara cu Agadele (povestiri şi pilde), dar a vrut să dea Talmudul numai prin viu grai, prin intermediul lui Moise, pentru ca în cazul cotropirii Israelului, să existe o diferență între Israel şi idolatri."

Şi la fel:

„Pentru că dacă ar fi dorit să scrie Talmudul, întinderea sa ar fi depăşit pământul."

Dacă pentru a demonstra autoritatea Talmudului am recurs la rabini care nu au

compus ei însişi Talmudul am făcut-o din motive întemeiate.

În primul rând, fiindcă Talmudul nu poate fi cuvânt de la Dumnezeu, dat fiind conţinutul său, urmează că rabinii din toate timpurile sunt egali între ei, primii fiind ca şi ultimii, numai interpreţi ai unei revelaţii.

În al doilea rând, se arată că toţi rabinii, până în zilele noastre, au autoritate divină şi că tot ceea ce spun ei vine de la Dumnezeu.

Rabbi Menachem[1] ne învaţă, în acord cu mulţi alţii că „Dumnezeu pleacă des urechea la sfatul rabinilor de pe pământ atunci când se prezintă o problemă dificilă în cer."

Talmudul interpretând fals o afirmaţie din Proverbe (11,25) spune că rabinii defuncţi din toate timpurile îi instruiesc pe cei aleşi în cer.

Într-o carte evreiască din 1590 se spune: „Trebuie să ştii că vorbele rabinilor sunt mai frumoase decât cele ale profeţilor." Mai mult „conversaţia obişnuită a rabinilor trebuie privită ca lege şi respectată ca atare."

[1] Despre *Pentateuc*, p. 28, f. 129, col. 3.

Căci „învăţăturile rabinilor sunt cele ale Dumnezeului viu."

Şi în consecinţă: „dacă rabinul îţi spune că mâna ta dreaptă este stânga ta şi că stânga este dreapta, nu trebuie să te îndepărtezi de cuvântul lui; cu atât mai mult trebuie să-l asculţi când spune că dreapta e dreapta şi stânga este stânga."

Maimonide, cel care a fost supranumit „vulturul" sinagogii şi care a murit la sfârşitul secolului al XIII-lea spunea că:

„Trebuie să te temi de rabin ca de Dumnezeu."

Talmudul însuşi explică într-un mod mai general ceea ce am auzit spunând pe rabinii din secolele următoare:

„Cel care îşi contrazice rabinul sau stăpânul, care se ceartă cu el, care cârteşte este tot atât de vinovat ca şi când ar contrazice maiestatea divină, s-ar certa cu ea şi ar cârti împotriva ei."

Dar cum se întâmplă ca rabinii să se contrazică între ei, acelaşi Maimonide a în-

lăturat dificultatea în modul cel mai incredibil cu putinţă: „toate cuvintele rabinilor, indiferent de circumstanţele în care au fost pronunţate, sunt cuvintele lui Dumnezeu, ca şi cuvintele profetului chiar atunci când se exclud şi se contrazic. Iată de ce oricine le contrazice, se contrazice cu rabinii sau cârteşte împotriva lor, păcătuieşte ca şi cum l-ar contrazice pe Dumnezeu, s-ar certa şi ar cârti împotriva Lui."

Multe cărţi evreieşti susţin că afirmaţiile cele mai contradictorii ale rabinilor vin din Cer şi că cel care le va contrazice va fi aruncat în focul veşnic al gheenei.

Rabinii care au alcătuit Talmudul cer aceeaşi credinţă oarbă pentru frazele lor contradictorii. Astfel, Talmudul relatează în detaliu eternele dispute dintre şcolile Hillel şi Schammai. Fie că e vorba de o muscă sau de o cămilă, de o chestiune gravă sau de ceva insignifiant, cele două şcoli vor fi întotdeauna în opoziţie. Cu toate acestea, ne

învaţă Talmudul, cuvântul lui Dumnezeu îi inspiră şi pe Hillel şi pe Schammai.

Într-o zi, Rabbi Chaja a jurat în faţa lui Dumnezeu că un alt rabin a spus ceva, dar Bar Kappara jură şi el în faţa lui Dumnezeu că rabinul a spus exact contrariul. Cu toate acestea, explică Raschi, amândoi rabinii aveau dreptate şi spuneau adevărul, căci este scris că Dumnezeu nu permite ca un rabin să se înşele vreodată.

Talmudul spune că nici măcar o voce venită direct din Ceruri nu ar avea greutate în faţa vorbelor unui rabin.

Mai mult, Dumnezeu luând partea unui rabin într-o dispută, se recunoscu învins de adversarul acestuia, firește, tot rabin.

Aceasta infailibilitate merge atât de departe, încât se extinde şi asupra celor din jurul rabinului, de aceea măgarul unui rabin nu va mânca niciodată lucruri interzise.

În altă parte se discută după ce semn recunoaştem legea în cazul în care opiniile sunt divergente. Răspunsul merită să fie reţinut:

„Toate aceste cuvinte vin de la Dumnezeu, fă-ţi deci urechi şi suflet care să asculte la fel cuvintele celui care apără şi pe cele ale celui care atacă."

Ceea ce înseamnă, pe româneşte: fă ceea ce îţi dictează sufletul tău atunci când e posibil.

În cazul în care o voce cinstită şi nobilă se ridică în favoarea adevărului şi justiţiei în talmudism, evreul talmudic nu va fi legat de preceptele ei, fiindcă învăţăturile opuse sunt tot atât de divine, fiind egale între ele.

Astfel, vom vedea că în douăzeci de cazuri faţă de unul, Talmudul spune că e permis să faci rău cu condiţia să-l faci în secret.

Deoarece rabinii Talmudului, chiar şi cei care le-au urmat, se consideră la fel de divini şi declară cu un egal dispreţ al raţiunii că cele mai penibile contradicţii sunt cuvintele lui Dumnezeu, îi vom trata şi pe unii şi pe ceilalţi cu un egal respect şi vom apela atât la unii cât şi la ceilalţi atunci când va trebui să luminăm punctele principale ale doctrinei şi moralei evreului talmudic.

CARTEA A II-A

Coruperea doctrinei

I. Zeul Talmudului

Ce face Dumnezeu în Cer. – Leviathanul şi femela sa. – Păcatele lui Dumnezeu, amara sa pocăinţă. – Leul lui Elai. – Cauzele cutremurelor. – Supărările lunii. – Alte defecte ale lui Dumnezeu.

Talmudul spune:

„Ziua are douăsprezece ore; în primele trei Dumnezeu şade şi studiază legea; în următoarele trei, judecă; în cele trei ore care urmează el hrăneşte lumea întreagă; iar în ultimele trei stă şi se joacă cu Leviathan, regele peştilor.

Iar noaptea, adaugă Menachen, Dumnezeu studiază Talmudul." Înalta şcoală la care se instruieşte Dumnezeu în compania îngerilor îi este deschisă şi lui Asmodeus,

regele demonilor care, după Talmud, se ridică în fiecare zi la Cer pentru instruire.

Cât despre Leviathan, ne explică Talmudul că acesta e un monstru în a cărui gură ar intra fără probleme un peşte de 300 de leghe. Datorită mărimii sale, Dumnezeu i-a luat femela, altfel toată lumea s-ar fi umplut de monştri care ar fi distrus totul în jur.

Iată de ce Dumnezeu a castrat masculul şi a ucis femela, pe care a sărat-o şi a păstrat-o pentru masa celor drepţi, în Paradis.

Dar trebuie să remarcăm că jocurile lui Dumnezeu cu Leviathan nu au avut loc decât până la distrugerea Templului.

De atunci, Dumnezeu nu se mai joacă şi nici nu mai dansează aşa cum a dansat cu Eva după ce o spălase şi îi pieptănase părul.

Din contră, de la distrugerea Templului, Dumnezeu plânge, căci a greşit grav, a păcătuit.

Acest păcat îi apasă atât de greu conştiinţa încât trei sferturi din noapte el stă şi rage precum leul, strigând: „Nenorocire mie

că am lăsat să mi se distrugă casa, să-mi ardă Templul şi să-mi fie luaţi copiii."

De atunci, el care altădată ocupa tot Cerul, nu mai ocupă decât un spaţiu mic de patru ani.

Când cineva încearcă să-L laude El spune: „Fericit este cel lăudat în casa sa! Dar ce laude merită un tată care şi-a lăsat copiii în mizerie?"

Într-o zi împăratul Romei a dorit să vadă leul din Elai, cu a cărui forţă urla Dumnezeu. Când împăratul a ajuns la 400 de leghe de acesta, leul începu să ragă cu o asemenea forţă încât toate femeile însărcinate au avortat, iar zidurile Romei au căzut; când a ajuns la 300 de leghe a auzit un alt răget la care tuturor le-au căzut dinţii şi măselele; împăratul se prăbuşi de pe tron şi ceru ca leul să fie dus înapoi în pădure.

Dumnezeu are remuşcări pentru a fi lăsat evreii să cadă în mizerie, ca pentru o nenorocire personală. În fiecare zi El lasă să-i cadă în mare două lacrimi imense care

se aud dintr-un capăt în celalalt al lumii şi care uneori cauzează cutremure.

Pe de altă parte, luna a demonstrat că Dumnezeu a greşit făcând-o mai mică decât soarele, iată de ce Dumnezeu e obligat să spună:

„Oferiţi un sacrificiu de iertare pentru mine, că am făcut luna mai mică decât soarele."

I s-a întâmplat chiar să folosească greşit jurământul căci a confirmat o mare injustiţie prin jurământ atunci când a spus că Israeliţii care trăiau în deşert nu vor avea parte de viaţa eternă. El a regretat acest jurământ şi nu l-a ţinut niciodată.

Este adevărat că în altă parte Talmudul ne spune că de fiecare dată când vrea să se lepede de un jurământ, Dumnezeu e obligat să facă apel la un om.

Un înţelept din Israel l-a auzit odată pe Dumnezeu strigând: „Nenorocire mie! Cine mă va elibera de jurământ?"

Când rabinul povesti întâmplarea colegilor săi, ei îl făcură măgar pentru că nu-l eliberase pe Dumnezeu de jurământ.

Iată de ce între Cer şi pământ există un înger puternic, numit Mi, a cărui sarcină este aceea de a-l elibera pe Dumnezeu de toate jurămintele şi de toate poruncile, mântuindu-l atunci când e cazul.

Aşa cum Dumnezeu a jurat strâmb, i s-a întâmplat să şi mintă pentru a restabili pacea între Abraham şi Sara. Iată de ce, spune Talmudul, minciuna e permisă atunci când urmăreşti pacea.

Sfântul Dumnezeu este şi cauza tuturor păcatelor comise pe pământ, căci El a creat natura rea a omului care l-a condamnat pe om păcatului printr-o soartă fatală şi care i-a obligat pe evrei să accepte legea.

Înţelegem deci că adulterul lui David şi excesele copiilor lui Eli nu sunt greşeli, după Talmud, căci Dumnezeu este singurul responsabil şi vinovat.

II. Îngerii

Originea lor. – Funcţiile lor. – Gelozia lor faţă de evrei.

Dintre îngeri, unii stau tot timpul în Cer şi sunt eterni, fiind creaţi în ziua a doua, alţii nu trăiesc decât un anumit timp. Sunt cei creaţi în ziua a cincea.

Până în zilele noastre noi legiuni de îngeri sunt scoase dintr-un imens torent de flăcări. Ei cântă în onoarea lui Dumnezeu, iar fiecare recită Talmudul, îşi spune bucăţica de cântec şi dispare.

Dumnezeu a distrus într-o zi o trupă întreagă, arzându-i de vii cu vârful degetului său mic.

La fiecare cuvânt al lui Dumnezeu un nou înger este creat. Deci îngerii au tot atâtea căi de a veni pe lume câte au şi pentru a muri.

Cât despre funcţiile lor, 21 000 de îngeri se ocupă de ierburi, căci atâtea sunt soiurile de iarbă pe pământ.

Jorkemo este îngerul grindinei, Michael e prinţul apelor, Gabriel cel al focului şi al pârguirii fructelor.

La fel, dragostea bună şi cea rea, favoarea şi creditul, păsările şi peştii, animalele şi peştii, animalele sălbatice, medicamentele, soarele, luna, stelele, au îngerii lor speciali, iar rabinii cunosc numele fiecăruia dintre ei.

După „vulturul" sinagogii, sufletele corpurilor cereşti sunt îngeri buni. De aceea corpurile cereşti sunt înzestrate cu raţiune şi cu darul înţelegerii.

Principala ocupaţie a îngerilor este procurarea somnului pentru muritori în timpul nopţii. La rândul lor, oamenii trebuie să-i pomenească pe îngeri.

Dar cum îngerii nu înţeleg nici siriana, nici chaldeeana, nu li se poate adresa nicio cerere în una din aceste limbi.

Această ignoranţă a îngerilor le oferă evreilor încă un avantaj, căci ei au o rugăciune extraordinară în limba chaldeeană,

spune Talmudul, îngerii neputând fi geloşi pe ceva ce ei nu înţeleg.

După o altă opinie, îngerii înţeleg bine toate limbile, dar au o scârbă atât de profundă pentru ele încât nu ascultă nimic din ceea ce li se spune.

III. Istoria diavolilor

Originea. – Relaţiile lui Adam cu demonii femele şi ale Evei cu demonii masculi. – Rolul lor, sejurul pe Terra. – Nuci, coarne de bou, înmormântări etc. – Talmudul şi magia.

Dumnezeu i-a creat pe diavoli vineri seara, în momentul apusului, iar cum începea Sabatul nu a avut timp să le facă un corp şi haine.

După alţi învăţaţi, n-au primit corp din cauză că erau pedepsiţi fiindcă oamenii s-au opus să-i primească.

Demonii sunt compuşi din apă şi foc. O parte sunt făcuţi cu aer, alţii cu pământ. Cât

despre sufletul lor, acesta e făcut dintr-un material care se găseşte sub lună şi nu serveşte decât la asta.

Câţiva demoni s-au născut din Adam care, blestemat de Dumnezeu, refuza să se apropie de Eva pentru a nu avea copii blestemaţi. Atunci, doi diavoli femele l-au asaltat şi au dat naştere altor diavoli.

După Talmud, Adam a avut timp de 130 de ani relaţii cu Lilith, demonul feminin cel mai faimos, iar în tot acest timp ei au procreat numai diavoli şi spectre.

Pe partea ei, Eva a fost amanta unui demon mascul şi, la rândul ei, a făcut timp de 130 de ani diavoli masculi.

După Talmud, diavolii se pot împreuna ca oamenii, nasc, beau şi mănâncă la fel ca ei. Unii chiar mor ca oamenii.

Patru femei au rămas celebre ca mame ale demonilor. Solomon a pus stăpânire pe ele, le-a făcut servitoare şi s-a folosit de ele.

Una dintre aceste femei, spune Talmudul, în timpul nopţilor de joi şi de Sabat

pleacă în locuri pustii în fruntea a 180 000 de diavoli care au puterea de a dăuna şi a aduce nenorociri. Această femeie, ca şi fiica sa, este soţia diavolului Sammael.

Lilith, alta dintre cele patru, a fost neascultătoare faţă de Adam, soţul ei. Pedeapsa i-a fost de a vedea murindu-i în fiecare zi o sută de copii, fiind obligată să şi jure ca nu va omorî copii mici asupra cărora are putere când aceştia vor purta trei nume de îngeri. Lilith urlă de durere tot timpul, împreună cu 480 de îngeri ai perdiţiei.

O alta dintre cele patru femei dansează fără oprire şi e urmată în permanenţă de 479 de demoni malefici.

La fel ca prin asaltul asupra lui Adam, un mare număr de demoni continuă să se nască, dar e prea murdar ca să povestim.

Pe de altă parte, trebuie să remarcăm că omul îi poate omorî pe diavoli în anumite condiţii, de exemplu atunci când face prăjiturile pentru Paşte. Din contră, Noe a salvat viaţa unui mare număr dintre ei, luându-i pe arcă.

Cât despre casa demonilor, rabinii ne învaţă că unii dintre ei locuiesc în aer şi au ca misiune fabricarea viselor pentru oameni. Alţii stau pe fundul mării şi ar distruge lumea dacă ar fi lăsaţi liberi. Mai există unii care sălăşluiesc în evrei şi comit păcate în locul acestora.

După Talmud, diavolilor le place să danseze între coarnele unui bivol care iese din apă şi în mijlocul femeilor care vin de la o înmormântare. Diavolii caută şi prezenţa rabinilor, pentru că, spune Talmudul, pământului uscat îi este sete. Diavolii stau şi în nuci şi e periculos să adormi sub aceşti copaci. Pe fiecare frunză e cuibărit un diavol.

Doi demoni celebri, Asa şi Asael, locuiesc în întunecaţii munţi din partea orientală. De la ei au învăţat Balaam, Job şi Jetro arta vrăjitoriei.

Tot cu puterea lor domnea Solomon asupra păsărilor şi asupra celorlalţi demoni. Prin ei a forţat-o el pe regina din Saba să vină să-l vadă.

Din cauza demonilor, nimeni nu trebuie să se izoleze în locuri retrase sau în timpul creşterii şi descreşterii lunii; nimeni nu trebuie să salute trecătorii noaptea, căci cel salutat poate fi un demon; nimeni nu trebuie să uite să se spele pe mâini devreme dimineaţa, spiritul impur stând pe mâinile murdare.

N-am mai termina niciodată dacă am încerca să înşirăm tot ceea ce delirul şi superstiţia au născut în mintea doctorilor în Talmud.

Avem lucrări întregi consacrate superstiţiilor şi practicilor de magie evreieşti. „Talmudul, spune un profesor francez de magie, evreul Eliphas Levi,[1] este tratatul fundamental al magiei."

Ne mulţumim să adăugăm câteva trăsături ale unor vrăjitori celebri, menţionaţi în Talmud.

Unul dintre fondatorii iudaismului talmudic putea, ne spune Talmudul, să creeze

[1] Hliphas, *Istoria magiei.*

un om prin magie după ce omorâse un altul.

În fiecare seară el făcea un viţel de trei luni, în cârdăşie cu un alt rabin, viţel pe care îl mâncau de-a lungul nopţii.

La fel, un alt rabin talmudist putea transforma dovlecii şi pepenii în cerbi şi căprioare.

Rabbi Eliezer putea vrăji un câmp în aşa fel încât acesta se umplea instantaneu de dovleci.

Rabbi Jannai ştia să transforme apa în scorpioni, el schimba o femeie în măgar pe care îl călărea apoi.

Chiar şi patriarhul Abraham ar fi practicat magia şi i-ar fi învăţat şi pe alţii. El purta la gât o piatră care îi vindeca pe bolnavi.

Dar rabinii talmudişti aveau chiar o piatră cu care dădeau viaţă celor morţi. Un rabin, ne spune Talmudul, a tăiat capul unui şarpe cu dinţii, apoi, atingându-l cu piatra, i-a redat viaţa. A reuşit să dea viaţă chiar şi unor păsări sărate şj afumate, puse la păstrare.

IV. Mistere

Crearea lui Adam şi a Evei. – Regele Og; mărimea sa şi aventura cu furnicile. – Cum a murit şi ce-a făcut Abraham cu oasele lui.

Rabinul Fabius din Lyon explica într-o zi că religia evreiască poseda marele avantaj asupra celorlalte religii de a nu avea mistere. Căci tot ceea ce oferea religia evreiască era raţiune şi lumină, în timp ce creştinii îi spuneau raţiunii să tacă, iar nebuniei să vorbească.

Talmudul ne-a oferit deja numeroase exemple ale înţelepciunii şi luminilor lăudate de Fabius, dar putem cita şi altele.

Când Dumnezeu a adunat praf din lumea întreagă pentru a-l crea pe om, acesta a fost la început un om dublu, cu două feţe, pe care Dumnezeu l-a tăiat în două pentru a-i face pe Adam şi pe Eva.

Adam era atât de mare încât capul său atingea stelele. Atunci când se culca el atin-

gea cu capul Orientul şi cu picioarele Occidentul. Dumnezeu i-a făcut un gemuleţ special prin care putea vedea omenirea de la un capăt la celălalt

Dar când Adam a păcătuit, Dumnezeu l-a făcut mic, ca pe cel mai banal dintre oameni.

Og, regele Basanului, despre care se vorbeşte în Biblie, şi-a primit numele pentru că l-a întâlnit pe Abraham în momentul când acesta gătea prăjiturile de Paşte care în evreieşte se numesc *ugga*. Pe timpul Potopului, Og a fost salvat împreună cu un rinocer datorită faptului că a mers pe lângă arcă. Apa rămânea rece în jurul arcăi, în timp ce peste tot în altă parte fierbea.

Mâncarea lui Og era constituită dintr-o mie de bivoli pe care îi mânca cu tot atâta vânat şi bea o mie de măsuri.

Când Israel s-a apropiat de Basan, Og a auzit că tabăra sa era de trei leghe. Atunci a ridicat un munte de trei leghe şi l-a pus pe cap şi a porni contra lui Israel.

Dar Dumnezeu a chemat furnicile pe acest munte enorm. Ele au ocupat un cerc în

munte aşa încât capul lui Og a intrat pe acolo, muntele punându-l la gât ca un colier.

Ba chiar i s-a întâmplat că dinţii au depăşit stâncile, iar muntele i s-a înfipt în maxilar pe care nu putea să-l mai închidă.

Moise a sesizat oportunitatea. A luat o lance lungă şi sărind cât putea de sus, i-a tăiat lui Og tendoanele de la călcâi, putând astfel să-l ucidă.

Dar acest deznodământ nu a împiedicat Talmudul să afirme că Og a intrat viu în Paradis.

În acelaşi timp, tot Talmudul povesteşte că Rabbi Jochanan a găsit într-o zi tibia unui mort şi că a mers pe lângă ea trei ore fără să-i dea de capăt. Era tibia lui Og, regele din Basan.

Talmudul ne mai povesteşte şi că Abraham mânca şi bea cât 74 de oameni la un loc. De aceea el era tot atât de puternic cât 74 de oameni.

Cu toate acestea, el era mic în comparaţie cu Og. Într-o zi, Og şi-a pierdut un din-

te din care Abraham şi-a făcut pat. Rabinii încă mai discută dacă era vorba de un pat sau de un taburet

Trebuie să convenim că creştinii nu au asemenea mistere nici în picturi şi nici în povestiri, deşi se trag tot din Orient.

V. Sufletele evreilor şi ale creştinilor

Originea sufletelor. – Diferenţa dintre sufletul unui evreu şi cel al unui creştin. – Metempsihoză, motivaţia sa.

Toate sufletele oamenilor au fost create în cele şase zile ale creaţiei. Apoi, Dumnezeu le-a pus în tezaurul cerurilor de unde le lasă să iasă, după cum ne arată înţelepţii lui Israel, de fiecare dată când o mamă aduce pe lume un copil.

După toţi doctorii evrei, Dumnezeu a făcut şase sute de mii de suflete evreieşti pentru că fiecare verset al Bibliei poate fi

interpretat în sute de mii de feluri şi fiecare interpretare are trăsăturile unui suflet.

Dar, independent de suflet, fiecare evreu mai primeşte unul în ziua de Sabat. Acesta se adaugă primului, astfel născându-se pofta de a mânca şi a bea.

Sufletele evreilor au privilegiul de a fi o parte din Dumnezeu; ele sunt substanţa lui Dumnezeu aşa cum un fiu este substanţa tatălui.

Iată de ce un suflet de evreu îi este mai drag şi mai plăcut lui Dumnezeu decât orice alt suflet de pe pământ. Celelalte suflete vin de la diavol şi sunt la fel cu ale animalelor.

De aceea spune Talmudul că sămânţa unui străin care nu este evreu este sămânţa unui animal.

După moarte, sufletul evreilor trece în alte corpuri căci în momentul în care un înaintaş îşi dă sufletul, acesta va anima corpul copilului pe care mama din generaţia următoare îl poartă la sân.

Cain avea trei suflete: primul a trecut în Jetro, al doilea în Coréea, iar al treilea în

egipteanul pe care l-a omorât Moise.

Sufletul lui Jafet a trecut în Samson, cel al lui Tar în Iov, cel al Evei în Isaac, sufletul curtezanei Rahab în Heber, cel al lui Jael în Eli, iar sufletul lui Esau, numit marele Abarbanel, în Isus.

Dar Esau, după Talmud, nu era decât un ucigaş şi un adulterin.

Cât despre evreii impuri, adică cei care au renunţat la credinţa ebraică sau au omorât un israelit, aceştia sunt trimişi după moarte în animale sau plante, apoi suferă în Infern o pedeapsă de douăsprezece luni. La terminarea acestui stagiu sunt creaţi încă o data şi trec succesiv, pentru a se ameliora, în lucruri neanimate, în animale, în păgâni şi, în sfârşit, în fii ai lui Israel.

Această migraţie a sufletelor este o dovadă a milei lui Dumnezeu care a vrut ca fiecare israelian să aibă parte de viaţa eternă.

VI. Paradisul și Infernul

Paradisul e pentru evrei. – Ce mănâncă și beau ei acolo. – Infernul e pentru alte popoare.

Paradisul, spune Talmudul, este plin de cea mai suavă dintre miresme fiindcă într-o zi, Elie a presărat paltonul unui rabin cu frunze din copacul Paradisului, iar când rabinul și-a pus haina, parfumul a rămas impregnat aşa încât ar fi putut să-l vândă lejer cu peste 300 de franci.

Am văzut deja că în Cer, cei drepţi mănâncă din carnea femelei Leviathanului. Li se mai dă şi carnea unui bivol sălbatic atât de mare încât mănâncă zilnic iarba de pe o sută de munţi.

În al treilea rând, ei mănâncă o pasăre mare, foarte bună, după cum ar spune Talmudul, iar al patrulea fel constă în gâşte extrem de grase.

Cât despre băutură, ei beau un vin ales, foarte vechi fiind păstrat încă din a şasea zi a creaţiei.

Numai drepţii, adică evreii, se duc în Paradis, restul lumii ajunge în Infern.

Acolo nu e decât noroi şi putreziciune, plânsete şi întuneric. Fiecare locuinţă are ca rezervă şase mii de cutii şi în fiecare cutie nu se găseşte decât fiere.

Infernul e de şaizeci de ori mai mare decât Paradisul căci trebuie să-i primească pe toţi cei care au prepuţul întreg, dar în principal pe creştinii care îşi lac semnul crucii cât şi pe turcii care nu-şi spală decât mâinile şi picioarele. Toţi aceştia intră în Infern şi rămân acolo pentru vecie.

VII. Mesia şi regatul său

Ce înţeleg evreii prin acest cuvânt – Ce le va da Mesia evreilor şi ce vor căpătă celelalte popoare. – Cum arată adevăratul Mesia.

Evreii îl aşteaptă pe Mesia, iar cea mai mare dorinţa a lor este de a-i vedea împărăţia pe pământ

Când Mesia va veni, se arată în Talmud, pământul va produce prăjituri, haine de lână şi grâne care vor fi tot atât de mari ca şi rinichii taurilor cei mai puternici.

Mesia va da sceptrul regal evreilor, toate popoarele îl vor sluji şi toate regatele îi vor aparţine.

Atunci, fiecare evreu va avea două mii opt sute de sclavi şi va conduce trei sute zece lumi.

„Dar Mesia nu va veni atâta vreme cât va dura mizerabila supremaţie (a popoarelor ne-evreieşti)."

Iată de ce:

„Daca Israel este bun, el va face în aşa fel încât şefii altor popoare vor fi aruncaţi pe treapta cea mai de jos a şefiei pentru ca numai evreii să-şi împartă dominaţia asupra celorlalte popoare.

Căci peste tot unde trăiesc evrei, ei trebuie să fie şefii stăpânilor lor."

Până când nu vor atinge acest scop, ei se vor considera exilaţi şi captivi oriunde s-ar afla.

„Chiar atunci când evreii vor avea propriile oraşe, dar nu-şi vor domina stăpânii, cuvântul de ordine va fi: dezolare, mizerie!

Iar captivitatea lui Israel va dura atâta vreme cât mai există străini pe lume.

Înainte ca popoarele străine să fie aneantizate şi aduse în sclavie, înainte ca evreii să fie stăpâni şi ca împărăţia mesianică să vină, va avea loc un război lung şi crud. Două treimi dintre popoare îşi vor lăsa oraşele şi le vor fi necesari şapte ani evreilor ca să ardă armele capturate. Atunci vechii

duşmani ai lui Israel îşi vor vedea dinţii din gură crescându-le prin fălci şi mandibulă, lungi de peste 22 de aune."[1]

În aşteptare, evreii trăiesc în stare de război permanent cu celelalte popoare.

Când victoria va fi definitivă, Mesia va primi darurile tuturor popoarelor, dar le va refuza pe cele ale creştinilor.

Evreii vor fi atunci enorm de bogaţi, căci toate comorile popoarelor se vor afla în mâinile lor.

Aceste comori vor umple palate atât de mari, spune Talmudul, încât vor fi necesari 300 de măgari pentru a purta numai cheile şi broaştele de la uşi.

Toate popoarele vor accepta atunci legea evreiască, dar numai creştinii nu vor participa la această binecuvântare. Ei vor fi exterminaţi ca fiind coborâtori din diavol.

Numai atunci aşteptarea se va termina, căci Mesia este însuşi Israel, este poporul

[1] Veche unitate de măsură evreiască: 1aun = 1,18 m.

evreu a cărui domnie asupra lumii va fi venirea lui Mesia.

În timp ce adevărata domnie a lui Mesia este desfigurată, exact ca în vremea lui Christos, de cele mai nebuneşti vise de putere terestră, adevăratul Mesia suferă injurii pe care un bun creştin nu le-ar putea repeta.

Trebuie să fim de acord că e ciudat ca într-o ţară creştină să le fie permis evreilor să-l numească public pe Christos „idol născut în mizerie şi adulter."[1]

[1] Fabius, *Ofrandă Dumnezeului universal*, după Talmud (ediţia Amsterdam şi Veneţia), tr. Sanh., f. 67 şi 107 etc. – n. tr.

CARTEA A III-A

Coruperea moralei

I. Despre aproapele

Aproapele evreului este numai evreul. – Ceilalţi sunt animale cu formă umană. – Măgari, câini şi porci. – Ei trebuie detestaţi, fără a le-o spune însă. – Teoria *ipocriziei permise*.

Israeliţii, spune Talmudul, sunt mai plăcuţi lui Dumnezeu decât îngerii.

Cel care-i dă o palmă evreului e la fel de vinovat ca şi cum l-ar fi pălmuit pe Dumnezeu, mai spune Talmudul, şi rabinii repetă cu cuvintele deja citate: „Un evreu este substanţa lui Dumnezeu aşa cum un fiu este substanţa tatălui său",

Iată de ce goimul, adică ne-evreul, care loveşte un evreu, merită moartea după Talmud.

„Dacă nu ar exista evreii, ne învaţă Talmudul, nu ar exista binecuvântare pe pământ, nu ar fi nici ploaie și nici soare, iar popoarele lumii nu ar putea supravieţui fără evrei."

„Între toate există o diferenţă şi aşa cum oamenii se ridică deasupra animalelor, şi evreii se ridică deasupra tuturor popoarelor pământului."

„Mai mult, spune Talmudul, valorează sămânţa unui cal decât aceea a unui străin."

Ori, străin sau ne-evreu, sunt după Rabbi Kroner unul şi acelaşi lucru. Iar Talmudul spune că un străin este cel mai necircumcis, că un străin şi un păgân sunt unul şi acelaşi lucru.

Talmudul mai arată că „mormintele ne-evreilor nu murdăresc Israelul, fiindcă numai evreii sunt oameni, iar ceilalţi animale."

Ne-evreii sunt chiar câini pentru Talmud, fiindcă aproape de un pasaj din Exod este scris că petrecerile sacre sunt pentru Israel, iar nu pentru străini, nu pentru câini.

Rabbi Mose ben Nachmann repetă aceasta afirmaţie:

„Pentru voi iar nu pentru goimi, pentru voi iar nu pentru câini" s-au instituit petrecerile.

Raschi spune la fel despre pasajul din Exod (12) în ediţia Talmudului de la Veneţia în timp ce în Pentateucul de la Amsterdam comentariul „nu pentru câini" este lăsat cu prudenţă deoparte.

În altă parte se spune că ne-evreul este chiar inferior câinelui căci „în zilele de sărbătoare putem face mâncare pentru câini dar nu pentru ne-evrei, de fapt suntem obligaţi să ţinem câinii în viaţă iar nu pe ne-evrei."

„Nu este permis să *dai carne* ne-evreului, mai bine este să o dai la câini."

Ne-evreii nu sunt numai câini, Abarbanel spune: „Poporul ales e demn de viaţă veşnică, ceilalţi sunt precum măgarii."

„Măgar este denumirea ne-evreului."

„Copiii unui ne-evreu şi ai unui sclav nu au nici un fel de raport cu părinţii lor pentru că ei sunt egali măgarilor."

„Casele goimilor sunt grajduri", iar când Nabucodonosor şi-a oferit fiica lui Ben Sira, acesta îi răspunse:

„Sunt un copil de om iar nu un animal." Rabbi Menachem spune: „Voi, israeliti, voi sunteţi oameni. Ceilalţi nu sunt oameni pentru că sufletul lor vine din spirite impure, pe când sufletele lui Israel vin din spiritul lui Dumnezeu."

Jalkut scrie în acelaşi sens, că israeliţii sunt chemaţi oameni, iar idolatrii (în consecinţă, creştinii) pentru că ei adoră „un idol" sunt numiţi porci pentru că ei vin din spiritul impur.

Aceasta e şi părerea celebrului rabin Edels, care spune că psalmistul „face din ne-evreu egalul porcului impur din pădure."

Astfel, femeia care iese din baie trebuie să se spele din nou dacă primul lucru pe care îl vede este impur precum un câine, un măgar, un nebun, un ne-evreu, o cămilă, un porc, un cal sau un lepros. Câine, măgar sau porc, ne-evreul nu este decât un animal:

„Sămânţa sa este la fel cu cea a unui animal, iar o femeie străină care nu este fiica lui Israel, spune Abarbanel, este un animal, o femelă." Numai printr-o dispoziţie specială a bunătăţii divine faţă de evrei au primit ceilalţi formă umană.

„Dumnezeu a creat ne-evreii şi le-a dat chip uman în onoarea evreilor, ne-evreii au fost creaţi pentru a-i sluji pe evrei noapte şi zi, or nu se cade ca un prinţ sa fie slujit de un animal în forma sa animală ci de un animal cu chip uman."

Iată de ce „atunci când servitoarea creştină a unui evreu moare, acestuia nu-i sunt aduse condoleanţe ca şi cum ar fi murit un om ci ca atunci când i-a murit un animal din turmă."

Pentru acelaşi motiv, „un evreu nu poate lăuda ştiinţa sau virtuţile unui creştin decât dacă o face pe tonul cu care ar lăuda forţa sau frumuseţea unui animal."

În acord cu tradiţia, rabinul Nathansohn, mort la Lemberg acum trei ani, foar-

te venerat de iudei, dădea acest sfat care ar putea părea curios dacă nu ne-ar fi luminat citatele anterioare:

„Este prudent să nu te duci la spectacole de balet, căci poți comite *două păcate*, în primul rând costumul dansatoarelor provoacă desfrâul, iar în al doilea rând, frumusețea lor te-ar putea îndemna să faci complimente unor ne-evrei."

În virtutea acestor principii, toți cei care nu sunt evrei, toți cei care sunt îndepărtați de iudaism, ca Isus Christos, care, după Talmud, a căzut în idolatrie și i-a tras și pe alții după el, – toți aceștia trebuie să renunțe la pretenția de a fi numiți *aproape* de către evrei. Nu-i dai unui animal dragostea pentru aproapele tău.

Păgânul care nu se face evreu și creștinul care îi rămâne fidel lui Isus Christos sunt, din punctul de vedere al evreilor, inamici personali și inamici ai lui Dumnezeu.

De aceea Talmudul spune că acest cuvânt din Biblie: „Dumnezeu nu știe ce în-

seamnă furia" (Isaia, 27,4) se aplică numai evreilor: Dumnezeul răzbunător se aplică popoarelor pământului.

Numele Sinai, spune Talmudul, înseamnă că ura a coborât asupra popoarelor de pe pământ. Iată de ce Talmudul găseşte că acestora li se aplică următoarele cuvinte: „Tu nu le vei arăta bunătate."

Şi în altă parte: „Este interzis să arăţi milă faţă de un om care nu e înzestrat cu raţiune."

La fel, Rabbi Gerson: „Nu trebuie ca omului de bine să-i fie milă de al său", şi Abarbanel: „Nu e drept să arăti milă faţă de duşmani."

Tot după Talmud, le este permis prietenilor şi rudelor lui Dumnezeu să-i înşele pe impuri, căci este scris: „vei fi curat cu cei care sunt curaţi şi pervers cu cei perverşi."

„Aşa cum un maur e diferit de toate celelalte creaturi, adaugă Rabbi Elieser, tot aşa se distinge Israel de toate popoarele prin faptele lui bune."

„În consecinţă, zice Talmudul, este interzis să-i saluţi pe impuri."

Dar preceptul următor este o adevărată perlă:

„Omul trebuie să fie în permanenţa viclean, în teama de Dumnezeu."

Iată de ce poate fi salutat şi străinul, care nu este evreu, dar în vederea păcii, pentru a fi bine primit.

Astfel înţeleasă, spune Bechai, ipocrizia este permisă:

„Omul (adică evreul) se poate arăta politicos şi deferent faţă de ce impur (adică neevreul); îi poate spune chiar că îl iubeşte. Aceasta e permis, spune Bechai, dacă omul (adică evreul) consideră că e necesar şi dacă îi este frică."

Căci Talmudul ne învaţă: „Este permis să fii ipocrit cu cei impuri."

Or, impure sunt toate popoarele cu excepţia evreilor. Tot binele pe care îl fac, mila pe care o arată, totul, spune Talmudul, le

este considerat păcat, fiindcă ei nu fac binele decât pentru a-şi mări puterea: lucru destul de natural de altfel. Toţi cei necircumcişi sunt, pentru Talmud, păgâni, oameni fără credinţă şi chiar circumcizia turcilor nu îi pune în rândul celor drepţi pentru că ea este incorectă.

Iată de ce e scris că un evreu care întâlneşte un goim, îl poate saluta spunând: „Dumnezeu să te ajute sau Dumnezeu să-ţi dea sănătate", evreul ştiind ca Dumnezeul creştin nu poate face nimic, bătându-şi joc de creştin.

Tot din acest motiv, evreul poate să facă bine creştinilor, să viziteze bolnavii, dar numai pentru a obţine pacea, și pentru a se feri de furia lor.

II. Despre profeţia stăpânirii universale

Dumnezeu a dat pământul evreilor. – Rezultă de aici că ei au dreptul să fure şi să jefuiască. – Aplicarea curioasă a acestui principiu.

Din moment ce Israel şi maiestatea divină sunt unul şi acelaşi lucru, este normal ca toată lumea să aparţină evreilor de drept. Şi Talmudul o spune expres:

„Dacă boul unui evreu loveşte boul unui străin, evreul nu-i datorează străinului nimic. Dar dacă lucrurile se petrec invers, străinul trebuie să plătească toată paguba. Căci Evanghelia spune: «Dumnezeu se va ridica, va măsura pământul şi-i va da pe păgâni evreilor. El a văzut cele şapte porunci ale copiilor lui Noe şi, pentru că aceştia nu le-au ţinut, se va ridica şi va da bunurile lor evreilor.»"

Or, copiii lui Noe nu sunt alţii, după Talmud, decât popoarele pământului, în opozi-

ţie cu copiii lui Abraham, care sunt evreii. De aceea Rabbi Albo, în acord cu alţi rabini, declară:

„Dumnezeu a dat putere deplină evreilor asupra sângelui şi bunurilor altor popoare", cuvânt pe care Talmudul îl explică:

„Un copil al lui Noe care fură, fie şi o jumătate de bănuţ, merită moartea."

„Furtul îi este interzis unui copil al lui Noe şi chiar dacă acesta îi este egal unui mare preot când practică studiul celor şapte porunci ale lui Noe, totuşi, cea mai bună măsură pentru a-l face să nu fure este să-l omori."

Din contră, unui israelit îi este permis să facă rău unui ne-evreu, spune Talmudul: „Nu vei face rău aproapelui tău, iar nu: nu vei face rău unui ne-evreu."

„Jefuirea unui păgân, spune în continuare Talmudul, este un lucru permis."

Şi adaugă acest precept demn de a fi reţinut:

„Nu vei exploata un muncitor dacă acesta e fratele tău, dar cu ceilalţi poţi face ce vrei."

Rabbi Aschi confirmă aceste precepte, spune Talmudul, prin exemplul personal, într-o zi, văzând o vie încărcată cu struguri frumoşi îi spuse servitorului său: „Dacă vița-de-vie aparţine unui străin, adu-mi struguri, dacă e a unui evreu, nu te atinge de ea."

Comandamentul „Să nu furi" înseamnă, după „vulturul" Maimonide, că nu trebuie să furi de la un evreu, dar e foarte bine să furi de la un străin.

Toate aceste învăţături sunt în deplin acord cu principiul că lumea întreagă le aparţine evreilor de aici rezultă că furtul nu e furt dacă un rabin spune că furtul e un păcat, el ştie că un evreu nu poate fura; el nu face decât să ia înapoi ceea ce este oricum al lui, atunci când are posibilitatea. Un rabin poate să afirme că este la fel de grav să furi de la un creştin ca şi de la un evreu, el va gândi însă: „cum să admit că un ne-evreu poate fi furat? Fiindcă banii unui ne-evreu sunt bani fără stăpân, aşa încât evreul are dreptul să ia ceva ce nu aparţine de fapt nimănui."

Aceste principii ne fac să înţelegem adevărata valoare a diverselor fapte şi dovezi aduse în cartea *Rusia evreiască*. Când vedem autorităţile evreieşti vânzând evreilor dreptul de a exploata proprietăţile unu creştin, adică de a folosi orice mijloace pentru a-l deposeda pe creştin fără ca un alt evreu să pretindă ceva. Bunul, care era proprietatea lui Israel, devine proprietatea unui evreu particular în clipa când actul este semnat. Poate că, pentru moment, bunul rămâne în mâinile unui creştin, dar printr-o uzurpare sau un jaf oarecare evreul îl va deposeda pe acesta. Cât despre dreptul acestuia, e o chestiune care nici nu se discută – doar un obstacol fizic care va fi depăşit

Cu toate că bunurile şi creştinul sunt proprietatea exclusivă a evreului care a plătit, câteodată altuia îi este permis să intervină: „Mai mulţi evrei autorizează un evreu să intre în afaceri cu ne-evreul. Să-i dea bani cu împrumut, să-l încolţească, să-l preseze, căci bunul unui ne-evreu este

ca bunul fără stăpân şi oricine (adică orice evreu) îl poate lua."

Dar în acest caz, intermediarul trebuie să împartă cu ceilalţi căci „dacă doi evrei sunt asociaţi într-o afacere, iar unul dintre ei a înşelat, furat sau jefuit un ne-evreu, el este obligat să împartă frăţeşte cu tovarăşul său."

Pfefferkorn nu se îndepărta de adevăr scriind: „Bunul creştinilor e pentru evrei ca nisipul mării: cine-l ia primul e adevăratul posesor."

Şi Talmudul, inepuizabil pe această temă, zice cu ironie:

„Israel este amanta, bărbatul îi aduce bani. La fel şi Israel, fără a face o muncă grea, primeşte banii tuturor popoarelor."

III. Frauda

Teoria procesului între evreu şi ne-evreu. – Ce înseamnă *profanarea numelui lui Dumnezeu*. – Exemple date de rabini. – Ziua de Sabat

Talmudul spune:

„Poţi să înşeli un străin, dar dacă cumperi ceva de la un evreu (adică de la fratele tău) nu ai voie să-l înşeli."

„Când un evreu are un proces cu un ne-evreu, vei da dreptate fratelui tău, iar nu străinului: aşa cere legea noastră (este vorba de o ţară unde evreii conduc) dacă legea locală e favorabilă evreului, tu îl ajuţi să câştige şi-i spui străinului: «aşa vrea legea voastră». Dacă evreii nu sunt stăpânii ţării şi nici nu au lege care să-i avantajeze, atunci trebuie ţesute intrigi şi făcute intervenţii până când evreul câştigă."

Aici se adaugă „Vorbele lui Rabbi Ismael", după care Akiba ar fi spus că în aceste

afaceri trebuie lucrat cu cea mai mare atenţie pentru ca nu cumva religia evreiască să-şi piardă renumele.

Trebuie să notăm cum exprimă gândirea rabinică acest ultim gând.

A compromite iudaismul lăsându-te prins în flagrant delict de sperjur, furt sau minciună e egal cu „a profana sfântul nume al Domnului."

Astfel, spune Raschi, poţi păcăli un vameş ne-evreu dacă numele Domnului nu e profanat, dacă vameşul nu-şi dă seama de nimic şi poate jura că ai fost cinstit.

Rabbi Ismael din Narbona se întreabă cum se poate justifica sperjurul căci Akiba interzice atacarea evreului prin intrigă din cauza numelui lui Dumnezeu: înseamnă că e obligatoriu să nu fii descoperit de ne-evreu, concluzionează Akiba.

Talmudul povesteşte despre Rabbi Samuel, unul dintre cei mai mari Patriarhi ai săi, că acesta era de părere că un ne-evreu putea fi jefuit, el însuşi cumpărase de la un

străin un vas de aur pe care proprietarul îl credea de cupru. Nu plătise decât patru drahme şi nici pe acelea, căci îi şterpelise o drahmă vânzătorului.

Rabbi Cahana a cumpărat 120 de butoaie de vin de la un ne-evreu, dar nu i-a plătit decât 100. Un al treilea rabin, vânzând unui ne-evreu trunchiuri de copaci care trebuiau tăiate îi spuse servitorului: „du-te şi taie câte o bucată din fiecare buştean, goimul ştie câţi trebuie să fie, dar nu ştie cât de lungi sunt."

Dar, cuvintele lui Rabbi Mose, sunt, fără îndoială, prescripţie sacră: „Dacă un ne-evreu face o afacere şi se înşeală, israelitul trebuie să spună: nu ştiu, dar nu ne convine să-l păcălim pe ne-evreu în cazul în care acesta se lasă păcălit singur pentru a-l pune pe evreu la încercare." Bătrânul Rabbi Brentz scrie în judenbalg:[1] „Când evreii au muncit toată săptămâna pentru a-i înşela pe

[1] Fr. Krentz, *Jüdisch abgestreifter Schlangenbalg*, Nürnberg, 1880.

ne-evrei, la Sabat ei se adună, se laudă cu înşelătoriile ingenioase şi spun: Trebuie să smulgem inima din trupul creştinilor şi să-i omoram pe cel mai bun dintre ei."

IV. Obiectele găsite

Este interzisă înapoierea lor. – Motivul acestei interdicţii.

Talmudul spune:

„Dumnezeu nu te va ierta dacă dai înapoi unui goim obiectul pe care acesta l-a pierdut."

Şi, „Este interzis să dai înapoi un obiect pierdut goimului."

Iată de ce Rabbi Mose ne învaţă că este interzis să dai înapoi ereticilor, idolatrilor şi tuturor celor care profanează public Sabatul.

„Când un evreu, scrie în altă parte, dă informaţii despre un evreu care se ascunde pentru a nu plăti unor ne-evrei, primul nu este tratat ca denunţător (pedeapsa cu

moartea) deoarece acest evreu oricum datora bani; dar rămâne o mare impietate din partea celui care a vorbit, el nu este mai puțin vinovat decât dacă ar fi dat unui ne-evreu un obiect pierdut. Iată de ce informatorul trebuie să-l despăgubească pe fugitiv de tot ceea ce a pierdut prin indicațiile date."

Rabbi Jerucham spune: „Când un ne-evreu pierde contractul prin care i-a împrumutat bani unui evreu, evreul care îl găsește nu trebuie să i-l înapoieze, obligația nemaiexistând atunci când dovada a fost găsită de un evreu. Dacă găsitorul spune: «Vreau să-l înapoiez pentru gloria lui Dumnezeu», trebuie să i se răspundă: «Dacă vrei să onorezi numele lui Dumnezeu, fă-o cu ceea ce îți aparține.»"

Trebuie să reamintim ce înțeleg rabinii prin cuvintele: *a onora numele Domnului, a profana numele Domnului.* A profana numele Domnului înseamnă a compromite bunul renume al lui Israel. A onora numele lui

Dumnezeu înseamnă a glorifica Israelul în faţa lumii prin fapte de caritate, umanitare şi filantropice.

Aceste precepte sunt legitimate din diverse motive.

Faimosul Raschi explică: „cel care-i dă ne-evreului obiectul pierdut îl pune pe acesta pe acelaşi loc cu un israelit."

Şi „vulturul" Maimonide adaugă: „Cel care înapoiază unui ne-evreu obiectul pierdut comite un păcat, crescând puterea păgânilor."

În fine, „un evreu care se poartă aşa, spune Raschi, se poartă ca şi cum i-ar iubi pe goimi iar cel care-i iubeşte pe goimi îşi urăşte propriul creator."

V. Despre dobândă

Teoria creştină a împrumutului. – Falsificarea legii Bibliei de către rabini. – Reaua lor credinţă evidentă – Exemplele rabinilor. – Ipocrizia pretextelor. – Educaţia copiilor evrei cu privire la dobândă.

Legea lui Dumnezeu îl obligă pe cel care are să vină în ajutorul celui în nevoie, fie dându-i, fie împrumutându-l.

A împrumuta înseamnă a abandona altuia un lucru bun de a fi folosit pentru ca acesta să-l utilizeze, în schimb, cel care împrumută se angajează să dea la un termen echivalentul bunurilor sau bunului primit sau chiar bunul respectiv.

Ar fi incorect ca acel care împrumută pe altul să-i ceară acestuia mai mult, căci nu a dat decât ceea ce altul a folosit iar acesta i-a dat ceea ce oricum îi aparţinea. A cere mai mult se cheamă dobândă.

Dar dacă prin non-posesiunea temporară, cel care dă suferă un neajuns, se vede

privat de un câştig sau îşi asumă un risc, el are dreptul să ceară mai mult decât echivalentul deoarece dă mai mult decât obiectul în sine.

Acest surplus este o dobândă legitimă atâta timp cât este proporţională cu riscul asumat sau cu lipsa de câştig ce survine împrumutului. Dacă nu, se cheamă camătă.

Privit cu atenţie, banul nu e o chestie productivă decât dacă blocarea temporară a capitalului nu aduce prejudicii creditorului.

Pentru un surplus pe care creditorul îl dă cu obiectul în unul dintre cazurile menţionate mai sus, evreul nu ar trebui să ceară, de la evreu cât şi de la străin, decât o dobândă proporţională, în virtutea dreptului său suveran, drept prin care li s-a dat evreilor ţara Canaan. Dumnezeu le-a permis evreilor din Vechiul Testament să ceară de la neevrei un surplus chiar în cazul folosirii pur şi simplu a obiectului, adică în cazul în care creditorul nu riscă şi nu pierde nimic. Dumnezeu permite acest lucru, dar era vorba de

o anomalie cauzată de condiţiile istorice de atunci. Pe de altă parte, se înţelege că surplusul trebuia să fie în raport just cu obiectul împrumutat, cu serviciul făcut, cu situaţia străinului. În caz contrar ar fi însemnat că este exploatat aproapele.

Acum, ce spune rabinismul?

Moise *permitea*, după cum am arătat, să ceri ne-evreului o dobândă just măsurată, în cazul în care îi împrumutai un obiect pur şi simplu: „Vei putea cere dobândă de la străin",[1] spunea el.

Din contră, o pletoră de rabini infailibili spun că Moise a zis: „Trebuie să-i ceri străinului o dobândă."

„Vulturul" Maimonide scrie:

„Dumnezeu ne-a ordonat să practicăm dobânda faţă de un ne-evreu şi chiar atunci când îi dai bani şi vrei să iei dobânda, trebuie să-i pui beţe în roate, să nu-l ajuţi chiar dacă ţi-e util, lucruri pe care nu-ţi e permis să i le faci unui israelit."

[1] *Deuteronomul*. 23-30.

„Cuvântul lui Moise, spune un alt rabin, este o injoncţiune *imperativă*."

Talmudul spune acelaşi lucru.

„Este interzis să dai cu împrumut unui ne-evreu fără dobândă, dar cu dobândă e voie", învăţătură pe care o reia Levi ben Gerson şi alţii.

Ocolind astfel textul Scripturii, nu mai e decât un pas până la creşterea cea mai neobrăzată a dobânzii chiar în cazul simplei folosiri a împrumutului, fără câştig.

Celebrul Bechai se exprimă în altă parte într-un mod care arată că nu se înşelau deloc asupra scopurilor şi cuvintelor lui Moise, care nu autoriza decât o dobândă legitimă. El scrie:

„Rabinii care au memorie bună ne-au spus că nu putea fi luat de la ne-evreu decât dobânda suficientă traiului evreului."

Dar posedat de spiritul contradicţiei şi umflat de sentimentul său de infailibilitate, acelaşi rabin spunea despre evreul apostat şi, în general, despre ne-evreu, adresându-

se evreilor adevăraţi: „viaţa sa este în mâinile tale cu atât mai mult, banii săi", precept care justifică creşterea dobânzilor, legitimează furtul şi jaful, punând în mâna evreilor sângele şi bunurile voastre.

Talmudul mai povesteşte: „Samuel a spus că înţelepţii (savanţii rabini) pot să practice între ei cămătă. De ce? Fiindcă ştiţi deja că ea este interzisă. Deoarece dobânda nu este decât un dar făcut din recunoştinţă între cei doi. Samuel i-a spus lui Ben Ihi: «Dă-mi 100 de livre de piper pentru 25, aşa e corect, ca dovadă de recunoştinţă.»"

„Rab Jehuda declară că Rab a spus că-i este permis omului (adică evreului) să-i împrumute cu dobândă pe copiii săi şi pe cei de-ai casei, pentru ca ei să poată aprecia gestul dobânzii."

Acest pasaj e plin de informaţii preţioase. În primul rând, nu este vorba de dobânda legitimă pentru că avem de-a face cu folosirea pur şi simplu a obiectului, ca în exemplul cu piperul, în al doilea rând pentru că

rata de 20% depăşeşte toate limitele permise. În al treilea rând, pasajul ascunde sub aparenţa ipocrită şi vinovată de cadou, dobânda pe care Moise a interzis-o între evrei. El a condamnat păcatul şi nu a făcut excepţii. Iată un exemplu practic de interpretare rabinică a Bibliei.

În fine, acelaşi pasaj ascunde un sistem perfid de a-i obişnui pe copii cu camătă, căci dacă rabinul îi oferă altui rabin o dobândă ilegală de 20%, drept „lucru loial şi echitabil", care va fi zelul educativ pentru a-i încuraja pe copii să practice camăta, şi mai ales faţă de străini, vă daţi seama...

Graţie acestei educaţii seculare, ei ajung ca împrumutând 70 de taleri – cum am văzut recent la Münster – să primească 100 de taleri la care să adauge o dobândă de 8% în plus. Rabbi Kroner se consolează de aceste accidente observând că în materie de dobânzi, ideile oamenilor de stat de azi sunt foarte diferite de cele pe care noi le apărăm. El găseşte faptele de acest gen nevinovate.

Abarbanel nu spune că evreii interpretează legea în sensul unei dobânzi care se poate stabili liber, ci se scuză spunând: „Printre străinii pe care avem dreptul să-i cămătărim nu-i includem pe creştini, aceştia nefiind străini în ochii Tatălui ceresc"; apoi, acelaşi Abarbanel, ministru de finanţe al Spaniei la timpul sau, declară că a făcut aceasta declaraţie *pentru a păstra pacea* şi pentru ca evreii să poată trăi în pace cu creştinii. De fapt, Abarbanel studiase foarte bine teoria ipocriziei permise!

La fel, un alt rabin scrie fără ocolişuri:

„Înţelepţii noştri au spus adevărul atunci când ne-au permis să practicăm dobânda cu ne-evrei şi cu creştini."

Nu putem decât să recunoaştem adevărul cuvintelor lui Schwabe, rabin convertit:[1]

„Când un creştin are nevoie de bani, evreul este imediat de acord să-l împrumute. El adaugă dobândă la dobândă până când creştinul fie nu mai poate plăti, fie

[1] *Jüdischer Deckmantel*, p. 171.

suma e egală cu tot ce are el pe lume. Atunci evreul ştie să ceară la momentul oportun şi, cu ajutorul tribunalelor, intră în posesia tuturor bunurilor creştinului."

VI. Persoanele şi viaţa ne-evreilor

Este permis să-i omori pe ne-evrei. – Aceasta e chiar o datorie atunci când ai posibilitatea. – Exemplu de fals şi ipocrizie. – Aceste reguli îi privesc pe creştini şi toate celelalte popoare. – Fapte istorice relatate de cărţile evreieşti.

Se spune că atunci când un cohen (preot evreu) a omorât un om, nu-i mai este permis să dea binecuvântarea sacerdotală care se dă ridicând mâinile. Regula se aplică chiar dacă a fost o crimă accidentală şi chiar dacă preotul a făcut penitenţă. Comentariile motivează această dispoziţie spunând că nu poţi binecuvânta cu mâna care a ucis. Cu toate acestea, remarcă Schaare Teschube, îi

este permis să binecuvânteze atunci când cel ucis este ne-evreu, chiar dacă l-a ucis intenţionat.

Vedem deci că moartea unui ne-evreu nu este un păcat, dar, mai mult, vom afla că este chiar un lucru bun, plăcut lui Dumnezeu:

„Este scris despre popoarele pământului: carnea lor este carnea măgarilor, iar sămânţa lor cea a animalelor. De aceea, evreii binecuvântaţi sunt copiii adevărului, iar pe muntele Sinai ei au fost parfumaţi aşa încât orice rău să se îndepărteze de la ei. Cu toţii au fost parfumaţi şi au intrat în alianţa sfânta pentru a rămâne perfecţi ziua şi noaptea, în timp ce murdăria nu iese din celelalte popoare nici la a treia generaţie.[1] De aceea noi am primit această poruncă: *omorâţi-l pe cel mai bun dintre ne-evrei.*"

Talmudul mai spune:

„Ia viaţa celui mai cinstit dintre idolatri."

Şi ceva mai departe:

„Dacă scoţi dintr-o groapă păgânul, vei mai da un om pe mâna idolatriei."

[1] După convertirea lor la iudaism.

„Dacă un păgân cade într-o groapă, aceasta trebuie acoperită bine cu un pietroi", iar Raschi comentează, „trebuie să înlăturăm orice posibilitate ca păgânul să poată ieşi de acolo."

Căci, spune „vulturul" Maimonide: „Este interzis să-ți fie milă de idolatru. Dacă el cade într-un râu sau e în pericol de moarte, nu trebuie în nici un caz să-l salvezi."

Diverse motive justifică aceste precepte riguroase.

„Cele şapte popoare din Canaan care trebuiau exterminate de evrei nu au pierit cu totul, ci s-au pierdut printre popoarele Terrei." De aceea Maimonide ne învaţă să ucidem orice ne-evreu atunci când putem, căci acest ne-evreu poate fi avortonul unuia dintre descendenţii celor şapte triburi, iar evreul încalcă legea atunci când nu ucide, având posibilitatea. Preceptul exterminării celor şapte se aplică de-a pururi.

Pe de altă parte „oricine neagă o bucăţică din credinţa iudaică este un eretic şi

un epicureic, iar ceilalţi trebuie să-l urască, să-l dispreţuiască şi să-l ucidă; căci este scris: «Nu trebuie să-i urăsc eu, Doamne, pe cei care Te urăsc pe Tine?»

Oricine vrea să ucidă un animal şi omoară din greşeală un om, oricine vrea să omoare un străin şi ucide din greşeală un evreu, acela este inocent."[1]

Or, este scris adesea, că uciderea unui evreu e cel mai mare păcat, trebuie ca intenţia să fie meritorie pentru a scuza un gest atât de grav.

Este permis, spune Talmudul, să-l omori pe cel care îl neagă pe Dumnezeu. „Când un eretic sau un trădător cade într-o prăpastie, el nu trebuie scos de acolo. Dacă are o scară, aceasta i se va lua cu cuvintele: «O iau pentru ca nu cumva să-mi coboare vitele în adânc», dacă groapa e astupată cu o piatră, se va spune: «O astup pentru ca vitele mele să poată trece»... etc."

Este corect, mai spune Talmudul, să omori cu mâna ta orice eretic. Cel care var-

[1] *Tratatul Sanhedrin*, f. 78, 2.

să sângele impur îi oferă un sacrificiu lui Dumnezeu.

Dar ce înţelegem prin impur, se întreabă Talmudul? „Sub numele de impur, răspunde Rabbi Elieser, înţelegem pe Isus şi acoliţii săi." Dar Rabbi Jehoschua demonstrează că toţi păgânii, fără excepţii, sunt impuri.

Cum este firesc ca un atac, chiar presupus, contra lui Iuda să facă un om impur, viaţa mea este de două ori compromisă. Un anonim evreu îmi scrie că ar trebui să mor spânzurat, ca Aman. Un altul îmi trimite urări de genul: „Noi privim ca pe o lucrare plăcută lui Dumnezeu înlăturarea ta din drumul nostru. De mâinile noastre vei pieri." Apoi s-a înmulţit peste măsură genul acesta de scrisori.

Porunca: *Nu vei omorî!*, înseamnă că nu trebuie să omori un israelit, ne luminează „vulturul" Maimonide.

Cei care neagă învăţătura lui Israel, mai ales creştinii, trebuie omorâţi. Este întot-

deauna un lucru bun să-i omori. Dacă nu poți în mod direct, trebuie să le oferi ocazia de a muri.

Toate acestea sunt juste pentru că robia lui Israel va dura pana când toate celelalte popoare vor fi nimicite.

Iată de ce, aceia care au omorât ne-evrei își vor găsi recompensa minunată în ceruri.

Dar cel care a ucis un israelit va fi judecat ca și cum ar fi ucis omenirea întreagă, iar cel care va salva unul, ca și cum ar fi salvat omenirea...

Iată de ce Talmudul mai scrie, iar „vulturul" sinagogii repetă:

„Un copil al lui Noe (un ne-evreu) care păcătuiește față de un evreu este nevinovat dacă primește credința evreiască, dar dacă omoară un evreu, nimic nu-l poate salva, trebuie ucis."

Evreul care se face creștin este supus aceloraşi legi ca și creștinul și ne-evreul. El se poate converti cu condiția să nu fie o convertire ipocrită, simulată deoarece:

„Dacă un evreu poate înşela ne-evreii şi să-i facă să creadă că el însuşi nu e evreu, acest lucru e permis."

Dar „botezaţii care s-au convertit pentru a trăi printre idolatri şi a se bucură de avantaje, sunt puşi pe aceeaşi treaptă cu creştinii, trebuie aruncaţi în prăpastie şi lăsaţi acolo."

Aceste învăţături ipocrite şi banale se regăsesc frecvent în gura evreilor moderni instruiţi, plini de reformism şi de filosofie umanitară. Astfel, adevărata lor filosofie se arată adesea, mai mult sau mai puţin clar. Graetz, evreu foarte circumspect de altfel, uită de el până la a glorifica pe Boerne şi pe preafaimosul Heine în cuvintele următoare: „Ei se separă în exterior de iudaism, dar precum luptătorii care purtau uniforma şi drapelul inamic pentru a-l lovi mai cu putere." Graete, profesor la seminarul rabinic din Breslau îl desemnează pe creştin ca duşman şi laudă aceste mijloace perfide.

Caracterul sângeros al rabinismului este confirmat de istoria universală. Saul, în campania contra creştinilor, nu căuta decât carnagiul. „Faptele apostolilor" ne arată cum ridicau evreii toată populaţia din oraşele unde trăiau creştini. Evreii povestesc chiar ei în *Seder hadoroth* un fapt arareori pomenit de istorici: în Roma antică şi păgână evreii erau cei mai mari ucigaşi de creştini.

Toată lumea e de acord, în general, să-l spele pe Antonius cel Pios de orice reproş de ură faţa de creştini. Or, deja în 1781, Haffner discuta autenticitatea decretului în favoarea creştinilor, când, chiar dacă împăratul ar fi oprit exploziile de furie populară contra creştinilor, după cum relatează Eusebiu (IV, 26), acest gest nu exclude relatarea din *Seder hadoroth* (p. 127): Rabbenu Jehuda, se spune, era în graţiile monarhului. El i-a arătat acestuia răutatea nazarinenilor drept cauza unei epidemii obţinând astfel ordinul ca toţi creştinii din Roma să fie omorâţi, în anul 3915, adică 155 d.Ch.

În acelaşi loc se povesteşte despre eforturile ulterioare ale evreilor pentru ca Marc Aureliu să-i condamne la moarte pe toţi nazarinenii din Roma. Mai sus, la pagina 125, se spune că în 3974, adică 214 d.Ch., evreii au omorât 200 000 de creştini la Roma şi pe toţi creştinii din Cipru.

Sefer Juchasin (Amsterdam, 1717) relatează, la folio 108, că în timpul papei Clement, evreii au omorât la Roma şi în împrejurimi o mulţime de creştini, *nenumăraţi ca nisipul mării.*

Diocleţian a ucis un mare număr de creştini, printre care pe papii Caius şi Marcellinus şi pe fratele lui Caius ca şi pe sora sa, Rosa.

Este fapt cunoscut că tot evreii au ajuns până şi la inima lui Nero, care nu le putea refuza nimic.

În concluzie, preceptele nu au rămas literă moartă, iar când au avut posibilitatea evreii nu s-au odihnit din uciderea de creştini.

VII. Despre femeie

Evreul poate viola nepedepsit orice femeie creştină. – Căsătoria creştinilor nu este decât o împerechere animalică. – Semnificaţia viselor. – Exemple de rabini. – Despre evreice.

Moise a spus: „Nu vei pofti la femeia aproapelui" şi „Oricine comite un adulter cu femeia aproapelui merită moartea."

Talmudul ne învaţă că Dumnezeu nu a interzis evreilor decât adulterul cu femeia aproapelui, adică cu femeile evreilor. Pentru femeile ne-evreilor, lucrurile stau altfel.

Capitolul *Tosapoth* din Talmud şi faimosul Raschi (după Pentateuc, Lev. 20.10) remarcă din acest pasaj că la ne-evrei nu există căsătoria. Acest raţionament ruşinos nu e decât unul dintre multele raţionamente care neagă demnitatea umană tuturor ne-evreilor. Căsătoria, o instituţie morală, nu poate exista decât printre oameni. La animale este vorba doar de împerechere.

Rabinii Bechai, Levi, Gerson, pentru a nu-i cita decât pe aceştia, sunt de aceeaşi părere: ştim din gura marilor noştri înţelepţi că evreul nu comite un păcat când dezonorează o femeie creştină.

„Vulturul" Maimonide, care de obicei e mai filosof, observă că: „avem dreptul de a abuza de o femeie care e în stare de ne-credinţă", adică ne-evreică.

Găsim atât exemplul cât şi preceptul date de un rabin care a trăit în secolul al XIII-lea, în Franţa: „Rabbenu Tam, se povesteşte, ne învaţă că negoţul adulterin cu un ne-evreu sau o ne-evreică nu este pedepsit, căci legea spune: sămânţa lor este cea a cailor. De aceea, în cazuri speciale, ea permite unei evreice să se mărite cu un ne-evreu care s-a făcut evreu, dacă a trăit mai mult timp în concubinaj cu acesta." Deşi legea interzice categoric căsătoria celor care au întreţinut deja relaţii sexuale, „ea va autoriza de astă dată căsătoria, fiindcă traiul creştinilor este cel al animalelor, iar viaţa cu un creştin e

animalică." Astfel, sunt considerate toate relațiile întreținute în trecut ca inexistente.

Acela, spune Talmudul, care-şi dezonorează mama în vis poate spera la înţelepciune, fiindcă e spus în *Cartea proverbelor* (2,3): „vei numi înţelepciunea mamă", cel care dezonorează o femeie logodită poate spera la cunoaşterea legii (după Deutr. 33,4); cel care-şi dezonorează sora, la luminile spiritului (Proverbe 7,4), iar cel care dezonorează femeia aproapelui, la viaţă veşnică.

Dacă toate infamiile citate aduc recompense aşa bogate, bărbatul îşi va dori să aibă aceste vise. Nu-i va rămâne decât un pas până să creadă că practica fi va aduce daruri şi mai mari. De altfel, Rabbi Kroner a avut grijă deja să ne înveţe că Talmudul îi permite omului (adică evreului) tulburat de tentaţii să se abandoneze plăcerii, şi asta fără a păcătui. Ajunge să o facă în secret pentru ca sfântul nume al lui Israel să nu fie murdărit *Filia trium annomm et diei unius*, spune Talmudul, *desponsatur per coitum;*

si autem infra tres annos sit, perinde ac si quis digitum inderet în aculum, id est, non est reus laesae virginitatis, qui a signaculum judicatur recresurce sicut oculus tactu digiti ad momenti un tantum lacrimatur.

Aici Talmudul povesteşte că mai mulţi dintre primii săi maeştri, mai ales Rabbi Rab şi Nachmann, strigau în fiecare oraş unde ajungeau dacă vreo femeie doreşte să le fie nevastă pentru câteva zile.

Rabbi Elias declară în Talmud că în ciuda zilei Marii Iertări, ar dezonora atâtea fecioare câte i s-ar oferi căci păcatul nu se înfăptuieşte decât în afara sufletului, iar păcatul omului lasă spiritul intact.

Talmudul povesteşte că Rabbi Elieser nu a lăsat nici o femeie din lume... nefolosită.

Auzind într-o zi că una doreşte un cufăr de aur pentru a i se lăsa, el aduse cufărul plin de aur. Restul poveştii e prea licenţios pentru a fi relatat aici.

Ceea ce este mai odios în această aventură, este că la moartea lui Rabbi Elieser,

Dumnezeu a strigat din înalt că i-a rezervat viață veşnică.

Cum am văzut deja că ne-evreul nu va găsi viaţa veşnică nici dacă se converteşte, morala e următoarea: mulțumește-te să fii evreu şi totul ţi se va ierta.

Se mai povesteşte că Akiba, numit în sinagogă al doilea Moise, văzând într-o zi o femeie cocoţată într-un palmier se duse rapid spre copac şi se urcă şi el.

Or această femeie era Satan deghizat în femeie, iar Satan spuse: Nu aş da doi bănuţi pe viaţa ta dacă nu ar fi scris în Cer că trebuie să fii prudent cu Akiba şi cei de legea sa. Aceeaşi poveste relatată de rabinii Meir şi Tarpon: Satan şi-a pierdut drepturile asupra lor, căci Cerul ii apără în orice moment şi faţă de orice lege.

Trebuie să adăugăm şi că orice act al rabinilor este luat ca o interpretare a legii, ceea ce dă o mare aplicabilitate numeroaselor exemple pe care au avut grijă să le dea.

Nu putem reda aici toate mizeriile, viciile de gândire şi infamiile pe care le conţine

Talmudul, dar cititorul îşi va fi făcut deja o idee din cele relatate.

Acum, ce putem spune despre evreică atunci când îşi vede bărbatul având relaţii sexuale cu o altă femeie, sub acelaşi acoperiş cu ea?

După Talmud, ea nu are niciun drept să se plângă.

Când Jochanan a declarat imorale unele lucruri de natură prea respingătoare, s-a strigat contra lui: Nu, legea nu e aşa, înţelepţii au spus: bărbatul are dreptul să facă orice doreşte cu femeia sa. Aceasta e ca o bucată de carne adusă de la măcelar: o poate mânca friptă, fiartă sau prăjită. Un exemplu vine în sprijinul acestei afirmaţii: o femeie s-a plâns rabinului că soţul său o sodomiza. Ea a primit răspunsul următor: „Fiica mea, îi spuse judecătorul, nu pot să fac nimic pentru tine căci legea (talmudică, evident) te-a dat ca pe o hrană soţului tău."

Poate se crede că aceste precepte ruşinoase sunt caracteristice vechiului Tal-

mud, dar le găsim imediat în cel nou. Este de ajuns să deschidem ediţiile Amsterdam (1644), Sulzbach (1765), Varşovia (1864).

În altă parte, preceptul este înnoit, însoţit de un comentariu infam, bazat pe o interpretare mincinoasă a unui text biblic. Se spune că un evreu îşi poate sodomiza femeia ori de câte ori vrea, în timp ce un ne-evreu nu poate face acest lucru decât cu femeia unui alt ne-evreu.

De altfel, rugăciunile publice din sinagogă cer, după Talmud, prezenţa a zece bărbaţi. Nouă bărbaţi şi un milion de femei nu constituie un ansamblu complet, căci femeia nu e nimic.

Din momentul în care femeia evreică este dată sodomiei prin lege, ea nu are dreptul să se plângă dacă soţul ei se culcă cu o ne-evreică. Mai ales că acesta nu comite adulter, dezonorând o ne-evreică.

Nu se găsesc aici destule motive pentru interdicţia dată de Biserică tinerelor fete să intre în casa unui evreu? Şi mai trebuie să

ne mirăm de numărul ridicat de fete creştine dezonorate de evrei dornici de distracţie?

Rabbi Kroner se felicită pentru faptul că Iuda oferă statisticii mai puţine naşteri ilegitime decât alte popoare. Să vedem preţul acestei realizări: pe de o parte Talmudul îi permite evreului să se culce cu cine vrea; pe de altă parte, sodomia îi este permisă pentru ai păstra evreicei dreptul la posteritate.

La aceste practici ale iudaismului, să adăugăm repulsia pe care evreica o inspiră în general bărbaţilor din rasa noastră şi vom afla de ce sunt atât de puţine naşteri ilegitime la evrei.

Căci evreul o poate apăra, pe evreica de care abuzează, de o maternitate neprevăzută, iar dacă dezonorează o creştină, copiii născuţi nu vor fi înregistraţi niciodată ca evrei.

Cunoaştem mulţi evrei care pot confirma aceste cuvinte.

În concluzie, moralitatea femeilor din rasa noastră nu este cu nimic mai prejos faţă de cea a evreicelor. Supuse unui viciu

contra naturii de Talmud, adică de o autoritate sacră, căci după Rabbi Kroner, Talmudul este continuatorul şi păstrătorul Bibliei, ele nu au niciun drept să se creadă deasupra femeilor noastre.

Marile oraşe îi permit evreicei să se arate aşa cum este. Ele furnizează o mare parte din prostituţia de azi. Chiar un ziar israelit se arată sincer îngrijorat:

„De un sfert de secol toţi moraliştii noştri se întreabă: de ce vede printre femeile uşoare mai multe evreice decât creştine? Întrebarea e din păcate, justificată, căci la Paris, la Londra, la Berlin, la Viena şi la Varşovia, în pieţele publice şi chiar în bordeluri, întâlnim mai multe evreice decât femei creştine, ţinând cont de proporţia care există între cele două populaţii. Este dureros să constatăm aşa un fapt trist, dar adevărat."

Dar nu există durere de care să nu ne consolăm într-un fel: „O mare actriţă evreică a murit de curând... Domnişoara Judith Fereyra era dintre cele mai frumoase... în-

mormântarea ei a fost de rit mozaic, aşa cum sufletul său nu a încetat să fie; chiar dacă a cedat, ca atâtea altele, tentaţiilor şi încurcăturilor inerente carierei teatrale, ea a păstrat intacte valorile căminului..."[1]

Prin urmare, orice se iartă atâta vreme cât rămâi ferm ataşat valorilor şi naţiunii evreieşti.

VIII. Despre jurământ

Jurământul nu-i obligă pe evrei faţă de creştini. – Teoria sperjurului şi a restricţiei mentale. – Ipocrizia cazuisticii rabinilor. – Moduri de a studia obligaţia jurământului.

Evreii s-au plâns de multe ori că jurământul lor era acceptat cu rezerve atunci când depuneau mărturie contra creştinilor.

Un anumit număr de savanţi creştini au preferat o aplicare mai puţin riguroasă. Am

[1] „Arhivele israelite", 1868, 1 iunie.

dori să-i urmăm, dar, din păcate, convingerile noastre sunt diferite de ale lor.

Înainte de a recurge la probele pozitive care nu sunt prea numeroase și prea convingătoare, putem sesiza întrebarea a priori.

Este evident că un jurământ sincer şi demn de crezare nu-şi are locul în rabinism. Ce înseamnă jurământul făcut unui animal? Este un nonsens, căci jurământul e ultimul mod folosit pentru a încheia o contestaţie *între oameni*. Dacă-i ceri unui evreu să depună jurământ pentru sau contra unui creştin, îl obligi la o prostie pe care nu ar face-o niciodată de bunăvoie, îl constrângi să pronunţe cuvinte pe care el are dreptul să le considere fraze goale de sens, care nu reprezintă nimic pentru conştiinţa sa.

Pe de altă parte, din momentul în care Talmudul spune că bunurile şi sângele creştinilor sunt proprietatea evreului, cum poate intra un evreu în conflict cu un creştin asupra proprietăţii? În virtutea Talmudului, el poate lua orice doreşte. Cum aş putea eu

să jur că banii *mei* sunt ai *voştri,* atunci când ştiu clar că nu este aşa?

Dacă cineva m-ar obliga să fac aşa ceva, aş prefera să mor decât să fiu necinstit. Dar, dacă din slăbiciune, aş jura, aş gândi tot timpul că de fapt sunt banii mei şi aş face orice pentru a mi-i recupera, *quia res clamat domino.*

Pe de altă parte, găsim în Talmud un mare număr de exemple asupra subiectului, morală în acţiune pentru talmudist.

Rabbi Jochanan i-a jurat unei femei de rang înalt că va păstra un secret formulându-şi jurământul după cum urmează: „În prezenţa lui Dumnezeu al lui Israel, nu voi dezvălui nimic din ceea ce această femeie consideră..." Dar el se gândea că, firește, nu va spune nimic în faţa lui Dumnezeu, ci în faţa poporului lui Dumnezeu.

Rabinii spun că orice jurământ forţat poate fi înlăturat astfel.

În consecinţă, dacă autorităţile creştine, dacă guvernele şi magistraţii noştri cer ju-

rământul unui evreu, ei trebuie să fie conştienţi că în ochii lui acesta nu reprezintă nimic, iar el se consideră liber de obligaţia de a spune adevărul.

„Dacă un rege, spune Talmudul, dă ordinul să juri că un evreu a necinstit o neevreică pentru a-l condamna, jurământul este forţat şi trebuie înlăturat mental."

Un alt rabin spune că:

„Dacă un prinţ îl obligă pe un evreu să jure că nu va părăsi ţara, evreul trebuie să-şi zică în sinea sa: astăzi! (adică, jur să nu plec astăzi). Dar dacă prinţul îl obligă să jure că nu va părăsi *niciodată* ţara, evreul trebuie să gândească: în afară de situaţia în care..."

„Dar aceste învăţături se aplică atunci când jurământul poate fi încălcat fără ca celălalt să-şi dea seama."

„Dacă îşi dă seama, atunci e interzis, căci s-ar profana numele Domnului."

„De aceea Sedecias a plătit pentru jurământul făcut lui Nabucodonosor, cu toate că era un jurământ impus."

Se întâmplă ca evreii să facă caz de fidelitatea faţă de „jurământul soldatului": este evident că dacă nu l-ar ţine, conducătorii de oaste şi-ar da seama imediat.

Aceasta e încă o aplicare a teoriei rabinilor, păcatul este iertat dacă rămâne secret. Trebuie doar să-ţi iei toate precauţiile pentru a nu fi descoperit, pentru ca iudaismul, religia şi naţiunea să nu fie compromise, sau, cum spun ei ca buni apostoli: „pentru ca numele Domnului să nu fie profanat."

„Nu este o profanare dacă evreul minte un moştenitor ne-evreu: acest lucru mi-a fost dat de tatăl tău înainte de moartea sa. În acest caz, evreul e sigur pe el, căci martorul e mort."

Un evreu trebuie mai degrabă să mintă decât să compromită un altul.

„Un evreu cunoaşte un fapt favorabil ne-evreului şi defavorabil evreului. Dacă spune adevărul în tribunal, el este pedepsit cu excomunicarea."

Conform acestor principii tradiţionale, un rabin modern, care se îngrijea de con-

ştiinţa unui evreu vienez, Chatam Sepher, tatăl rabinului Cracoviei, Schreiber, i-a permis acestuia să facă jurământ strâmb: după câte ştia el, femeia sa cumpărase arme furate. Rabinul l-a autorizat să jure că el nu cumpărase niciodată arme furate gândind că, deşi pentru el, femeia sa fusese cea care le cumpărase.

Este de altfel o învăţătură de bază: „trebuie să juri că în cărţile noastre nu se află nimic contra creştinilor, altfel aceştia s-ar supăra, dacă ar şti adevărul."

Toate acestea nu le sunt de ajuns savanţilor noştri. Ei pun acum pe evrei să depună jurământul sinagogii, însoţit de aprige blesteme, crezând că asta îi va feri de sperjur. Obiectiv vorbind, s-ar putea să meargă.

Dar, pentru a fi coerent cu mine însumi, sunt obligat să-mi spun:

– Dacă privesc învăţăturile rabinice cu adevărat divine, trebuie, pentru a fi logic şi a-mi asculta conştiinţa, să neg jurământul ce-mi este impus.

Cine mă poate determina să jur că locuinţa mea nu este a mea?

Ar însemna să-i adresez o insultă lui Dumnezeu, iar în calitatea mea de rabin am dreptul să recurg la restricţiile mentale instaurate de Akiba, *al doilea Moise*, voi jura cu glas tare, dar voi avea grijă să gândesc exact contrariul.

Dacă e vorba de viaţa mea, de exemplu sunt acuzat că am ucis un creştin, atunci pot, ca talmudist, să jur că nu am ucis niciun om, căci numai un animal a fost omorât.

Orice om lipsit de prejudecăţi trebuie să fie de acord cu logica de fier a acestor raţionamente.

Acestea, împreună cu faptele relatate, sunt suficiente pentru a lumina chestiunea. Nu vom reveni acum decât asupra unor elemente particulare.

În ziua Marii Iertări, israeliţii au obiceiul să spună o rugăciune care nu are nimic în comun cu uitarea generală a greşelilor de care am vorbit.

„Fie ca toate promisiunile, spune rugăciunea, şi toate obligaţiile, ca toate pedepsele şi toate jurămintele care au fost făcute, consimţite şi jurate din această zi a Iertării până în aceeaşi zi a anului viitor să fie şterse, anulate, făcute fără valoare şi nule. Promisiunile noastre să nu fie promisiuni şi jurămintele să nu fie jurăminte."

Acest act se îndeplineşte cu mare solemnitate, în seara sărbătorii. Oficiantul asistat de doi mari rabini pronunţă rugăciunea, după ce toţi trei au început printr-o invocaţie solemnă a numelui Domnului.

Pe de altă parte, orice israelit se poate elibera de jurămintele incomode ducându-se oricând la rabin.

Este adevărat că mulţi autori evrei remarcă faptul că această eliberare nu e folosită decât atunci când au fost făcute jurăminte grăbite, fără gândire şi când e vorba de chestiuni personale care nu-l privesc pe aproapele.

Nu cerem altceva decât să-i credem, dar marea solemnitate care însoţeşte sărbătoa-

rea Marii Iertări ne îndreptăţeşte să ne îndoim de acest lucru.

Este cu atât mai legitimă îndoiala noastră cu cât un mare număr de evrei convertiţi iau această scuză ca pe o nimica toată.

Or din faptul că aceşti oameni sunt convertiţi nu rezultă că ei sunt nedemni de încredere. Din contră, trebuie să privim ca pe o îndatorire faţă de societate publicarea acestor principii care sunt considerate dăunătoare societăţii.

Johann Schmidt, care face parte dintre convertiţi, aminteşte că rabinii consideră că ei au dreptul să-l dezlege până şi pe Dumnezeu de jurăminte.

Brenz, cât şi altii şi, în fine, Drach, om merituos şi cultivat, deşi încearcă să fie mai indulgent este de acord cu acest subiect, iar aceste mărturii – chiar dacă par inutile – confirmă ceea ce a fost stabilit cu privire la jurământul evreiesc.

IX. Creştinii

Cuvintele *păgâni, idolatri străini* etc. desemnează mai ales creştinii. – Ipocrizia lui Rabbi Zevi în această privinţă. – Dovezi multiple ale adevăratului sens şi ale importanţei acestor denumiri.

Evreii au recurs fără încetare la un subterfugiu îndemânatic care constă în a susţine că nu creştinii sunt cei vizaţi atunci când se vorbeşte de *goimi, akum, eretici, idolatri etc.* şi, deci, că toate regulile de comportament faţă de aceştia nu se aplică creştinilor.

Este adevărat că se poate dispune după dorinţă de bunurile, de femeile şi de viețile ereticilor, ale idolatrilor şi străinilor, dar creştinii sunt excluşi, ei nu au ce căuta printre proscrişii de mai sus.

Astfel, „Arhivele israelite" se indignează faţă de creştinii care aplică creştinilor ceea ce *evident* nu se poate aplica decât idolatrilor.

Tocmai am afirmat că evreul poate jura că în cărţile sale sfinte nu există nimic împotriva noastră, de teamă că s-ar putea enerva creştinii. Ştim de asemenea că lui îi este permis să mintă *pentru a avea pacea*. Ne vom convinge în cele ce urmează că aceste învăţături sunt fidel păstrate şi înţelese, atât de bunii apostoli ai reformismului cât şi de fanaticii talmudişti.

Din moment ce doctrinele evreieşti îl prezintă pe Isus, nu ca pe un Dumnezeu ci, ca pe o creatură, un om obişnuit, creştinii nu pot fi decât idolatri în ochii evreilor.

Căci idolatria constă exact în a da onoruri divine unei creaturi. Idolatria se manifestă sub diverse forme, mai mult sau mai puţin pure: ritualurile vechilor perşi sunt poate mai puţin odioase decât cele ale creştinilor de azi sau ale popoarelor din Canaan. Din acest punct de vedere, o idolatrie poate fi mai morală decât alta. Totuşi, atunci când o religie acordă onoruri divine unei crea-

turi, ea nu poate fi privită altfel decât ca o idolatrie şi ca o formă de păgânism.

Reflectând asupra acestor principii înţelegem că nicio excepţie nu se poate admite pentru creştini când în cărţile evreieşti se vorbeşte de goimi, adică de păgâni. Se ştie de altfel că artificiul care constă în a da creştinilor nume de popoare dispărute este în întregime fidel spiritului textelor iudaice.

Astfel, bătrânul rabin Zevi povesteşte că a încercat la început să-i lămurească pe creştini că nu e adevărat că au fost trataţi întotdeauna de goimi. Această încercare nereuşind, a dorit să-i facă să creadă că *goim* nu este o insultă. Nici această viclenie nu a avut mai mult succes decât prima, căci nişte buni evrei i-au făcut goimi pe creştini, iar aceştia nu au rămas cu o părere prea bună despre modul şi contextul în care au fost trataţi aşa.

Este un fapt demn de remarcat că ultima ediţie a Talmudului de la Varşovia (în 1863) evită cu grijă să folosească acest cuvânt, înlocuindu-l cu altceva.

Akum este un mod deghizat de a desemna nu numai popoarele de ne-evrei în general, ci creştini în particular, căci este spus:

„Când un evreu se roagă şi întâlneşte un *Akum care are o cruce*, iar evreul este în locul de rugăciune unde se apleacă, el nu se va apleca, în orice caz, mental, va dirija această intenţie către Dumnezeu."

Un Akum care ţine o cruce este, evident, creştin.

„Vulturul" sinagogii Maimonide, declară cu o sinceritate care nu lasă loc nici unui dubiu că nu există diferenţe între un creştin şi un idolatru.

„Şi să se ştie că aceste popoare de nazarineni care urmează pe Isus în rătăcirile lui, chiar dacă doctrinele lor sunt diferite, *intră în categoria idolatrilor şi trebuie tratate în consecinţă*."

„Evreii care acceptă botezul cu sinceritate (căci altfel am văzut că este permis) se *amestecă cu goimii*, iar despre ei nu trebuie să mai spunem: «fie ca fratele tău să trăias-

că alături de tine» ci «legea este să te împing în prăpastie.»"

La fel, cuvântul *Min, Minim* (eretici):

„Ben Danima a fost muşcat într-o zi de un şarpe şi un creştin a vrut să-l vindece, dar Rabbi Ismael nu a permis acest lucru, căci e interzis să primeşti îngrijirile unui *eretic.*"

Iată de ce Rabbi Akiba, auzindu-l pe un creştin făcând o observaţie excelentă, a simţit o vie satisfacţie pe care şi-a reprimat-o instantaneu. Satisfacţia nu era decât o apropiere de erezie.

Creştinii mai sunt numiţi şi *străini,* iar francezii pe care îi jefuiau erau numiţi străini de către evrei deşi erau, evident, creştini.

Dacă Talmudul recunoaşte pentru creştini distincţia despre care vorbeam cu privire la perşi şi la canaaniţi, distincţie care se regăseşte într-un text din secolul al XII-lea, nu este mai puţin adevărat că toţi aceştia sunt în ochii evreilor adevăraţi Akum, păgâni şi idolatri.

Talmudul mai adaugă că printre zilele de sărbătoare ale idolatrilor se numără prima zi a săptămânii, „ziua Nazarineanului", adică duminica creştinilor.

Când Nazarineanul este numit de Talmud „fiul tâmplarului", această porecla se potriveşte cu cea pe care a primit-o încă din timpul vieţii de la evrei. (*Evanghelia după Matei.* 13,55)

Când numele său este trunchiat în Talmud aşa încât formează un cuvânt care înseamnă „fie ca numele şi amintirea sa să dispară", acest fapt este o consecinţă a învăţaturii talmudice deja expuse, după care orice evreu trebuie să nege şi să submineze ereticul care a abandonat iudaismul.

Numele şi amintirea lui Christos nu vor putea fi eliminate însă decât atunci când toţi creştinii vor fi exterminaţi.

Când Talmudul îl numeşte pe Isus un idol, e logic când creştinii sunt consideraţi idolatri, căci ei îl slujesc pe Isus cu cea mai mare fericire.

Când a fost făcut nebun, această insultă e o urmare a tratamentului la care l-au supus Israel şi contemporanii săi declarând că e un vrăjitor care a făcut un pact cu diavolul.

Când e tratat de impur şi de om fără Dumnezeu, se înţelege că adoratorii unuia ca El sunt la fel de impuri.

Între altele, scrie că pe impur trebuie să-l faci să moară de propria sa mână şi e clar că aceşti goimi, impuri, idolatri, sunt în mare parte creştinii.

Raschi e mai direct, nesfiindu-se să spună lucrurilor pe nume:

„Trebuie să-l strângi de gât pe cel mai bun dintre creştini."

Pentru a face să intre ca lumea în mintea evreilor că despre creştini e vorba, Talmudul mai spune o dată: „un goim care studiază legea merită moartea."

De fapt, studiul legii nu îi este permis unui goim decât dacă devine evreu prin circumcizie şi, pe de altă parte, toată lumea

ştie că la început creştinii au studiat legea lui Moise.

Câţiva rabini obiectează că după Talmud, un ne-evreu care studiază legea este egal unui mare preot, dar acelaşi Talmud explică faptul că este vorba de cele şapte porunci ale lui Noe: pe de altă parte trebuie să ne reamintim întotdeauna că toate contradicţiile Talmudului au ca scop posibilitatea ca evreul talmudic să facă orice doreşte în viaţa de zi cu zi.

Talmudul mai spune:

„Creştinii sunt idolatri, totuşi se poate face comerţ cu ei în prima zi a săptămânii, care este ziua lor de sărbătoare."

Câteva pagini mai departe sunt menţionate ritualurile creştine, preoţii, lumânările şi împărtăşania ca toate făcând parte din idolatrie.

În continuare apare întrebarea dacă evreul poate închiria case păgânilor printre care trăieşte iar răspunsul e următorul:

„Da, pentru că ei nu-şi aduc idolii în casă unde să se afle în permanenţă, ci numai atunci când moare unul dintre ei."

„Toate popoarele, se adaugă în mod expres, fără nici o excepţie, sunt idolatre."

Rabinii din epocile următoare nu au o părere diferită,

Raschi spune: „Un nazarinean este cel care adoptă învăţăturile eronate ale *acelui om* care le spune alor săi să ţină prima zi a săptămânii."

Iar „vulturul" Maimonide scrie, după cum am văzut deja:

„Creştinii care urmează aiurelile lui Isus sunt cu toţii idolatri în ciuda diferenţelor de doctrină, iar după învăţăturile exprese ale Talmudului trebuie să-i tratăm ca pe idolatri."

„Vulturul" exprimă cinstit, fără ocolişuri, ceea ce Talmudul a predat deja. El mai scrie în altă parte:

„Creştinii sunt idolatri; prima zi a săptămânii e pentru ei o zi sfântă."

Celebrul Kimchi ştie chiar de ce creştinii din Germania, în particular, aparţin celei mai periculoase specii de păgâni, canaaniţilor:

„Locuitorii Germaniei, spune el, sunt canaaneni căci atunci când aceştia au fugit din fala lui Joshua s-au refugiat în Allemania, numită azi Germania."

În altă parte mai scrie: „creştinii sunt idolatri pentru că se prosternează în faţa crucii."

Talmudul îl numeşte pe Isus Christos „evreu apostat", iar „vulturul" scrie:

„Este scris să fie ucişi trădătorii lui Israel şi ereticii precum Isus din Nazaret şi adepţii săi, şi să fie aruncaţi în hăul uitării."

Doctrina lui Isus este o erezie, iar Iacob, învăţăcelul său, este un eretic, mai spune noul Talmud; şi în alte pasaje, evangheliile sunt numite cărţile ereticilor.

Creştinii, spune Abarbanel, sunt eretici, deoarece cred că divinitatea e alcătuită din carne şi sânge.

Este eretic, spune „vulturul", oricine pretinde că Dumnezeu are un corp.

Bătrânul Nizzachon scrie (p. 47) despre un verset (17.8):

„Ereticii spun că aici este vorba despre această *Charja* (gunoi) Maria, care ar fi rămas fecioară dându-i viață lui Isus: fie ca spiritul lor să crape!"

Aceeaşi carte vorbeşte astfel (p. 70) despre un verset din Ieremia (31.31):

„Ereticii spun că aceste cuvinte sunt o prezicere a profetului care se referă la Isus, care le-a dat neînsemnatul botez în locul circumciziei şi a instaurat sărbătorirea primei zile a săptămânii în locul Sabatului."

În consecinţă, atunci când o carte de drept evreiesc, care respectă toate învăţăturile rabinice, declară că „dacă evreul are puterea să o facă, el trebuie să-i ucidă în public pe *eretici*, dacă nu, să-şi găsească un pretext oarecare."

Atunci când Talmudul conferă „dreptul de a-i extermina cu mâna înarmată"; atunci

când vorbeşte de viciile cele mai abominabile, precum murdăria, pederastia, bestialitatea.

Toate acestea nu se referă doar la popoarele idolatre dispărute de mii de ani, ci la toate popoarele ne-evreieşti şi în special la creştini.

X. Excomunicarea

Cauzele excomunicării. – Două niveluri. – Formula marii excomunicări.

Cunoaştem legea evreului talmudist

Întrucât orice societate, şi mai ales orice societate religioasă, trebuie, în interesul propriei sale existenţe, să elimine membrii refractari care refuză să se supună legii şi iudaismul conservator al Talmudului şi rabinilor, are formula sa de excomunicare.

Cu deosebire în zilele noastre, când evreii şi liberalii nu încetează să vorbească de excomunicarea Bisericii catolice, este foarte interesant să cunoaştem trăsături-

le esenţiale ale excomunicării ecleziastice imaginate de înţelepţii iudaismului.

Printre cauzele care atrag excomunicarea, merită să menţionăm câteva:

– Este excomunicat oricine îşi arată dispreţul faţă de un rabin, chiar şi după moartea acestuia;

– Este excomunicat oricine îşi arată dispreţul faţă de cuvântul unui rabin sau al legii;

– Este excomunicat oricine îi face pe alţii să nu respecte legea;

– Este excomunicat oricine îşi vinde pământul unui cumpărător ne-evreu;

– Este excomunicat oricine depune jurământ împotriva coreligionarului său evreu în faţa unui tribunal ne-evreiesc etc.

Dar excomunicarea are trei niveluri: cel de-al treilea este de mult învechit, aşa încât va fi de ajuns să le descriem pe primele două, numite *Niddui* şi *Cherem*.

Nivelul inferior *Niddui* are ca efect izolarea excomunicatului de restul comunită-

ţii: el trebuie să trăiască separat de coreligionarii săi, încât nimeni nu se poate apropia de el la o distanţa mai mică de patru stânjeni în afară de soţia şi copiii săi, iar pe toată durata pedepsei nu are voie nici să se radă, nici să se spele.

După cum am văzut, zece oameni constituie o comunitate sfântă: dacă nu sunt prezenţi decât nouă, excomunicatul nu poate fi al zecelea; dacă intră în adunarea sfântă de zece oameni, el trebuie să stea aşezat la o distanţă de patru stânjeni.

Dacă moare înaintea expirării pedepsei, judecătorul depune o piatră pe sicriul său, pentru a marca faptul că defunctul merita să fie lapidat deoarece a murit fără să execute pedeapsa. Fiind exclus din comunitate, la moartea sa nu se poartă doliu şi corpul său nu e însoţit de alai, nici chiar de rudele de sânge.

Acest fel de excomunicare poate fi pronunţat şi de un simplu individ şi, în funcţie de împrejurări, poate fi mai riguroasă. Du-

rata sa poate fi de treizeci de zile, dar, dacă vinovatul nu se căieşte, ea este prelungită până la şaizeci, la nevoie chiar până la nouăzeci de zile.

Dacă nu se obţine convertirea dorită, se recurge la excomunicarea majoră, care se numeşte *Cherem*, în timp ce *Niddui* îl lasă pe excomunicat să trăiască împreună cu coreligionarii săi la distanţă de patru stânjeni, *Cherem*-ul îi interzice accesul în comunitate.

Excomunicatul nu poate nici să se instruiască împreună cu ceilalţi, nici să-i înveţe; nu poate să mănânce sau să bea împreună cu altcineva; nimeni nu are dreptul de a-i face vreun serviciu sau de a accepta vreunul din partea lui; este voie doar să i se vândă alimente ca să nu moară de foame.

Cherem-ul trebuie să fie pronunţat de cel puţin zece persoane, într-o ceremonie solemnă.

Se aprind lumânări, sună trompetele şi se rostesc cele mai teribile blesteme la adresa păcătosului. La sfârşit se sting toate lumâ-

nările pentru a anunţa astfel că vinovatului îi este de acum interzisă lumea celestă.

Formula *Cherem*-ului este concepută în aceşti termeni:

„Prin judecata Domnului Dumnezeu, fie ca N..., fiul lui N..., să fie excomunicat în cele două tribunale, în tribunalul suprem şi în cel inferior; fie ca el să sufere excomunicarea sfinţilor şi a serafimilor şi a micilor şi marilor comunităţi.

– Fie ca toate plăgile, toate bolile grave şi îngrozitoare să se abată asupra lui;

– Fie ca sălaşul lui să devină un cuib de balauri;

– Fie ca steaua lui să dispară printre nori, să se ridice împotriva lui, să-i fie funestă;

– Fie ca trupul său să fie aruncat şerpilor şi fiarelor sălbatice;

– Fie ca duşmanii lui să se bucure;

– Fie ca aurul şi argintul său să ajungă la alţii şi ca fiii săi să cadă în mâna duşmanilor lui;

– Fie ca urmaşii săi să-l blesteme;

– Fie ca blestemul să cadă asupra lui din gura lui Addiriron şi Achtariel, a lui Sandalphon şi Adraniel, Ansisiel şi Patchiel, Seraphiel şi Sangasael, Michael şi Gabriel, Raphael şi Meschareţiel;

– Să primească anatema din gura lui Zaphzavif şi Hafhavif care este Dumnezeu, şi din gura celor şaptezeci de nume ale regelui de trei ori preamărit, şi în sfârşit din gura lui Zortack;

– Să fie înghiţit precum Korée şi toţi ai lui;

– Fie ca sufletul să iasă din el cu spaimă şi ruşine;

– Fie ca judecata lui Dumnezeu să-l condamne la moarte;

– Să fie strangulat precum Achitophel;

– Fie ca lipsa sa să fie precum lipsa lui Giezi;

– Să cadă şi să nu se mai ridice;

– Să nu fie primit în mormântul lui Israel;

– Fie ca nevasta lui să fie dată altora;

– Fie ca această excomunicare să cadă

asupra lui N..., fiul lui N..., şi asta să-i fie soarta.

Dar asupra mea şi a Israelului să vină pacea şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Amin!"

CARTEA A IV-A

Secolul nostru

I. Evreul din ziua de azi

Actualitatea învăţămintelor Talmudului: – 1. *Despre viaţă:* masacrul de la Vilna, asasinat ritual în secolul al XIX-lea. – 2. *Despre proprietate:* camăta, Alsacia şi alte ţări, chestiunea românească. – 3. *Despre femei:* exemplul Vienei. – 4. *Despre dominaţia universală:* prin presă, francmasonerie, revoluţie.

Celebrul Gerson numea Talmudul un deşert întins presărat cu câteva ierburi inofensive foarte rare şi locuit de animale feroce şi de monştri de toate felurile.

Noi am traversat acest deşert plin de monştri. Dar, dacă secolul nostru este unul al progresului, oare progresul a distrus natura sălbatică şi animalică a evreului talmudic?

Numeroşi evrei precum Bail, Crémieux şi mulţi alţii ne-au anunţat existenţa unei *idei evreieşti*.

Filantropia, dragostea de oameni, umanismul, toate acestea par să constituie ideea evreiască prin excelenţă.

I. Generalul de Ségur povesteşte în istoria marii armate de la 1812 că douăzeci de mii de francezi între care trei sute de ofiţeri şi şapte generali au rămas blocaţi la Vilna. „Lituanienii pe care îi abandonam, după ce îi compromiseserăm într-o asemenea măsură, i-au adăpostit şi salvat pe câţiva dintre ai noştri, dar evreii pe care îi protejaserăm i-au respins.

Mai mult, vederea întregii dureri le-a trezit rapacitatea. Şi dacă avariţia lor infamă s-ar fi mulţumit sa vândă la preţ de aur un ajutor modest, istoria nu s-ar obosi să-şi murdărească paginile cu acest detaliu dezgustător; dar faptul că i-au atras pe răniţii noştri nefericiţi în casele lor pentru a-i jefui, şi că apoi, la vederea ruşilor, au arun-

cat aceste victime goale şi muribunde pe ferestre, că i-au lăsat fără milă să moară de frig, că până şi aceşti barbari ticăloşi şi-au făcut un merit în ochii ruşilor prin torturile pe care le-au comis – aceste crime oribile trebuie denunţate în veacul de faţă şi în cele ce vor urma."[1]

Astfel vorbeşte un general francez martor al evenimentelor pe care le descrie, şi trebuie să recunoaştem că mărturia sa contrazice cumva afirmaţiile lui Bail şi Crémieux privitoare la filantropia umană şi pură a iudaismului.

Aceste asasinate odioase nu sunt singurele pe care le are de reproşat veacul nostru evreilor şi ele ne aduc la problema uciderii la evrei, pe care nu putem decât să o trecem în revistă aici. O carte care a devenit brusc foarte rară[2] şi a cărei dispariţie rămâne un

---

[1] *Histoire de Napoléon et de la grande Armée en 1812*, cartea XII, cap. III.

[2] Achille Laurent, *Affaires de Syrie*, Paris, 1846, 2 vol. Cel de-al doilea volum conţine documente referitoare la asa-

mister enumera multe fapte extrem de precise, recente și care nu oferă o impresie mai bună asupra filantropiei iudaice.

Cel mai remarcabil şi mai cunoscut este asasinatul comis asupra părintelui Thomas din ordinul Capucinilor, care a fost ucis în 1840 la Damasc, într-un discurs deja citat, rabinul Fabius din Lyon a avut ideea ciudată de a pune această crimă pe seama iezuiţilor;[1] dar să vedem în câteva cuvinte cum s-a desfăşurat această afacere celebră.

Părintele Thomas, povesteşte Laurent, era

---

sinarea părintelui Thomas şi a lui Ibrahim-Amarah, precum şi cazul lui Akhmed-Arbach şi cel al turcului Hasan şi multe alte documente interesante.

[1] De fapt această stratagemă a rabinului nu are nimic original. Cu multa subtilitate, evreii i-au făcut întotdeauna pe iezuiţi ţapi ispăşitori pentru propriile lor fapte. Se vorbeşte încă de o subtilitate iezuită, de o cazuistică iezuită etc., de parcă ar mai fi şi alţi moralişti vicleni, cazuişti şmecheri şi schingiuitori de texte decât talmudiştii şi rabinii. Pentru a fi de partea adevărului şi a dreptăţii, trebuie spus *iudaic* şi nu iezuit. Am văzut numeroase dovezi în această carte, iar acest procedeu ne aminteşte în mod clar de vechea şarlatanie a lui Iosif, care a avut ideea de a-şi ascunde cupa în traista lui Benjamin.

şi medic. Pe 5 februarie 1840 a fost văzut îndreptându-se spre cartierul evreiesc împreună cu servitorul său; pe 6 trebuia să cineze cu medicul caşer. Nu s-a mai întors, iar mănăstirea sa l-a căutat fără niciun rezultat.

Consulul francez a preluat cazul şi a reuşit să afle că bărbierul din cartierul evreiesc fusese chemat la negustorul evreu Harari în mijlocul nopţii. S-a aflat apoi că îl găsise pe părintele Thomas legat şi întins pe pământ şi că primise ordin să-l ucidă; la început a refuzat, dar, intimidat de ameninţări, a contribuit la crimă.

Harari a dat prima lovitură şi un altul a dat-o pe cea de-a doua, aducătoare de moarte. Carnea cadavrului a fost scoasă de pe oase, care au fost zdrobite şi aruncate într-o cloacă unde au fost regăsite împreună cu o bucată de maxilar cu barbă, o parte din pielea capului care purta încă marca tunsorii călugăreşti şi gluga bine cunoscută de toată lumea la Damasc.

Au avut grijă să-l ucidă şi pe servitor, care începuse să-şi caute stăpânul chiar din seara crimei, crezând că astfel se debarasaseră de un acuzator.

Printre acuzaţi, şapte negustori evrei au mărturisit crima şi au declarat că, cu câteva zile în urmă, Marele Rabin îi anunţase că trebuia să-şi procure sânge creştin pentru Paştele viitor.

Este important să remarcăm că acuzaţii au fost separaţi în celule şi interogaţi unul câte unul, iar mărturiile lor au coincis până în cele mai mici detalii.

Israeliţii din întreaga Europă s-au mobilizat pentru a împiedica execuţia şi a obţine achitarea vinovaţilor. S-au plâns amar că în ziua de azi se mai poate susţine că există un cult care să pretindă folosirea sângelui omenesc.

Dar, dacă îi considerau nevinovaţi pe fraţii lor din Damasc, de ce n-au adus şi dovada nevinovăţiei acestora?

De ce le-au oferit cadouri şi sume de bani tuturor membrilor consulatelor francez şi austriac?

Oare atunci când ai adevărul de partea ta este nevoie să corupi judecătorii?

Evreii au oferit 200 000 de piaştri cancelariei franceze şi 500 000 unui avocat. Atunci când totul s-a dovedit inutil, Crémieux a pornit spre Orient însoţit de o suită numeroasă şi cu sprijinul Angliei, a obţinut următoarea declaraţie de la Mehmet-Ali: „La insistenţele lui Crémieux, delegat al tuturor membrilor europeni ai cultului mozaic, am recunoscut că aceştia doresc eliberarea prizonierilor; şi cum nu ar fi convenabil să refuzăm îndeplinirea dorinţelor unor minorităţi atât de numeroase (din Europa, fără îndoială), ordonăm ca prizonierii să fie puşi în libertate."

Acest decret nu menţiona în niciun fel nevinovăţia acuzaţilor, bazându-se doar pe voinţa suveranului, fondată pe cererea exprimată de numeroasa populaţie evreiască

din Europa, cerere care nu are ca obiect o justificare a arestaţilor, ci doar punerea lor în libertate.

Oare de ce nu a insistat Crémieux pentru a obţine o revizuire a procesului care să arate lumii întregi nevinovăţia fraţilor săi? Întregul Orient este convins de vina evreilor, dar influenţa şi aurul evreilor au putere mai mare.

Trebuie să remarcăm că presa evreiască nu a luat în discuţie cartea lui Laurent, era mai prudent s-o facă să dispară în linişte, ceea ce aproape le-a reuşit.

S-a scris mult despre folosirea rituală a sângelui creştin în timpurile străvechi: dovezile istorice au rămas în număr atât de mare, încât doar ignoranţii mai pot avea îndoieli. Palikowski, Eisenmenger şi Analele Bisericii furnizează exemple luate din toate secolele. Deseori, evreii reuşesc să scape de condamnare în faţa judecătorilor, dar ce poate să însemne aceasta, când se ştie cât cântăresc corupţia şi venalitatea? Nu s-au văzut toate acestea în procesul părintelui Thomas?

Un proces judecat în 1831 la Sankt-Petersburg a dat naştere următoarelor fapte. Era vorba de uciderea copilului unui soldat:

1. Doi judecători recunosc asasinatul comis de evrei din superstiţie, aşa cum s-a demonstrat;

2. Un judecător declară că evreii trebuie condamnaţi pentru crimă, dar solicită o îndulcire a pedepsei, deoarece aceştia au comis fapta *fiind convinşi că îl slujesc pe Dumnezeu;*

3. Un alt judecător îi declară pe acuzaţi vinovaţi fără nici un dubiu, dar solicită şi el o îndulcire a pedepsei;

4. Un al cincilea, după examinarea împrejurărilor în care s-a comis fapta, este convins că printre evrei există rătăciţi care, chiar şi în ziua de azi, comit crime de felul acesta, dar estima că nu sunt destule dovezi în cazul în speţă;

5. Procurorul general se raliază părerii primilor doi.[1]

[1] *Anklagen der Juden in Russland, aus den Criminalacten.* Leipzig, Engelmann, 1864.

Or, Stobbe ne anunţă că asasinii au fost puşi în libertate. Desigur, este o crimă să se arunce bănuiala asupra cuiva fără a avea dovezi convingătoare, dar trebuie să atenţionăm că o dovadă nu-şi extrage temeinicia dintr-o sentinţă de tribunal.

S-au văzut atâtea crime pe care istoria le-a lămurit, dar tribunalele timpului le-au lăsat nepedepsite.

Oricine cântăreşte aceste consideraţii şi ştie cu câtă energie au stigmatizat oameni demni de încredere, setea de sânge a rabinismului nu se poate gândi fără să se înfioare la „numărul considerabil de bărbaţi, femei şi copii care dispăreau pentru totdeauna în oraşele mari ale Europei, spre marea spaimă a cunoştinţelor lor, fără să lase nici cea mai mică urmă."[1]

Să nu mai vorbim de celebra afacere Tisza-Elzlar, de aceea mai recentă de la Breslau şi de un mare număr de fapte semnalate

[1] Des Mousseaux, *Le Juif*, p. 186.

chiar în acest an în Ungaria[1], procesul de la Damasc, dezvăluirile lui Eisenmenger şi mărturisirile multor evrei sincer convertiţi atestă cu toatele, în ce măsură evreul pios, cel zelos şi cel mai adesea rabinul se dau în vânt după acest sânge creştin care le îndulceşte regalul de Paşte.

În consecinţă, cel mai bun sfat care poate fi dat este să nu ne izolăm în mijlocul evreilor, amintindu-ne de ceea ce am stabilit în capitolul *Despre viaţa ne-evreilor.*

De altfel, nimic nu este mai ciudat decât această glorificare a oamenilor şi a sinuciderii, atât de străină principiilor creştine, dar atât de dragă ziarelor, Metodelor şi literaturii evreieşti care este moştenitoarea modernizată, dar uşor de recunoscut a vechii literaturi talmudice.

II. În secolul nostru, cea mai mare parte a acuzaţiilor se referă la proprietate.

---

[1] În special cazul tinerei Agnes Marcus, injunghiată şi apoi violată de doi evrei care au lăsat-o aproape moartă, nu a obţinut dreptatea nici după trei ani.

Evreul Bail[1] mărturisea în 1816 că, din 12 cazuri de furt sau fraudă judecate la Leipzig, 11 au evrei ca autori. Trebuie să remarcăm că Bail citează acest fapt ca un argument în favoarea emancipării evreilor, adăugând că în Franţa, obţinându-şi libertatea, evreul a devenit om cinstit. Cerfberr observă, dimpotrivă, „că un simplu calcul statistic va arăta întregul adevăr..."

În urma tuturor calculelor, el găseşte în închisorile franceze de două ori mai mulţi evrei decât creştini, deoarece proporţia ar fi pentru evrei de *un* condamnat la *mia* de locuitori evrei, în timp ce pentru creştini ar fi de *unu şi jumătate* la mia de locuitori creştini.

Cerfberr mai notează şi că „diferenţa dintre numărul condamnaţilor creştini şi evrei este încă şi mai mare dacă luăm în considerare natura crimelor.

Condamnaţii israeliţi nu sunt în nici un caz agricultori pe care o recoltă slabă îi aduce la mizerie, nici nefericiţi muncitori

[1] *Les Juifs au XIXe siècle*, p. 24, Paris, 1816.

obligaţi de criza economică, în lipsa unui loc de muncă, să se împrumute forţat de la brutarul din colţ; nu sunt nici certăreţi pedepsiţi de lege pentru lovituri şi răniri; dacă unii au comis atentate la pudoare violente, ei sunt puţin numeroşi, nefiind atât de pătimaşi; trebuie spus că nu sunt ucigaşi, pentru că e nevoie de un anume curaj pentru a-şi risca pielea..."[1]

„Ceea ce caracterizează tipul lor de criminalitate sunt crimele de o perversitate mai profundă, deoarece sunt rezultatul unei reflecţii, al unei premeditări. Aceste infracţiuni sunt escrocheria, falsul, camătă, captaţia, bancruta frauduloasă, contrabanda, fabricarea de bani falşi, înşelăciunile la adresa angajaţilor, delapidarea, frauda, în sfârşit furtul sub toate formele."

---

[1] Autorul observă că ei comit puţine infanticide, explicând aceasta prin sentimentul lor de familie. Nu împărtăşim acest punct de vedere, deoarece în general infanticidele nu se comit în familii organizate. Am arătat în capitolul *Femeia* motive mai plauzibile şi mai convingătoare.

În plus, trebuie luată în considerare măsura în care „prin natura şi caracterul lor, prin reticenţele mentale care le permit să depună jurământ fără să se creadă legaţi în vreun fel, sunt mai vicleni decât creştinii, motiv pentru care numărul evreilor care scapă de pedeapsă este mai mare decât al celor care se află după gratii şi care nu sunt, în mod cert, cei mai vinovaţi."

Acelaşi autor constată cum „camăta le-a furnizat evreilor proprietatea a jumătate din Alsacia. Aceasta este, spune el, plaga epocii noastre... Mica proprietate este devorată de acest şancru distrugător. Ne-ar trebui un volum pentru a enumera toate mijloacele ruşinoase şi perfide folosite de evrei pentru a-şi însuşi parcelele de teren care le trezesc pofta. Nu mai sunt evreii cei care se umplu de durere, ci ţăranii din satele noastre.

...Evreul german este tipul şi prototipul evreului: isteţ, avid, rapace, fără lege sau credinţă, deşi de o devoţiune fanatică... dar, dacă se roagă la Dumnezeu, nu o face decât

pentru a-i cere bunăstare materială..."[1]

Asupra acestui tip de evreu şi a atentatelor sale la proprietate s-a exprimat cu indignare Bismarck în Landstag-ul prusac, în 1847.

„Cunosc un ţinut, spunea el, în care populaţia evreiască este numeroasă la sate, unde ţăranii nu au nimic în proprietate. De la pat până la vătrai, tot mobilierul le aparţine evreilor. Animalele din grajd le aparţin evreilor, şi evreii le vând cu ocaua ţăranilor grâul pentru pâine, seminţe şi animale."[2]

În aceeaşi şedinţă, ministrul justiţiei prezenta rezultatele statisticilor şi, după ce a stabilit că, păstrând proporţiile, rata criminalităţii evreilor era de aproape două ori superioară celor a creştinilor, a încheiat cu concluzia că mai toate crimele lor fuseseră comise împotriva proprietăţii din aviditate sau rapacitate.[3]

---

[1] Cerfberr, p. 38-39.

[2] *Allgemeine press. Zeitung.* 20 iunie 1847.

[3] *Id.*, 19 iunie 1847.)

„Persoanele cele mai competente, scrie Meinhold, afirmă în unanimitate că Pomerania superioară, una dintre provinciile prusace cu solul cel mai bogat, este atât de plină de datorii din cauza opresiunii şi a cametei evreilor. Ei nu se mulţumesc cu o dobândă de 10 sau 12%; aş putea da exemple în care, în ciuda prezentării tuturor garanţiilor posibile, cereau o dobândă de 100% pentru a scoate pe cineva dintr-un necaz temporar.

Evreul este cel care face tot, negociază tot, procură tot: el oferă şi pune în vânzare femeile de serviciu, servitorii, pământurile şi chiar şi fetele de măritat, în unele epoci şi mai ales pe vremea comerţului cu lână puteau fi văzuți alergând în grupuri, împingând mici vagonete în care, după spusele propriilor lor coreligionari, turnau plumb pentru ai înşela pe ţărani la cântar.

În oraşul S., care nu are mai mult de 12000 de locuitori, fiecare dintre numeroşii evrei care s-au stabilit acolo este bancher şi

practică un comerţ foarte lucrativ de valori şi bunuri publice cu ţăranii înstăriţi.

În alt loc i-au suplinit atât de bine pe comercianţii creştini, încât nu a mai rămas decât unul dintre aceştia, şi încă nu e sigur că nu-l aşteaptă şi pe el falimentul."[1]

„Dintre industriaşii din Viena, spune Hermann Kuhn, evreii formează, conform statisticilor politici, cea mai mare parte a celor daţi în judecată, deşi depun mari eforturi pentru a se sustrage justiţiei. Datorită presei evreieşti, care neagă toate principiile creştine, nu mai există nici bună-credinţă, nici cinste în afaceri. Marele ziar evreiesc, „La Presse", are ca deviză: *Drepturi egale pentru toţi*. Dar a da drepturi egale unor oameni care neagă legile moralei creştine înseamnă a crea vampiri pentru cei pe care legea creştină îi opreşte de la fraudă şi furt."[2]

Farmacistul care a delapidat de la armata prusacă în timpul războiului din 1866, fur-

[1] *Sidonia*, 3,312, Leipzig, 1848.

[2] Arch. 3,1868, p. 411.

nizând produse falsificate, criminalul care vroia să-i lase pe răniţi fără nici un ajutor, nu era altcineva decât un evreu german.

Trebuie înfăţişat şi conflictul dintre evrei şi români despre care s-a vorbit atât şi care este departe de a se fi liniştit.

Un francez, profesor la Universitate, Ernest Desjardins,[1] a tratat subiectul într-o broşură remarcabilă, ajungând la următoarele rezultate:

Oricărei persoane imparţiale care va citi cu atenţie această broşură i se va dovedi:

– Că evreii nu s-au stabilit în România din vremea lui Titus, aşa cum pretind, ci doar de un anumit număr de ani;

– Că acum sunt mai mult de 400 000 – după ce au fost 25 000 în 1825, 55 000 în 1844, 400 000 în 1868, conform lui Crémieux însuşi;

– Că majoritatea sunt străini de această ţară, atât prin naştere, cât şi prin dorinţă, moravuri, spirit şi limbă şi că se încăpăţânează să rămână astfel;

[1] Vezi „Archives israelites", 1868, 1 martie.

– Că exploatează cu înverşunare şi prin toate mijloacele ţara care le-a l acordat ospitalitate;

– Că se străduiesc să încalce toate legile care îi privesc şi să se sustragă tuturor obligaţiilor impuse cetăţenilor;

– Că sunt ignoranţi, superstiţioşi, zgârciţi, mincinoşi, profitori, vicleni şi înfiorător de murdari;

– În sfârşit, că motivul religios nu are nicio legătură cu măsurile luate de guvern, nici cu ostilitatea pe care le-o arată populaţia.

Acesta este, în rezumat, rezultatul anchetei meticuloase întreprinse de dl. Desjardins.

De altfel, această anchetă este confirmată în totalitate de expunerea motivelor proiectului de lege prezentat parlamentului român:

„Invadarea României de către evrei a luat în ultimii ani proporţii atât de mari, încât a înfricoşat populaţia românească: aceasta se vede copleşită de o rasă deosebită şi ostilă, care a format, separat de naţiunea română, o naţionalitate străină şi opusă intereselor acesteia.

Indiferenţa manifestată până acum în faţa acestei cuceriri tăcute a terenului nostru economic şi naţional a perturbat în mod profund economia statului nostru. Evreii constituie astăzi o populaţie flotantă de peste 500 000 de suflete, asupra cărora nicio influenţă locală sau socială din mediul în care trăieşte nu exercită vreo putere. Şi aceasta din cauză că rasa evreiască se deosebeşte de români prin origine, moravuri, limbă, tradiţii, religie şi morală.

Împotriva interesului societăţii româneşti s-a format un monopol monstruos care a distrus complet comerţul şi mica industrie, aşa încât evreii au devenit astăzi stăpânii absoluţi ai activităţilor noastre comerciale.

În aceste condiţii, munca populaţiei nu mai are efectul de până acum.

Comerţul acaparat de către evrei deturnează beneficiile muncii de la cursul lor firesc, deoarece capitalurile produse de comerţ, care odinioară ajungeau în mâinile românilor şi reveneau prin mii de canale

să alimenteze din nou sursele de producţie, sunt acum înstrăinate şi deturnate de la sfera de activitate naţională. Concentrarea capitalurilor noastre în mâini străine a produs, pe lângă pericolul economic, un alt rău care atacă în profunzime ordinea morală a statului român.

Posesor de sume imense şi înclinaţi în mod natural să-i exploateze pe cei de altă rasă, împinşi de rapacitatea lor instinctivă, evreii s-au dedat fără cea mai mică rezervă la camătă în aşa măsură încât au jefuit şi au adus la mizerie mii de familii respectabile. Camătă a devenit o plagă înfiorătoare care s-a extins pe tot corpul social şi care seacă însăşi sursa forţelor vitale ale naţiunii.

Această monopolizare a capitalurilor este cauza naturală a crizei monetare care afectează ţara de atâţia ani.

Fără să mai aibă vreun obstacol în faţă, fără să mai simtă vreo opoziţie, dominatorii creează depresiuni şi crize şi reuşesc să gă-

sească, în ciuda mizeriei populaţiei, tot felul de mijloace de extorcare pentru a-şi satisface aviditatea de nepotolit, căci mizeria este productivă pentru cei care au cruzimea de a o exploata.

Progresele acestei clici evreieşti au mers până la luarea monopolului băuturilor şi alimentaţiei publice încât, pe lângă preţurile mari, orbitoare, ale acestor produse în mod normal, această acaparare a produs noi efecte dezastruoase în vreme de sărăcie generală. Clasa muncitoare este cea mai ameninţată de lăcomia monopoliştilor care folosesc mii de falsuri şi mii de amestecuri nocive pentru sănătatea publică."

„Istoria ne dovedeşte că iudaismul este caracterizat de exclusivismul cel mai sever cu putinţă. Forţaţi de nevoie, evreii se supun formal autorităţii statelor ne-evreieşti, dar nu vor consimţi niciodată să devină o parte integrantă a acestora. Ei nu pot să-şi scoată din minte ideea unui *stat iudaic*, idee pe care o vedem clar în toate acţiunile lor. De aceea evreul din Spania, Anglia, Franţa

și Polonia nu este nici polonez, nici francez, nici englez, nici spaniol: el va rămâne întotdeauna evreu, asemenea strămoşilor săi din vremurile biblice.

Oriunde sunt transportaţi, în număr mic sau mare, ei introduc peste tot, prin chiar efectul prezenţei lor, germenii distrugerii şi ai dezbinării, căci au întotdeauna tendinţa de a se ridica pe ruinele altora. Se cred dezlegaţi de orice, datorie de recunoştinţă[1] faţă de popoarele care le-au acordat ospitalitate, deoarece acestea îi privesc ca pe nişte uzurpatori; de aceea se folosesc de *toate mijloacele* pentru a obţine din nou supremaţia asupra întregului univers, pe care şi-o cred justificată de vechiul lor pact religios.

Evreii pot cu atât mai puţin să invoce toleranţa, cu cât religia lor este cea mai exclusi-

---

[1] Exemplul cel mai izbitor este cel al papalităţii: Roma este paradisul nostru, spuneau evreii în Evul Mediu. Trebuie văzut felul în care („Arhivele israelite", iunie 1867) îl cheamă la ordin pe evreul Mirès pentru ca şi-a permis să spună că Israelul datora recunoştinţă papalităţii.

vă şi mai opresivă dintre toate: nu numai că iudaismul nu admite nici un străin în familia sa religioasă, dar îi condamnă la ură şi persecuţie eternă pe toţi cei care nu aparţin rasei israelite şi întreţine un război continuu împotriva ideilor morale care guvernează toate instituţiile statelor creştine, idei care formează baza societăţii noastre civile."[1]

Suntem departe de a aproba până şi cea mai mică nedreptate făcută evreilor, chiar şi celor vinovaţi; ne vom mulţumi să spunem, asemenea papei:

— Scoateţi la lumina zilei crima evreului, atunci când a păcătuit; pedepsiţi-l conform legilor; luaţi înapoi ce a furat.

Dar nu este permis să i se ia ceea ce îi aparţine în mod legitim, nici să fie pedepsit mai tare decât o merită faptele sale, nici, cu atât mai puţin, să i se ia viaţa atunci când nu a luat viaţa altora.

Ne punem întrebarea, totuşi: ce a putut trezi indignarea românilor, dacă nu camăta şi furturile evreilor?

[1] „Archives israelites." 1 şi 15 mai.

Presa evreiască o neagă, dar noi ştim că Talmudul permite minciuna în scopul menţinerii păcii şi liniştii, iar evreul Bédarride ne explică faptul că Israel nu practică cămătăria pentru că *nu poate* practica cămătăria,[1] lucru perfect natural, de vreme ce nu poate nici să înşele sau să fure, pentru că nu face altceva decât să ia înapoi de la străini ceea ce îi aparţine de drept

Ne-am înşela amarnic, spune avocatul Hallez,[2] dacă am crede că „regimul libertăţii şi al dreptului comun a produs o îmbunătăţire remarcabilă a moralităţii evreilor."

„De paisprezece secole, evreii şi-au păstrat aproape neatinse practicile superstiţioase şi moravurile naţionale, iar aceste practici şi moravuri, moştenitoare ale civilizaţiei orientale, sunt incompatibile cu condiţiile societăţii moderne."

III. Iată ce se scrie în *„Feuilles politiques et historiques"* din 1848: *Evreii sunt predicatorii nerușinării și a revoluției.*

[1] *Les Juifs*, p. 430, Paris, 1861.

[2] *Des Juifs en France*, p. 239, Paris, 1845.

Aspectul lipsei de pudoare a evreilor care se pretind distinşi a fost tratat magistral de către J. Gross-Hoffinger. El ne-a descris bogaţii bancheri din Viena, speculatorii, negrii de la bursă care practicau cu înverşunare *vânătoarea de fete frumoase.*

„Propriile lor femei, spune Hoffinger, li se par prea bune pentru a fi sacrificate plăcerii. Le ţin la adăpost şi se feresc să le seducă şi să le dezonoreze, de aceea caută printre rasele pe care le consideră destinate pentru a-i sluji, fetele cele mai pure şi mai inocente. Şi atunci când toată aristocraţia evreiască a banului s-a săturat să se distreze cu victimele sale, le înapoiază creştinătăţii, aruncându-le în hăurile celei mai josnice prostituţiei. Nobilimea alătură viciilor sale un rest al vechilor virtuţi, ea rămâne liberală şi oferă victimelor sale câteva urme de sentimente, dar evreul le respinge cu dispreţ şi le calcă în picioare."[1]

Cât despre clasele inferioare ale iudaismului, acestea excelează în practicarea

[1] *Die Schicksale der Frauen*, Leipzig, 1847, p. 40.

intermedierii şi a altor negoţuri asemănătoare, după cum se poate vedea la Hamburg. Evreii pun în vânzare cele mai obscene cărţi şi gravuri. Unul dintre negustorii cei mai demni de dispreţ a devenit spion drept mulţumire pentru autorizaţia căpătată de la poliţie.[1]

Am văzut altundeva în câte locuri şi în ce măsură clasele de jos ale lui Iuda se dedau la prostituţie, şi aceste fapte justifică din plin modul în care les *feuilles historiques* judecă imoralitatea iudaismului.

IV. Cât despre revoluţie, fiecare îşi aminteşte încă de atitudinea evreilor din 1848; englezul Disraeli spunea despre aceasta: „Puternica revoluţie care se pregăteşte în Germania se dezvoltă sub influenţa evreilor."[2]

Rougeyron făcea aceeaşi remarcă în 1841 şi îşi motiva opinia constatând că „în

---

[1] *Entschleierte Geheinmisse der Prostitution in Hamburg*, Leipzig, 1847, p. 84.

[2] Disraeli, *Coningsby*, p. 183, Londra, 1844.

Germania există elemente revoluționare îngrijorătoare, dintre care cel mai puternic este evreimea care, prin publiciștii, filosofii, poeții, oratorii și bancherii săi este revoluționară întru totul și va da naștere unor clipe teribile pentru Germania, care vor fi urmate probabil de niște clipe ce vor fi cumplite pentru ea însăși."[1]

De asemenea, Toussenel a scris în 1847 o carte care a devenit celebră: *Evreii – regi ai vremurilor noastre.*

„Feudalii financiari, spune el, au, pentru a-și face cunoscute dorințele față de guvern, ziarul lor oficial, «Le Journal des Débats.»

Băncile atotputernice au obținut de la guvernanții servili dreptul de a publica știrile oficiale în «Le Journal des Débats» înainte ca acestea să apară în «Le Moniteur Universel.» Articolele din «Le Journal des Débats», redactate de câțiva oameni de încredere ai casei R... sunt cele care determină creșterile și căderile de la bursă. Au îndrăznit chiar

[1] Rougeyron, *De l'Antéchrist*, p. 28,1861

să publice că fiecare minister trebuia să plătească la «Journal des Débats» o imensă contribuţie de război.

Unii miniştri integri au încercat să se dezbare de acest protectorat oneros, printre ei Dl. de Villèle; dar acesta a fost răsturnat de o coaliţie în care «Le Journal des Débats» figura la loc de cinste, iar ministrul Martignac, succesorul său, a fost obligat să verse la «Journal» contribuţia pe trei ani datorată de dl. de Villèle.

Din câte ştim, şi dl. Thiers s-a revoltat împotriva despotismului celor de la «Le Journal des Débats», dar un singur articol l-a liniştit, făcându-l să-şi ceară iertare şi să depună contribuţia cuvenită.

Domnii Guizot şi Duchâtel se simt onoraţi să execute cât mai repede cu putinţă ordinele venite de la «Journal». «Dacă e posibil, s-a făcut. Dacă e imposibil, se va face.»

Devotamentul domnului de Montalivet pentru «Journal des Débats» depăşeşte limi-

tele servilismului. E corect să se afirme că «Le Journal des Débats» domneşte la Interne atunci când Dl de Montalivet este ministru.

El a umplut toate birourile publice cu cei mai proşti scribi de la «Journal», şi tot el a obişnuit opinia publică să considere ziarul ca pe organul palatului, al partidului de la Curte. Şi cum ne-am fi putut îndoi de asta, când citeam în caseta redacţională toate numele perceptorilor prinţului?

Or, «Le Journal des Débats» este organul oficial al marii finanţe şi nu al palatului. El va proteja Curtea atâta timp cât aceasta va îndeplini cu docilitate dorinţele puternicilor seniori din rue Bergère sau rue Laffitte; dacă nu, nu; şi devotamentul său faţă de dinastie nu va merge niciodată mai departe. «Le Journal des Débats» a îngropat multe dinastii în cursul existenţei sale, şi de mult s-a jurat să nu se mai lege de nişte instituţii atât de fragile. Este o adevărată putere recunoscută aproape oficial în Europa, care se amuză uneori să-l tragă de barbă pe împăratul Ru-

siei, încoronarea împăratului Austriei sau a reginei Angliei n-ar avea loc în lipsa trimisului extraordinar de la «Journal».

Nu puteţi intra într-o bibliotecă publică, într-un amfiteatru de la College de France sau de la Sorbona fără să daţi peste un redactor de la «Journal». Curtea de Casaţie, Curtea de Conturi, Consiliul de Stat, ambasadele, consiliul regal al instrucţiunii publice, toate depind de el. Dl. de Broglie avusese ideea excelentă de a rezerva consulatele pentru studenţii Şcolii de Consuli; ordinul său nu a fost respectat niciodată. Adevărata, singura şcoală de consuli este «Le Journal des Débats ». Ziarul are consulul sau general la Bagdad (un evreu), un altul la Alexandria, la Ierusalim, la Genova, fără să punem la socoteală ambasadorul de la Constantinopol.

Să ne mai mirăm că Franţa este reprezentată cu atâta demnitate în străinătate! Să ne mai mirăm că Franţa a căpătat deja spiritul unei puteri de mâna a doua şi că alu-

necă atât de vertiginos pe poarta degradării continue!"[1]

Această pagină de istorie retrospectivă nu şi-a pierdut câtuşi de puţin din interes, dar cât de lung e drumul de la Toussenel la Drumont!

Orice ar fi, acţiunea acestei puteri oculte, descrisă atât de bine de Toussenel, clarifică vorbele bine cunoscute ale lui Disraeli: „Lumea este guvernată de cu totul alţi oameni decât îşi închipuie cei care nu au acces în culise. Cine organizează şi conduce misterioasa diplomaţie rusă, în faţa căreia freamătă întreaga Europă? Evreii, în Spania, la Paris şi oriunde în alta parte se întâmplă la fel."[2]

„Un nou regat mesianic, un nou Ierusalim se va ridica în locul papilor şi împăraţilor", spune cu o limpezime care nu lasă nimic de dorit Crémieux, preşedinte, pe când tră-

[1] Toussenel, t. II, p. 6 şi următoarele.

[2] Disraeli, *Coningsby*, p. 183.

ia, al acestei Alianţe Israelite care strânge în menghină pământul întreg. Şi aceste cuvinte nu sunt altele decât cele din Talmud, conform căruia toate popoarele, pământul şi ceea ce se găseşte pe el îi aparţin lui Israel.

În 1866 a murit la Bruxelles evreul Bérend, devenit liber-cugetător. Marele Rabin al Belgiei, Astruc, a prezidat funeraliile şi a rostit aceste cuvinte semnificative: „Bérend a putut să devină liber-cugetător rămânând israelit. Iată de ce francmasoneria şi gândirea liberă au putut apărea fără nici o piedică alături de iudaism, la mormântul unui frate, unui prieten, unui coreligionar pe care toţi, israeliţi, francmasoni şi liber-cugetători îl regretam la fel de mult."[1]

Această mărturisire este preţioasă şi confirmă faptul bine cunoscut că Crémieux a fost în acelaşi timp mare maestru al francmasoneriei franceze şi preşedinte al Alianţei Israelite.

---

[1] „Archives israelites", 1866, p. 927-928.

De unde provine acest acord între Iuda şi Loja masonică? Vom răspunde printr-o altă întrebare: cum de Iuda împletea odinioară o cunună de spini pentru arianism, aşa cum mai împleteşte încă[1] pentru Voltaire, Volney sau Garibaldi?

Adevăratul creştinism şi statul creştin îi sunt la fel de odioase. Egalitatea tuturor oamenilor, egalitate în drepturi pentru fiecare, spune lozinca; urmează divizarea şi confiscarea proprietăţii; răzbunarea de către revoluţie şi lojele masonice a tuturor puterilor care reprezintă elemente de rezistenţă pentru Biserică şi Stat; după aceea mai rămâne doar împărţirea prăzii între învingători şi jefuitori, în timp ce victimele vor privi neputincioase. Atunci se vor îndeplini vorbele lui Crémieux şi noul Ierusalim va lua fiinţă pe locul tronurilor papilor şi împăraţilor.

Biata lojă masonică: îşi închipuie că are putere, când nu este decât o unealtă în mâna Iudei!

---

[1] „Archives israelites", 1867, p. 463.

Ar fi trebuit auzite suspinele unui mason care vorbea despre puterea lui Iuda[1] cu ocazia apariţiei unei broşuri a lui Alban Stoz despre masonerie. O privire aruncată în culise îl lămurise şi îl umpluse de emoţie.

„Puterea pe care a dobândit-o Iuda prin intermediul francmasoneriei este imensă, scrie el. În prezent, ea este la fel de redutabilă pentru tron ca şi pentru altar. Deşi excluşi din anumite loje, evreii sunt prezenţi în aproape toate celelalte din lume. La Londra exista două loje evreieşti care mânuiesc ca pe nişte marionete toate elementele revoluţionare din lojele creştine, fără ca acestea să-şi dea seama. Există şi la Roma o lojă conducătoare compusă în întregime din evrei: şi ea este unul dintre tribunalele supreme ale Revoluţiei şi dirijează celelalte loje prin intermediul unor necunoscuţi. La Leipzig, loja evreiască secretă funcţionează în permanenţă în perioada târgului: niciun creştin nu are acces. La Hamburg şi Frankfurt nu

[1] „Pol. hist", Blaetter, 1862

sunt primiţi decât emisarii secreţi. Cei mari trebuie să înţeleagă în sfârşit că lojele nu se străduiesc să provoace revoluţia decât în interesul iudaismului! Trebuie să înţeleagă cuvintele lui Burke! Va veni o vreme când prinţii vor trebui să fie tirani, pentru că supuşii lor vor fi rebeli din principiu."

La întrunirile lojelor, spune evreul Boerne, învăţau în secret nobilii din toate clasele tainele pe care societatea profană le numea erezii.[1] Evreul Mendizabal a fost sufletul revoluţiei din 1820 din Portugalia; a condus atacul asupra oraşelor Lisabona şi Oporto şi a introdus în 1830 revoluţia în Spania, graţie puternicei sale influenţe masonice asupra Juntelor, revoluţia masonică l-a ridicat la rangul de ministru preşedinte al Spaniei.[2]

La fel, marele maestru Crémieux a fost numit ministru al justiţiei de Revoluţia Franceză din 1848, revoluţie înfăptuită de loje,

[1] „Hist. pol.", Blaetter, 1862, pag. 430.

[2] *Ibidem.*

după cum au recunoscut Lamartine şi Garnier-Pages, la fel ca și cele din 1789 şi 1830.[1]

Dacă evreul modern, precum Crémieux şi cei asemenea lui, nu vrea să audă de basmele şi naivităţile Talmudului, cu toate acestea se observă cu uşurinţă că visul dominaţiei universale a iudaismului nu a încetat să fie ideea sa favorită. Pentru a atrage în această luptă în care Talmudul permite orice mijloace, evreul talmudist dă mâna cu evreul modern, fiind în bună înţelegere.

Dacă ar fi altfel, cum s-ar explica faptul că la Conciliul evreiesc ţinut pe 29 iunie 1869 la Leipzig, unde au fost prezenţi marii rabini din Turcia, Rusia, Germania, Anglia, Franţa, Olanda, Belgia etc., şi unde ortodocşii şi reformiştii au constituit două facţiuni în echilibru una cu cealaltă, teza comună tuturor a fost formulată în următorii termeni:

---

[1] *Ibid.*

„Sinodul recunoaşte că dezvoltarea şi punerea în practică a ideilor moderne constituie cea mai sigura garanţie pentru prezent şi pentru viitorul iudaismului şi al urmaşilor săi."

De altfel, am aflat de la unul dintre principalele organe ale Alianţei Israelite că revoluţia, cu egalitatea şi fraternitatea sa, nu reprezintă altceva decât steaua lui Israel, cea care a luminat şi va lumina încă şi mai mult peste tenebre.[1]

Mai trebuie, în sfârşit, să amintim ca unul dintre principalii conducători ai Internaţionalei a fost evreul Marx din Londra?

In concluzie, revoluţia este opera iudaică prin excelenţă, cea care îi va permite în sfârşit lui Israel să îndeplinească visul vechilor talmudişti şi sa domnească asupra popoarelor naive care s-au distrus pe ele însele.

[1] „Univers israélite", 5 sept. 1867, p. 34.

II. Opiniile modernilor

Opiniile lui Kant. – Fichte. – Herder. – Schopenhauer. – Klüber.

Se povesteşte în *Itinerarium Philippi a Trinitate*[1] că un evreu călătorea odată în compania mai multor creştini.

Fiecare dintre călători era pentru ceilalţi un bun tovarăş de drum, şi cu toţii şi-au făcut reciproc toate serviciile posibile.

Mişcat de bunătatea creştinilor, evreul îi spuse unuia dintre ei în momentul despărţirii:

„Ai văzut câte semne de bunăvoinţa neam arătat în timpul călătoriei. Dar să ştii că ura care îmi ardea în suflet era la fel de mare. În schimbul serviciilor tale, aş vrea să-ţi dau un sfat. Să nu ai niciodată încredere într-un evreu, oricâta prietenie ţi-ar arăta."

[1] Kant, *Anthropologie in pragmatischer Hinsicht* – (Antropologia într-o abordare pragmatică), Leipzig, 1833, ed. a IV-a, p. 127.

Dar aceste cuvinte aparțin întunecatului și barbarului Ev Mediu. Să-i ascultăm, deci, pe înțelepții și filosofii timpurilor noastre.

„Palestinienii care trăiesc printre noi, spune Kant, și-au atras, prin spiritul lor cămătăresc, o reputație de șarlatani bazată pe realitate în majoritatea cazurilor. Este adevărat că pare ciudat să ne imaginăm o națiune întreagă de hoți, dar este la fel de ciudat să ne imaginăm o națiune compusă numai din traficanți care disprețuiesc onoarea de a fi cetățeni ai țării care îi găzduiește, și care preferă avantajul pe care-l obțin înșelându-i locuitorii..."

Remarca lui Kant asupra acestei națiuni „compuse exclusiv din comercianți" se raportează precis la aceste cuvinte din Talmud:

„Nu există o profesiune mai rea decât agricultura. Dacă ați investit o sută de piese de argint în comerț, veți putea mânca în fiecare zi carne și bea vin; dar, dacă vă folosiți cele o sută de piese de argint în agricultură, nu veți putea mânca decât iarbă cu sare."

„Peste aproape toate ţările din Europa, spune Fichte, se întinde un stat inamic puternic care poartă un război continuu împotriva celorlalte şi îi apasă îngrozitor pe cetăţeni: acesta este iudaismul.

Nu cred că este atât de cumplit doar pentru că formează un stat izolat, separatist şi strâns unit, ci *pentru că acest stat este fondat şi clădit pe ura întregii specii umane.* De la un popor care vede în toate celelalte popoare urmaşele celor care l-au alungat din patria sa, de la un popor care îşi micşorează corpul şi spiritul şi îşi pierde orice sentiment nobil dedându-se la trafic şi camătă, de la un popor care se foloseşte de legătura cea mai sfântă care îi uneşte pe membrii religiei sale pentru a le interzice să participe la mesele noastre, sa bea un pahar cu noi, de a împărtăşi dulcea beţie a veseliei noastre, de la un popor care vrea să fie separat de noi toţi până şi în drepturile şi îndatoririle sale, chiar şi în sufletul Părintelui tuturor oamenilor – de la un asemenea popor ar

trebui să aşteptăm altceva decât ceea ce se întâmplă şi se vede în fiecare zi: *adică, într-un stat în care monarhul absolut nu poate să-mi ia coliba clădită de strămoşii mei, în care îmi exercit dreptul împotriva celui mai puternic ministru, primul evreu venit poate, atunci când îi convine, să mă jefuiască fără să fie pedepsit.*

Vedeţi toate aceste lucruri şi nu le puteţi nega, pronunţaţi vorbele numeroase ale toleranţei, drepturilor omului şi ale cetăţeanului? Înseamnă cu nu vedeţi că evreii, care sunt – fără dumneavoastră – cetăţenii unui stat mai solid şi mai puternic decât toate celelalte, se vor bucura dacă le daţi dreptul de cetăţenie în statul vostru, cel al unei *duble* protecţii, şi că astfel îi vor călca în picioare pe concetăţenii voştri.

Ei îşi doresc să aibă *drepturile omului* în aceeaşi măsură în care ni le refuză nouă (aşa cum am văzut în legea talmudică); pentru a le conferi *drepturile cetăţeanului*, însă, nu văd alt mijloc decât acesta: ar trebui ca

într-o noapte să li se taie tuturor capul şi să fie înlocuit cu altul, în care nu s-ar găsi nicio idee evreiască.

Pentru a ne apăra de ei nu văd decât tot o singură cale, aceea de a le cuceri Ţara Făgăduinţei şi de ai trimite pe toţi acolo."[1]

Herder scrie în *Idei asupra istoriei umanităţii:*

„În domeniul artei, naţiunea evreiască, deşi aşezată între egipteni şi fenicieni, a fost întotdeauna lipsită de experienţă, dovadă fiind că a trebuit să folosească străini pentru a construi templul lui Solomon. Deşi stăpâneau strâmtorile Mării Roşii şi locuiau aproape de coastele Mediteranei, fiind deci în situaţia cea mai favorabilă pentru a deţi-

[1] Fichte, *Beitrag zur Berichtigung der Urteile des Publikums über die französische Revolution*, p. 186-191. Evreii nu vor adera niciodată la soluţia lui Fichte: *Ţara făgăduinţei este aceea în care curg râuri de lapte şi miere, adică locul în care popoarele aservite muncesc pentru ei. Din acest punct de vedere, evreul modern este de zece ori mai talmudist decât evreul antic: el a văzut prea de aproape dominaţia universală pentru a se retrage la el acasă si a trăi pe cont propriu.*

ne comerţul lumii întregi, nu au reuşit niciodată să formeze un popor sedentar. Preferă să trăiască în alte naţiuni, trăsătură particulară a caracterului lor naţional pe care însuşi Moise o combătuse din toate puterile. Pe scurt, este un popor lipsit de educaţie, întrucât nu a atins niciodată maturitatea unei culturi politice formate pe propriul său teritoriu, după cum nu a atins nici adevăratele sentimente ale onoarei şi libertăţii.

În ştiinţă, spre care s-au îndreptat cele mai bune elemente, evreul a făcut dovada unor calităţi legate mai degrabă de ordine şi meticulozitate decât de activitatea liberă a unui spirit creator; cât despre virtuţile patriotice, a fost întotdeauna lipsit de acestea, datorită statutului său politic.

De veacuri, aproape de la naşterea sa, poporul lui Dumnezeu este *o plantă parazită care creşte pe tulpina altor naţiuni, o rasă de traficanţi vicleni, dispersaţi în toată lumea, care n-a avut vreodată nici dorinţa, nici nevoia de o patrie a ei.*"[1]

[1] Herder, *Ideen zur Geschichte der Menschheit*, 3, 91.

Herder continuă:

„Evreii sunt planta parazită care s-a lipit de aproape toate naţiunile europene şi care le-a absorbit mai mult sau mai puţin din substanţele vitale.

După căderea Romei antice, ei nu erau foarte numeroşi în Europa, dar persecuţiile arabilor i-au adus încoace în valuri.

Este puţin probabil ca evreii să fi adus lepra în Europa, dar această naţiune de traficanţi, valeţi şi cămătari a reprezentat *o lepră cu mult mai rea.*

Un minister guvernat de un evreu, o casă în care evreul păstrează cheile seifului şi ale dulapurilor de haine, o administraţie sau un comisariat în care principalele funcţii sunt încredinţate evreilor, o Universitate în care evreii sunt toleraţi ca agenţi de bursă şi cămătari pentru studenţi, toate acestea sunt mlaştini care trebuie desecate. Şi asta pentru că, aşa cum spune proverbul, acolo unde e un hoit se adună corbii şi acolo unde

există putregai viermii încep să colcăie."[1]

Astfel vorbeşte Herder. Filosoful Schopenhauer nu se arată mai puţin sever în articolele sale *despre drept şi politică:*

„Evreul rătăcitor, spune el, nu este altceva decât personificarea întregului popor evreu. Pentru că a păcătuit cumplit împotriva Mesiei salvator al lumii,[2] el nu va fi niciodată uşurat de povara pedepsei sale şi, în plus, va trebui sa rătăcească fără patrie.

Aceasta este crima, acesta este destinul micului popor evreu care, ca prin minune, deşi a fost alungat din patria sa acum două mii de ani, supravieţuieşte şi continuă să rătăcească, în vreme ce atâtea popoare mari şi glorioase, alături de care acest popor nici

---

[1] *Ibidem.* 4, 157.

[2] Este adevărat că evreii se apără, dând vina pe Pilat, în prefaţa sa la scrierile lui Cezar, Napoleon al III-lea, comparând popoarele care nu-şi înţeleg marii oameni cu evreii care şi l-au crucificat pe Mesia, şi-a atras reproşurile vehemente ale lui Crémieux („Opinion Nationale", 27 februarie 1865) şi a înţeles că nici măcar împăratul francezilor nu se poate atinge de împăratul evreilor.

nu merită să fie pomenit - asirienii, mezii, perşii, cu toţii au dobândit pacea eternă şi au dispărut cu totul.

Aşa se face că acest *Ioan fără de Ţară* poate fi întâlnit în toate popoarele lumii, nicăieri la el acasă, nicăieri străin, afirmându-şi naţionalitatea cu o tenacitate fără precedent şi încercând să prindă rădăcini undeva pentru a-şi construi o patrie fără de care un popor nu este altceva decât un balon plutind în aer. Până atunci, el trăieşte ca un parazit pe cheltuiala celorlalte popoare şi a bogăţiilor lor, dar continuă să fie însufleţit de cel mai viu patriotism faţă de naţiunea sa, după cum o arată felul în care sunt pentru unul şi unul pentru toţi.

În consecinţă, *nu există idee mai falsă şi mai superficială decât de a-i considera pe evrei doar ca pe o sectă religioasă.* Atunci când, pentru a favoriza această greşeală, este preluat un termen din limbajul bisericesc şi evreii sunt desemnaţi drept *confesiune religioasă,* nu este decât o stratagemă

calculată pentru a falsifica adevărata semnificaţie a lucrurilor, iar folosirea acestei expresii nu ar trebui să fie permisă, deoarece desemnarea corectă este aceea de *naţiune evreiască.*

Cât despre viciile specifice caracterului naţional al evreilor, cât despre lipsa uluitoare a tot ceea ce se numeşte *verecundia*, care îi ajută mai mult decât cele mai bune calităţi – toate acestea pot fi atribuite opresiunii. Cea din urmă poate fi acceptată ca o scuză, dar nu le înfrumuseţează cu nimic caracterul."

În ceea ce priveşte *lipsa totală a ceea ce numim* ***verecundia,*** evreii par să aibă şi ei îndoieli, de vreme ce Talmudul le spune:

„S-au înfruntat trei fiinţe: Israel dintre popoare, câinele dintre patrupede, cocoşul dintre păsări."

Să citãm în încheiere punctul de vedere al celebrului filosof şi jurisconsult Klüber.

„Evreii, spune el, sunt o sectă politico-religioasă supusă riguros despotismului teocratic al rabinilor. Prin viaţa lor comună,

prin felul lor de a fi, prin formarea lor naţională cu totul deosebită, prin spiritul lor de familie care nu este altceva decât spiritul de castă, ei formează din tată în fiu o societate ereditară de conspiratori.

Spiritul iudaismului se recunoaşte, în general, un orgoliul religios: evreii îşi închipuie că sunt poporul ales de Dumnezeu, ridicat de acesta deasupra celor care nu sunt evrei, care sunt deci diferiţi din punct de vedere moral şi fizic şi trebuie exterminaţi.

Dar raţiunea dovedeşte şi experienţa confirmă faptul că spiritul de castă, şi în special cel de castă politico–religioasă, este incompatibil cu binele Statului şi al societăţii.

Or, deocamdată, iudaismul constituie, din punct de vedere politic, religios şi fizic, un spirit de castă fără pereche în toată Europa creştină.

Această situaţie creează un antagonism continuu între iudaism şi stat

A-i acorda (acum ar trebui să spunem *a conserva)* evreimii drepturi absolut egale cu

cele ale altor cetăţeni care nu duc, asemenea lor, o luptă continuă împotriva statului ar însemna să transformăm acest flagel într-un şancru incurabil care va slăbi statul fără încetare, dacă nu cumva îl va ruina cu totul.

De aceea solicităm abjurarea, îndepărtarea şi respingerea liberă, sinceră şi irevocabilă a talmudismului."[1]

[1] *Übersicht der diplomatischen Verhandlungen des Wiener Congr.*, 3, 375 şi următoarele. Vezi şi *Deutsches Bundesrāte* de acelaşi autor, ed. a IV-a, § 516, nota 4.

CONCLUZIE

Rezumat-Soluţii.

Deşi numărul preceptelor imorale şi criminale ale rabinismului este incalculabil, ele pot fi grupate cu uşurinţă în câteva categorii principale. Din tot ce am prezentat până acum, reiese în mod clar:

1. Că evreul nu este legat în nici un fel prin îndatoririle de iubire a aproapelui şi de respectare a dreptăţii faţă de cei ce nu sunt evrei;

2. Că evreul păcătuieşte atunci când respectă legile iubirii aproapelui şi dreptăţii faţă de ne-evrei, cel puţin în cazul în care ar putea fi nedrept, fără să fie pedepsit faţă de aceştia;

3. Că evreul are dreptul de a le face rău în toate felurile ne-evreilor, mai ales creştinilor, şi de a-i distruge atât pe ascuns, cât şi pe faţă. Principiul care trebuie respectat este următorul: *Viaţa lor este în mâinile tale, deci ai un motiv în plus să le faci rău;*

4. Că un evreu care este judecător trebuie să îi dea câştig de cauză evreului în toate procesele cu ne-evrei; dacă legea nu i-o permite, trebuie să recurgă la intrigă, dar cu destulă prudenţă pentru a nu fi descoperit, caz în care s-ar ajunge la compromiterea iudaismului;

5. Că un evreu îl consideră pe ne-evreu ca pe o vită; că, în consecinţă, jurământul unui evreu în procesul cu un ne-evreu nu îl obligă la nimic, şi că, dacă evreul este forţat să jure, el are dreptul să anuleze în sinea sa jurământul printr-o frază care îi denaturează sensul; cu toate acestea, trebuie să evite constatarea sperjurului, care îi este interzis atunci când ar putea fi descoperit;

6. Că evreul are dreptul de a folosi ne-evreice pentru plăcerile sale; că nu comite un adulter dacă, fiind căsătorit, violează o ne-evreică sau seduce soţia unui ne-evreu, căsătoria acestora fiind considerată o împerechere de animale;

7. Că evreul este sânge din sângele lui Dumnezeu aşa cum un fiu este sânge din sângele tatălui său, că poate, deci, să-şi satisfacă toate dorinţele şi pasiunile, că îi ajunge să se scuze sub pretextul „naturii rele" emanate de responsabilitatea sa şi mai ales să rămână evreu, căci fidelitatea faţă de iudaism scuză orice, chiar şi convertirea *exterioară* la creştinism sau islamism;

8. Că orice evreu, cu excepţia Caraiţilor care trăiesc în Crimeea, poate, atunci când doreşte, sa se conformeze acestor principii din motive şi îndatoriri religioase;

9. Că evreul modern s-a lepădat de unele obiceiuri incomode pentru el şi indiferente pentru *noi*, căci ne interesează prea puţin că ţine sărbătoare într-o anumită zi sau că respinge anumite alimente;

10. Dar că în toate punctele esenţiale, în special în ceea ce priveşte proprietatea, mijloacele de a o dobândi, condiţia ne-evreilor, dominaţia universală, evreul reformat este în deplin acord cu ortodocşii talmudişti,

care, de altfel, constituie imensa majoritate a naţiunii evreieşti;

11. Că talmudismul nu a fost niciodată *condamnat* de către reformişti ca fiind imoral şi criminal, ci doar *nerecomandat* ca fiind învechit, inutil şi nefavorabil îndeplinirii sorţii iudaismului şi că astfel talmudismul este mai viu ca niciodată cu tot ce are mai nociv şi mai periculos;

12. Aceste fapte fiind stabilite, concluzia care se impune este că ar fi pe cât de nedrept, pe atât de periculos să li se acorde posibilitatea de a beneficia de dreptul comun unor persoane supuse unor legi atât de speciale;

13. Dacă trebuie făcută o reformă justă, indispensabilă şi urgentă, aceasta ar privi revizuirea legilor antinaţionale care le-au deschis acestor oameni porţile societăţii noastre;

14. Le putem lăsa drepturile omului, aşa cum spune Fichte, deşi ei ni le neagă nouă, dar trebuie să le refuzăm drepturile cetăţeanului;

15. Să-i alungăm – nu din lumea aceasta, pentru că nu noi i-am chemat, ci din naţiunea noastră care ne aparţine şi pentru care ei nu sunt făcuţi;

16. A venit momentul să-i înlăturăm şi din viaţa noastră politică şi, dacă măsura nu este suficientă, să-i alungam de pe teritoriul pe care l-am primit de la părinţii noştri pentru a-l transmite urmaşilor şi nu pentru a-l lăsa să fie luat cu forţa sau prin vicleşuguri, cu atât mai puţin pentru a-l oferi cu naivitate în chip de cadou acestor piraţi ai speciei umane.

CUPRINS

TALMUDUL, CA PROFESIUNE DE CREDINŢĂ A POPORULUI ISRAELIT

Argument 7
Talmudul, ca profesiune de credinţă a poporului israelit 13
Apendice 47

EVREUL DUPĂ TALMUD

Prefaţă 53
Introducere 62

CARTEA ÎNTÂI. Despre Talmud în general

I. Despre talmudism 81
II. Cuvântul Talmud 90
III. Talmudul este pentru evrei o carte divină 93

CARTEA A II-A. Coruperea doctrinei

I. Zeul Talmudului 102
II. Îngerii 107

III. Istoria diavolilor 109
IV. Mistere 115
V. Sufletele evreilor și ale creştinilor 118
VI. Paradisul și Infernul 121
VII. Mesia şi regatul său 123

CARTEA A III-A. Coruperea moralei
I. Despre aproapele 127
II. Despre profeţia stăpânirii universale 136
III. Frauda 141
IV. Obiectele găsite 144
V. Despre dobândă 147
VI. Persoanele și viața ne-evreilor 154
VII. Despre femeie 163
VIII. Despre jurământ 172
IX. Creştinii 181
X. Excomunicarea 192

CARTEA A IV-A. Secolul nostru
I. Evreul din ziua de azi 199
II. Opiniile modernilor 237

CONCLUZIE. Rezumat-Soluţii. 249

„Hașdeu rămâne înainte de toate unul dintre cele mai uluitoare genii pe care le-a zămislit neamul românesc (...)
Geniu de o înspăimântătoare vastitate, Hașdeu și-a cheltuit puterile sale creatoare cu o nepăsare pe care numai un prinț, un romantic și un erou ca el și-o putea îngădui (...)
Descoperit cel din urmă dintre toate figurile mari ale secolului XIX, Hașdeu va fi anevoie de asimilat total de cultura românească. Destinul lui de abia acum începe..."

Mircea Eliade

P9-ADV-523

www.vico
ISBN 978-606-8
9 786068 5